

Gimesi–Jeli–Tasnádi–Vészits

IDŐFUTÁR 3. A PRÓBÁK PALOTÁJA

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

Gimesi Dóra – Jeli Viktória – Tasnádi István – Vészits Andrea

IDŐFUTÁR 3. A PRÓBÁK PALOTÁJA

© Gimesi Dóra – Jeli Viktória – Tasnádi István – Vészits
Andrea – Tilos az Á Könyvek (Pozsonyi Pagony Kft.), 2014

ISBN 978-615-5441-13-4

www.tilosazakonyvek.hu
<https://www.facebook.com/tilosazakonyvek>

Szerkesztette: Péczely Dóra

Felelős kiadó: Banyó Péter

Borítóterv: Szabó Vince ötlete alapján Dániel András

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt. - H-4027 Debrecen,
Böszörményi u. 6. – www.anyrt.hu

A könyv megjelenését támogatta a Nemzeti Kulturális Alap

nka
Nemzeti Kulturális Alap

„Vezessétek őket a Próbák Palotájába!”

(Mozart: *A varázsfuvola*)

[1] Találkozás Mozarttal

A Lujza utcában egy pillanatra megállt az idő. Tibire várt, és nem múlt. Tibi törökülésben a szoba közepén ült a szőnyegen kezében Hanna naplójával. Az ajka mozgott, de nem adott ki hangot. Minden jelen levő szempár, összesen négy, köztük egy daleké, Tibire szegeződött, aki feszülten bámulta a kezében tartott naplót. Nem ez lett volna az első eset, hogy kapásból nem tud megbirkózni egy szöveggel, így a szobában lévő fiúk és Zsófi Szegeden a monitor előtt, reménykedve vártak. De elviselhetetlenül hosszúra nyúlt a csend.

– És? – kérdezte végül Zsófi, és olyan közel hajolt a kamerához, hogy az arca teljesen kitöltötte a monitort.

– Mit és? Itt van vége – motyogta zavartan Tibi.

Bulcsú odalépett hozzá és kikapta a kezéből Hanna naplóját.

– Maradt még egy csomó oldal! Lapozzunk előre!

De hiába pörgette végig a naplót. Nem volt több megjegyzés. Csak üres lapok.

A csend most olyan súllyal nehezedett rájuk, hogy alig kaptak levegőt. Tibi úgy érezte, menten megfullad a gombóctól a torkában, és Bulcsú endori receptorai is jelezték, hogy vészesen fogy az oxigén. Ervin meg csak hevert a Vali néni öreg foteljában, mint valami rongybaba, és még csak nem is lélegzett. Aztán Szabi belerikoltott a csendbe.

– Ne már, a legjobb résznél!
– Ez neked a legjobb rész?! – kiabált rá Tibi. – Ez nem a *StarTrek*, te kretén, ez a Hanna élete.
– És akkor mi van, most sírjunk? – kérdezte Szabi, és a választ meg se várva bénán sírni kezdett. – Brühühü...
– Te tényleg kretén vagy! Mondjuk, ezt tudtuk – nézett rá megvetően Bulcsú.
– Zsófi, itt vagy? – kérdezte Tibi a sötét monitortól, mert Zsófi időközben kikapcsolta a kamerát. Nem akarta, hogy lássák, ahogy sír.
– Itt vagyok – válaszolta halkán Zsófi és a könnyeit törölgette.

Közben Szabi figyelme Ervin felé fordult, aki változatlanul kimeredő szemmel nyúlt el a bordó fotelban.

– Mi van, Ervinke, lefagytál? – érdeklődött tisztán segítő szándékkal. A reakció az egész gyászba borult társaságot meglepte, és utóbb még Zsófi is sajnálta, hogy nem volt szemtanúja a jelenetnek legalább a könnyein át.

Ervin ugyanis felpattant, mint egy rugó, s miközben vérfagyasztó hangon azt üvöltötte, hogy MEGÖLLEK!, lendületesen rávetette magát Szabikára. A vetődés ívével nem volt baj, de sajnos köztük volt a dohányzóasztal és rajta Vali néni galgamácsai vázája. Az asztal méretét meghazudtoló robajjal feldőlt, a váza elszállt Tibi feje mellett, eltalálta a kombinált szekrényt és ríptyára tört. Szabi ordítva menekült.

– Nyugi! – fogta meg Tibi Ervin karját, nehogy a fiú lendületesen fejest ugorjon a vitrinbe.

– Hagyd már, Tibi! – legyintett Bulcsú. – Szabikát mindig meg akarja ölni valaki, de soha nem hagyjuk. Csinálja már végre végig valaki, aztán nyugi lesz!

– Ne, ne hagyjátok! Ervin, állj le! – tiltakozott hevesen Szabi, és a fejét meg a szemét forgatva a menekülés irányát kereste.

– Hanna meghalt, te meg baromkodsz?! – kiabált Ervin. Kimondta, most végre kimondta, ami percek óta fojtogatta őket, de valahogy ettől sem lett könnyebb.

– Miért halt volna meg?! – értetlenkedett Szabi.

– Nem hallottad?! Rátörték az ajtót! Azt hiszik, hogy ő gyilkolta meg Galvanit. Biztos meglincselték! – kiabálta Ervin és elkapta Szabi nyakát azzal a feltett szándékkal, hogy most végez vele. Ám ekkor halkán közbeszólt Zsófi.

– De akkor hogy tudta volna eldugni a naplót?

– Mi? Zsófi, mondtál valamit? – kérdezte Tibi, miközben lepisszegte a többieket.

– Ha meglincselték, hogy tudta volna elrejteni a naplót? Ervin lassan elengedte Szabit, és a sötét monitor felé fordult.

– Ez jogos... talán van remény!

– Nyilván még volt annyi ideje, hogy eldugja a naplót, és csak utána lincselték meg – hűtötte le őket tárgyilagosan Bulcsú.

– Igen... ez is lehet – felelte Zsófi, és minden erejét össze kellett szednie, hogy ne remegjen a hangja. – Sziasztok!

A Skype puttyant egyet, és bár így Tibi nem hallhatta, hogy Zsófi zokogva borul rá a klaviatúrára, azért nagyon is el tudta képzelni, hogy a lány mit érezhet. Annál is inkább, mert legszívesebben ő is elbőgte volna magát.

– Ezt most mért kellett?! – támadt rá Bulcsúra.

– Gyermekeim, csak az időnket rabolják a hamis illúziók – vonta meg a vállát Bulcsú.

– Te tényleg robot vagy. Egy droid – morogta megvetően Ervin.

– Egy dalek – kontrázott felbátorodva Szabi.
 – Te még itt vagy?! – csattant fel Ervin.
 – Eltépted az ingemet, csak úgy mondom! – mutatta szemrehányóan Szabi a friss szakadást.
 – Örülj, hogy nem a fejedet tépte le! – vágta rá Tibi, életében először egységfrontot alkotva pedál Ervinnel.
 – Nem vagyok droid, Ervin – szólalt meg Bulcsú, aki a jelek szerint jó pár körrel lemaradt a társalgásban. – Csak az én elmémet nem homályosítják el a nyálas emberi érzelmek. Nézz magadra, használhatatlan idegállapotba kerültél, én meg már rég a megoldáson kattogok.
 – Á, értem! És eredmény? – nézett rá gúnyosan Ervin.
 – Talán lenne eredmény, ha egy picit csöndben maradnátok!
 – Akkor kattogjál nyugodtan..., droid! – vetette oda Ervin, feltépte az ajtót és elviharzott.
 – Most mi van? – nézett utána értetlenül Bulcsú.
 – Én is legszívesebben elrohannék, csak én épp itthon vagyok – morogta Tibi.

Amikor végre Bulcsú és Szabi is elhúztak, és Vali néni sűrű sóhajtozások és szemrehányások közepette összesöpörte a cserepeket, amik galgamácsai váza voltak egykor, Tibi azt hitte, hogy túl van a nehezén. De akkor megszólalt a telefon.

Zsófi volt.

– Nálad van a napló? – kérdezte köszönés helyett.
 – Persze, miért?
 – El kell vinned Hanna szüleihez!
 – Mi van?!
 Tibi nem akart hinni a fülének.
 – Tudniuk kell, hogy mi történt Hannával!

– De hát a napló végén... – nyögte Tibi, ám Zsófi félbeszakította.

– Tudom, hogy mi van a napló végén, Tibi! De akkor is. Hidd el, végiggondoltam! Joguk van tudni az igazságot.

– De hát mi sem tudjuk a teljes igazságot! – tiltakozott kétségbeesetten Tibi. – A napló félbeszakadt, és...

– Több joguk van tudni, mint nekünk! Ők a szülei – vágta el a vitát Zsófi. – El kell vinned a naplót Niki nénihez! – Nekem?!

Tibinek úgy felszaladt a hangja, hogy Vali néni aggódva benézett a konyhából. Nyilván nem szerette volna, ha valami újabb kár esik a megmaradt porcelánokban.

– Hát kinek? – kérdezett vissza élesen Zsófi. – Én is elvinném, csak azért neked egyszerűbb, nem?

– Jól van, na... Azért nem kell olyan tüskésnek lenni!

– Ma vesztettem el a legjobb barátnőmet, úgyhogy talán érthető, ha egy kissé tüskés vagyok – felelte hűvösen Zsófi.

Erre aztán nem volt mit válaszolni. Tibi még megpróbált előállni néhány gyenge kifogással, hogy legalább kissé késleltesse az elkerülhetetlent, de Zsófi könnyedén lesöpörte mindet, így aztán nem maradt más választása, mint a hóna alá csapni a naplót és elzarándokolni Niki néniékhez.

Titkon remélte, hogy nem lesznek otthon. De pechére Hanna szülein kívül még Joli nénit is a lakásban találta.

Niki néni nyitott ajtót, és szörnyülködve állapította meg, hogy Tibi mennyire lefogyott. Rendes körülmények között Tibi ettől a megjegyzéstől repesett volna, hisz pont ezért koplalt már hetek óta, most azonban akkora kínban volt, hogy csak zavartan makogott valamit az orra alatt. És a kínjait csak fokozta, hogy Csaba bácsi meg váratlanul össze akart vele tegeződni. A szárítóról épp egy bőröndbe

pakolta a cuccait – nyilván utazott vissza Miskolcra, és közben rámosolygott Tibire.

– Jaj, ne mondd azt nekem, hogy csókolom!

– Akkor mit mondjak? – hökkent meg Tibi.

– Mondjuk azt, hogy *Szervusz, Csaba bá.* Tegeződjünk! Utálom a csendőrpertut. Kész fiatalember vagy. Ha én tegezek, te is tegezz vissza!

– Nem biztos, hogy menni fog – mondta bizonytalanul Tibi, miközben biztos volt benne, hogy nem fog menni.

– Akkor én is magázlak. Foglaljon helyet, kedves Tibor! – viccelődött Csaba bácsi.

És akkor mindennek tetejébe Joli néni is becsörömpölt a szobába kezében egy tálcával, és megitta Tibit a házi készítésű fáin meggylevél, amit feketicsi fekete meggyből főzött saját kezűleg!

– Jolikám... a Tibi szeretne velünk most egy picit beszélgetni – mondta Niki néni.

– Jól van, beszéljessünk! – hagyta rá Joli néni és lehupant a kanapéra. A szelencék fájdalmasan megnyikorodtak alatta.

– Úgy értem, velünk – próbálkozott tovább Niki néni.

– Hát beszéljen! – vonta meg a vállát Joli néni. – De csak ül itt, mint a sült hal!

– Hannáról szeretnék beszélni... a szüleivel – mondta elszántan Tibi.

– Ja, értem – tápázkodott fel nyögve Joli néni. – Jól van, megyek... Végül is nem vagyok én itt senki. Se kutyátok, se macskátok.

– Jolikám... – próbálkozott Niki néni.

– Nem, nem, nem, teljesen igazad van! Az öregasszonynak a sutban a helye! – felelte Joli néni, és fújtatva, sértetten elvonult.

Ez egy ilyen nap – gondolta Tibi. Valaki dühösen vagy sértetten elrohan, és én rettenetesen irigylem ezért.

Aztán gyorsan az asztalra tette a naplót. Most már minél előbb túl akart esni az egészen. Lesz, ami lesz.

– Mi ez? – kérdezte rosszat sejtve Csaba bácsi.

– Hanna naplója. Az igazi.

– Tibi... könyörgök... ne játsszátok ezt velem! – nézett rá Niki néni. – A múltkori is nagyon megviselt.

– Ez most nem játék – hadarta Tibi. – Ez Hanna *igazi* naplója. Mi találtuk meg Bulcsúékkal. Csak a tanárok rájöttek, hogy nálunk van, és akkor csináltuk azt a hamis naplót, hogy félrevezessük őket.

Hanna szülei egy darabig csak szemeztek a naplóval, aztán Csaba bácsi elszánta magát, hogy kézbe vegye és belelapozzon.

– Úgy látom, ez tényleg Hanna írása...

Erre Niki néni se szó, se beszéd kikapta a kezéből.

– Uramisten... ez... ez ő... – és ezzel el is akadt a szava.

Nem is szólt többet, mert olvasott. Összedugott fejével egy szuszra végigolvasták az egészet. Teljesen meg is feledkeztek Tibiről, aki dermedten ült a fotelban, és úgy érezte, nem is órák, de napok teltek el. Ráadásul a Joli néni meggyleve is csikarta a hasát, de mozdulni se mert. Niki néni néha nagyokat nevetett, de közben végig folytak a szeméből a könnyek. Aztán ők is a végére értek.

– Ennyi? Így van vége? – nézett fel Csaba bácsi.

– Igen – válaszolta halkán Tibi.

– Hanna azt írja, ez három hónap története. De már eltelt majdnem fél év. Egyszóval nem tudjuk, hogy mi történt vele az elmúlt két és fél hónapban. Hogy egyáltalán...

– Csaba, ne legyél nevetséges! – vágott közbe Niki néni.

– Mert?

– Csak nem fogsz megint bedőlni neki?
– Te is látod, hogy ez Hanna írása! – szorította a naplót Csaba bácsi.

– Igen, igen, ez már egy sokkal ügyesebb hamisítvány. De hamisítvány. Mert te egyvalamit nem tudsz, Tibikém! Hogy Hanna még karácsony előtt hazajön! – vágta ki diadalmasan Niki néni és várta a hatást.

Ami nem is maradt el. Tibi szólni se tudott. Nem rúkolhatott elő azzal, hogy ezt a hülyeséget csak ők hazudták neki. Mindenesetre megfogadta magában, hogy többé nem hazudik, de legalábbis a közeljövőben biztosan nem. Persze az embernek nem mindig áll módjában megtartani a fogadalmait még rövid távon sem.

– Csaba kikísér – mondta hidegen Niki néni.

De Csaba bácsi csak bámult Niki nénire, hosszan nézte az arcát, aztán neki is bekönnyesedett a szeme. Végül komor hangon azt mondta:

– Azt hiszem, igazad van. Ez megint egy ócska trükk. Csalódtam benned, Tibi! Mégiscsak egy taknyos kölyök vagy, aki nem fogja fel, hogy nem lehet felelőtlenül játszadozni az emberek érzelmeivel! Kikísérlek!

– És vidd azt a szemetet is! – bökött Niki néni a naplóra.

Tibi tétován felállt és egyikről a másikra nézett. Csaba bácsi odalépett hozzá, határozottan megragadta a karját és kiráncigálta. Tibi azt hitte, hogy egyszerűen ki fogja lökni az ajtón, de az előszobában megállt, és szembefordult vele. Már nem volt mérges. A szemében nem volt düh, csak végtelen szomorúság.

– Tudod, csak egy dolognak örülök – mondta halalkan. – Hogy találkozott Mozarttal.

[2] A fizikaverseny

A Szegedi Tudományegyetem aulája zsúfolásig megtelt. Még a csilláron is lógtak. Óriási érdeklődés mellett zajlott az országos fizika tanulmányi verseny döntője.

A teremben hatalmas volt az izgalom.

– Valósággal izzanak az axonok – jegyezte meg mosolyogva Szerdahelyi professzor, a zsűri elnöke.

Tibinek göze se volt, mi az az axon, így nem tudta eldönteni, vajon igaza van-e a profnak vagy sem. Persze Tibi is izgatott volt, de nem a verseny miatt. Ma végre találkozni fog Zsófi-val. De csak a verseny után. Zsófi el akart jönni szurkolni, de Tibi lebeszélte. Zavaros magyarázatba kezdett arról, hogy a lány jelenléte megosztaná a figyelmét, és nem tudna a feladványokra koncentrálni. Holott csak attól félt, hogy esetleg jól lebögne előtte.

Bár, ha minden jól megy, talán nem fog rá sor kerülni, és ki se kell nyitnia a száját egész nap.

Szegedig nem volt gond. Ervin anyja hozta le őket egy akkora terepjáróval, amiben az egész osztály kényelmesen elfért volna. Vadonatúj volt, Adrienn amúgy is ki akarta próbálni, és Szeged különösen alkalmas célpontnak tűnt, ugyanis ott járt egyetemre. Tibi kicsit aggódott, hogy Ervin anyja majd megpróbál beszélgetést kezdeményezni a fia „kis tanítványaival”, de félelme alaptalannak bizonyult. Amint kiértek a sztrádára, Adrienn benyomta

a cédélejátszót, és Szegedig felváltva ABBA-t és Boney M.-et hallgattak teljes hangerővel. Félúton Tibi úgy érezte, ennél már a beszélgetés se lehetne rosszabb.

Aztán megérkeztek, és rögtön elkezdődött a verseny. Tibi az esélytelenek nyugalmaival üldögélt a helyén. Végül is mindegy, hogy győznek vagy sem.

– És ha holnap Szegeden netalántán nem nyernétek meg azt a versenyt... – vonta őket félre Géza bá az utolsó óra után.

– De tanár úr! – méltatlankodott Bulcsú.

– Mondom *netalántán*. Szóval ha nem nyernétek, akkor sem dől össze a világ. Mert sokkal fontosabb, hogy végre csapatban tudtok gondolkozni. Higgyétek el, csak ez számít igazán!

– Hát igen... Kell egy csapat – bólogatott minden meggyőződés nélkül Bulcsú.

– Egyébként külföldön ez már egy bevett metódus – folytatta lelkesen Géza bá –, hogy két erős mellé egy gyengébbet tesznek, és ez furcsa módon emeli a csoport hatékonyságát.

– És ki itt a gyenge pont, az Ervin? – kérdezte fapofával Tibi.

Géza bá elnevette magát.

– Jól van, Tibi, örülök, hogy megjött az önbizalmad! Így is kell! De azért inkább hagyd a fiúkat beszélni! Talán majd jövőre te is képes leszel helytállni egy ilyen versenyen. Mert mit is tanultunk? Hit és... ?!

– Hit és kitartás kérdése az egész! – ismételte el kényszeredetten Tibi Géza bá kedvenc szölamát.

Hát, ami a „*haggya a fiúkat beszélni*”-t illeti, az bejött, a „*netalántán nem nyerés*” viszont nem. Tibiék az utolsó fordulóban az első helyen álltak, és épp ekkor emelkedett szólásra a Dalek, hogy lehangolja a zsűrit legújabb találmányával, a féreglyuktelefonnal.

A lehangolás azonban a vártnál nehezebbnek bizonyult.

Az apró termetű és gombszemű Szerdahelyi professzor némi ellenérzéssel szemlélte az asztal közepére helyezett, szerény külsejű tárgyat.

– Féreglyuktelefon? Ez nem a *Csillagok háborúja*, fiatalember, hanem az országos fizikaverseny.

– Az Einstein–Rosen-híd adta az ötletet. Fekete lyuk, fehér lyuk – kezdett bele a mondókájába Bulcsú.

– Ez csupán egy elmélet – csóválta a fejét Szerdahelyi professzor. – Ráadásul egy féreglyuk létrehozásához hatalmas energia kell. Úgy egy galaxisnyi.

– A találmányom a kvantumhabban a káosz révén keletkező fekete-fehér lyukpárokat használja, amelyek a fennmaradásukhoz szükséges negatív energiát maguk hozzák létre a körülöttük lévő negatív görbületű tér-idő szerkezet vákuumfluktuációjával – folytatta rendületlenül, szinte levegővétel nélkül Bulcsú, ügyet sem vetve az ellenvetésre.

– Nyilván tisztában vagy vele, hogy ezeknek a véletlenszerűen létrejövő féreglyukaknak még a létezése sincs bizonyítva – felelte Szerdahelyi professzor angyalitürellemmel. – De ha találnánk is ilyen féreglyukat, azon még egy árva foton se tudna áthaladni a szingularitás miatt. Nemhogy az emberi hang. Meg kellene ugyanis haladnia a fénysebességet, ami képtelenség.

– Meglátásom szerint nem a sebességnek vannak korlátai, hanem az emberi elmének – szögezte le magabiztosan Bulcsú. – Viszont a fíreglyuktelefon működik, még ha az elve sajnálatosan meg is haladja egy humanoid felfogóképességét. Csak be kell ütni a pontos tér-idő koordinátákat.

Szerdahelyi professzoron látszott, nincs meggyőződve arról, hogy a határtalan önbizalom képes legyőzni a fizika törvényeit, de tudós ember lévén úgy gondolta, hogy azért megér egy próbát.

– Akkor lássuk!

– Mit üssek be? – kérdezte nagyvonalúan Bulcsú.

– Ami tetszik. Csak gyorsan. Vészesen fogy az időnk és a türelmünk.

– Akkor így elsőre egy földönkívülit hívok – jelentette be teljes komolysággal Bulcsú.

– Ez már kezd sok lenni – ráncolta össze a homlokát Szerdahelyi professzor.

– Teslára gondoltam – tájékoztatta Bulcsú.

– Nikola Teslára? – csillant fel a gombszem. – Aki feltalálta a váltakozó áramot és a rádiót?

– Igen.

– Szerinted ő egy földönkívüli volt? – kérdezett vissza Szerdahelyi professzor, és összenézett a bizottság másik két tagjával. Sokatmondó pillantást váltottak.

Bulcsú azonban cseppet sem zavartatta magát.

– Tesla egy fejlettebb civilizáció képviselője. Mindjárt adom, megkérdezheti tőle magától is...

– Az nehéz lesz! – mosolygott elnézően Szerdahelyi professzor. – Mivel Tesla halott. Kábé hetven éve.

– Nincs jelentősége – felelte flegmán Bulcsú.

Szerdahelyi professzornak elfelhősödött a tekintete, és Tibi biztos volt benne, Bulcsú egy hajszalra van attól, hogy elveszítse a jóindulatát.

– Azt hiszem, te hülyét próbálsz csinálni belőlünk.

– Mi sem áll távolabb tőlem – tiltakozott sértődötten Bulcsú. – Ez jellegzetesen humanoid szokás. Egy pillanat...

– Nos? A vonalban van már Tesla? – nyújtotta a kezét a professzor a fíreglyuktelefon után.

Bulcsú azonban nem adta oda, hanem összeráncolt homlokkal tovább nyomogatta rajta a gombokat.

– Valami probléma adódott... azonnal elhárítom... Egy kis türelmet kérek... gond lehet a radiokarbonnal.

Szerdahelyi professzor arcára az volt írva, hogy nemcsak a radiokarbonnal, de ezt tapintatosan nem mondta ki, csak röviden elbocsátotta Bulcsút.

– Sajnos ez értékelhetetlen produkció. Nem tudunk rá pontot adni. Kérlek, fáradj vissza a helyedre!

Bulcsú úgy elképedt, hogy tiltakozni is elfelejtett, és szó nélkül leült Tibi mellé.

Szerdahelyi professzor kicsit tanácskozott az előtte heverő papírokkal, csak aztán szólalt meg.

– Így pillanatnyilag holtverseny alakult ki az első helyen. A Sigraynak és a Hunyadinak egyformán 95 pontja van. Akkor egy döntő kérdés. A Sigrayból felkérem Tibort, hogy fáradjon ki, és éljen az alkalommal, hogy Bulcsú kudarca után szépiheth.

Tibi először nem is értette, mit akar Szerdahelyi professzor. Szerencséjére, mert akkor biztos szívszélhűdést kapott volna. Csak annyit hallott, hogy Ervin felsziessen mellette.

– Bakker! Vesztettünk.

Aztán már ott állt a bizottság előtt, és fogalma sem volt róla, hogyan került oda. A feje üresen kongott és egyetlen gondolat cikázott át az agyán: mekkora mázli, hogy Zsófi nincs itt.

– Akkor a döntő kérdés, kedves Tibor – mosolygott rá biztatón Szerdahelyi professzor. – Mire világít rá a Bell-féle egyenlőtlenség?

– Hogy milyen hülye vagyok – motyogta Tibi halálra váltan, amikor már kezdett nagyon kínossá válni a csend.

Legnagyobb elképedésére Szerdahelyi professzor ettől a hülyeségtől teljesen felderült.

– Nagyon jó! Én ugyan nem pontosan ezeket a szavakat használnám, de a lényeg valóban ez. A Bell-féle egyenlőtlenség rávilágít a gondolkodásunk fogyatékoságára. És miért vagy hülye, kedves Tibor?

– Nincs oka – felelte az igazsághoz híven Tibi.

– Pontosan.

– A nagyim szerint ugyan mindennek megvan az oka – makogta megtörve a professzor várakozó tekintetének súlya alatt –, de ez csak olyan mondas, és én...

– A nagyid nincs egyedül ezzel a véleményével. A kvantumfizika próbára teszi még a legpallérozottabb elméket is.

– Na az... az igen – helyeselt buzgón Tibi, és próbálta nem elképzelni, milyen hatást tenne Vali néni elméjére a kvantumfizika.

– Mert az általunk ismert világban, ha két esemény összefügg, akkor azok közt oksági kapcsolat van. Míg a kvantumfizikában, ha két esemény összefügg, akkor annak... – hagyta fenn a mondat végét Szerdahelyi professzor.

– Nincs oka – bökte ki némi habozás után találomra Tibi.

– Úgy van. És akkor az miféle kapcsolat? Le tudod írni?

– Nem – felelte Tibi, mert úgy látta, hogy jelen helyzetben érdemes ragaszkodni az igazsághoz.

– Helyes. És miért nem?

– Mert gőzöm... izé, fogalmam sincs róla.

– Pontosan – dőlt hátra elégedetten Szerdahelyi professzor, és elismerő pillantást vetett Tibire. – Fogalmunk sincs róla. A természetben létező determinációs formák gazdagsága messze meghaladja a tapasztalati úton kialakult fogalmainkat. Remek. Maximális pontot adok.

Ezzel megnyerték a versenyt.

Szabi és Edina sulis után Edináéknál várták Szegedről a híreket. Szabi már üresre ette a hűtőt, Edina pedig harmadszor lakkozta át a körmeit az Ervin vélelmezett győzelméhez legjobban illő színre, amikor végre puttyant a Skype.

– Ez biztos Zsófi! – ugrott oda Szabi megkönnyebbülten a géphez, de az ember mindig jobbra számít, ugyanis a képernyőt Hanna néni karmazsinvörösre rúzsosított szája töltötte be, mintha csak csőrözni akart volna a monitorral.

– Csóközön, drágáim! Csóközön és puszika! – cuppanzott vígan, majd hogy a teljesen ledöbbent Szabin és Edinán kívül nem látott mást a szobában, még hozzáfűzte:

– De megfogyatkoztatok! Ezt a kis tupírfrizurát választottad végül, Edikém?

Edina nem értette.

– Hát a fiúkák közül, akik udvarolnak neked! – kacarászott Hanna néni.

– Na, ezt nagyon be tetszett nézni! – morogta Szabi, Edina meg hangos méltatlankodásba kezdett.

– De Hanna néni! Én egy nyolcadikossal járok. Az Ervinnel! A Szabi egy idióta pisis.

– Tanuld meg fiam, hogy a szerelem vak! – legyintett Hanna néni.

– Vagy legalábbis felemás szemű – jegyezte meg rosszmájúan Szabi.

Hanna néni elengedte a füle mellett Szabi poénját, vagy meg se hallotta, ki tudja, és Edina apja felől tudakozódott.

– Már attól féltem, beteg. Huszonkét és fél órája nem hívott.

– Elutazott – nyögte ki Edina.

– Igen? És hová?

– Nem tudom – felelte Edina szándéka szerint szemrebbenés nélkül, de sajnos Hanna néni szemüveg nélkül is átlátott a szítán.

– Azt tanácsolom neked, kislányom, hogy ne hazudj, ha nem tudsz rendesen hazudni. Előre megmondom, hiába utazik ide megint az apád, nem fog tudni gyámság alá helyezettetni. Eszemnél vagyok, ezt még egy bolond is látja, és hozzámegyek az én Imrémhez, ha a fene fenét eszik is.

De mint utóbb kiderült, a helyzet nem volt olyan reménytelen, mint amilyennek első pillanatban látszott. Volt rá halvány esély, hogy Edina apja időben érkezik, és kísérletet tehet rá, hogy meghiúsítsa az örökség elvesztésével fenyegető frigyet.

Imrét ugyanis egy kisebb baleset érte.

Hanna néni vasárnap magával vitte őt a Szépkorúak Turulmadár Otthonába, ahol műkedvelő költők hazafias eposzainak felolvasásával, operettkaraoke-val és össztánc-cal mulatták az idegenbe szakadt magyarok az ausztrál hétvégeket. Ez alkalommal Hanna néni és Imre csüddön-göléssel kísérve előadták a *Csárdáskirálynő*-ből a *Hajmási*

Péter, Hajmási Pált duettben, és csak azért nem ugrottak bele a nagybögőbe, mert a zenei alap CD-ről ment. Rögtön ezután megkönnyeztek egy véget érni nem akaró elbeszélő költeményt a szkítákról, akik magyarul beszéltek, majd következett a hölgyválasz, amikor is hárman összeverekedtek Imréért. De nem a nyolcvan körül járó csitrik egyike tett kárt a roppant kíváncsú Felemásszeműben, hanem egy bika. Méghozzá nem is egy szépkorú...

Imre ugyanis egyszer csak szó nélkül eltűnt a Turulból. Szabi elképzelte, milyen irtóra élvezhette ezt a vasárnapot, és mélységesen megértette, hogy lelépett. Az ám, de Hanna néninek a szerelmes szíve egyből megsúgta, hol keresse. Edina ezen a ponton meg is akadt, mert az ő szerelmes szíve biztos, hogy nem kereste volna Ervint egy rodeón.

– Imponálni akart nekem a drágám. Megmutatni, hogy mekkora férfi. Mintha nem tudnám! – lelkesedett Hanna néni. – Nagyon büszke vagyok rá. Egyetlen férjemre se voltam még ilyen büszke.

– Nem kunszt, mert az Imre még nincs elvéve! – jegyezte meg kajánul Szabi. Hanna néni azonban nem hagyta zavartatni magát.

– És pont a legvadabb bikát választotta. Vérszemet.

– Lehet, hogy öngyilkossági szándékkal? – érdeklődött Szabi, akit szokás szerint nem lehetett lelőni, de Hanna néniben emberére talált, mert ő meg szinte lélegzetvétel nélkül csak mondta a magáét.

– Az csak utóbb derült ki, hogy eddig kizárólag a tévében látott bikát az én drága Imrém.

Majd sajnos ahelyett, hogy azt részletezte volna, miképpen dobta le és taposta meg a Felemásszeműt az a díjazni való bika, Hanna néni azt kezdte ecsetelni, milyen bátran

viselkedett a kórházban Imre, akit most már otthon ápol odaadón, amíg a törött csontjai – kéz- és lábtörés – összeformnak. Szabi és Edina elkerülhetetlenül megismerkedtek volna Imre állapotának és ápolásának legapróbb részleteivel is, ha átkozott szerencsájukra nem ébred fel szendergéséből a Felemás a másik szobában, és Hanna néni nem röpül az ő drága borzához, hogy megpisiltesse.

Amikor az ünnepélyes eredményhirdetés után Tibiék éremmel a nyakukban, az oklevelekkel és jutalomkönyvekkel a hónap alatt megpróbálták visszatalálni a helyükre, egyszer csak rájuk köszönt valaki.

– Sziasztok!

Persze Zsófi volt. És csupa mosoly. Még a türkiz pulóvere is nevetett. Meg a kicsi, öreg óra, amit láncon hordott a nyakában.

Ervin és Bulcsú nagyon megörültek neki.

– Nahát! Zsófi! Szia! Jó, hogy eljöttél – mondta vidáman Ervin.

– Szia, Zsófi! Végig itt voltál? – kérdezte Bulcsú.

– Naná!

Csak Tibi volt országos nagy zavarban, és tűzvörösen mindössze egy sziát motyogott. De Zsófi nem látszott észrevenni a zavarát.

– Gratulálok! Nagyon szurkoltam nektek.

– Az ránk is fért – bólogatott Ervin. – Kis híján lebögtünk a kretén Bulcsú miatt.

– Kretén vagy te! – vágott vissza Bulcsú. – A féreglyuktelefon igenis működik.

– Na persze – forgatta Ervin vízenyőskék szemét. – Szuperjót dumcsiztunk a földönkívüli Teslával! Ha nincs velünk ez az ász Tibi, akkor nekünk annyi.

– Tibi király volt! – lelkesedett Zsófi.

Ez jólesett. Tibi éppen azon töprengett, mit kell ilyenkor mondani, de mielőtt elhatározásra jutott volna, odalépett hozzájuk Ervin anyukája, és meghívta az egész társaságot a Béke Tanszékre.

– Van ennek valami köze a békeharchoz? – érdeklődött Bulcsú.

– A bécsi szelethez van köze – felelte Adrienn.

A Béke Tanszék, mint Adrienn fennhangon megállapította, semmit sem változott az elmúlt húsz év alatt, amióta egyetemistaként itt ismerkedett meg Ervin apjával. Összeházasodtak, rendszert váltottak, gyereket és rengeteg pénzt csináltak, aztán a szerelem elmúlt, elváltak, és elfelezték a vagyont meg a gyereket. Mindeközben a Béke Tanszék ugyanaz maradt sült krumplistul és bécsi szeletestül.

A gyerekek azonban láthatólag nem méltányolták, hogy a Béke Tanszék sikeresen ellenáll az időnek. Úgy ülték körül az asztalt, mintha vereséget szenvedtek volna, holott győztek. Mintha gyászolnának, pedig ünnepelniük kellene.

Tibi csak tessék-lássék turkált a borjúbécsiben, olyan arccal, mint aki mindjárt bele is hány a tányérba. Zsófi is jobbra csak a szemével evett. Bulcsú teljesen el volt foglalva azzal, hogy valahogy életre galvanizálja a változatlanul döglött féreglyuktelefont, Ervin viszont a mobilján egy órát telefonált valakivel.

Adrienn semmit sem értett.

Ha olvasta volna Tibi levelét, amit a fiú aznap késő este izzadt ki magából körülbelül akkora erőfeszítéssel, mint

kagyló az igazgyöngyöt, akkor sok kérdésére választ kapott volna, ha nem is mindegyikre.

A levél ugyanis így szólt:

Kedves Zsófi! Képzeld, ez volt életem legboldogabb napja, de ezt még nem tudtam reggel. Egyáltalán nem érdekelt ez a tetű fizikaverseny. És erre tessék, megnyertem. Pedig tökhülye vagyok a fizikához, hiába tágította Géza bá a fejem. Soha életemben nem hallottam erről a Bell-féle akármiről, és még most se tudom, hogy micsoda, pedig az Ervin egy fél óráig nyomta nekem ebéd közben. De nem tudtam figyelni rá. Egyáltalán nem... Egy jó azért van ebben a győzelemben, hogy a nagyi büszke lehet rám. És talán még valaki, mert neki nyertem. Én azért furakodtam be ebbe a csapatba, mert Szegedre akartam utazni. Tudod, lakik ott egy lány, és már nagyon régen szerettem volna találkozni vele. Na, és ma végre megtörtént. Képzelheted, milyen béna voltam. Nagyon szép lány. Ezt, mondjuk már amikor szkájoltunk is, láttam, de így életben még szebb. Eljött a versenyre is, pedig mondtam neki, hogy ne jöjjön, mert tutira vettem, hogy lebőgök. Ő meg eljött és szurkolt nekem. Ha tudom, hogy ott van, meg se bírtam volna mukkanni. És amikor aztán megláttam, akkor se. Csak álltam ott, mint egy kretén, és tőkre lefagytam. Nem jutott eszembe semmi. Aztán ültünk egymás mellett a Béke Tanszéken, és én alig bírtam lenyelni egy-két falatot, pedig nem is reggeliztem, és iszonyú finom volt a bécsi szelet. Persze kiöntöttem a kólát az abroszra és leettem magam, pedig nem is ettem. Rá se mertem nézni, csak meredtem a sült krumplira. Most biztos csalódott és tökhülyének tart. Mondjuk, az is vagyok. De neked elárulhatom, hogy akármeddig elüldögéltem volna ott a Béke Tanszéken mellette. Az a legszuperebb hely a világon. Aztán sajna már indulni kellett.

Mindenki megpuszilta, még a Dalek is, csak én nem mertem. Én az anyukáját pusztam meg, amekkora lúzer vagyok. Ervinék ki is röhögtek. De azóta egyfolytában rá gondolkodok, és ha rá gondolkodok, akkor mindig vigyorgok, mint egy hülye. Tudod, Zsófi, én mindig azt gondoltam, mekkora pech, hogy én én vagyok, és nem valaki más. De ma nem cseréltem volna senkivel. Annyira szeretném tudni, hogy ő is szeret-e engem, de nem merem megkérdezni.

Tibi

[3] Szabi nyála

Másnap reggel a nyolcadik bé majdnem osztályfőnök nélkül maradt. Géza bá reggelizés közben szórakozottan bekapcsolta a tévét. A kissé szellemképes képernyőről a híradó riportere vigyorgott rá és a gőzölgő tejeskávéjára.

– Kérdezem tehát az országos fizikaverseny győztes csapatának csapatkapitányát, egyben a döntő pontok megszerzőjét, mit üzen diáktársainak a győzelem pillanatában – és ezzel odanyomta a mikrofont Tibi képébe.

Tibi rémülten bámult bele a kamerába, és először csak annyit tudott kinyögni, hogy „izé”, de Géza bának már ez is sok volt.

– Ez a Tibi! A TIBIII! – ordított fel, és félrenyelte a lekváros pirítóst. Percekig köhögött és fuldoklott, a végén már a könnye folyt, és így elmulasztotta a történelmi pillanatot, amikor Tibinek végre sikerült összeszednie magát, ha csak egyetlen mondat erejéig is.

– Azt üzenem, amit Géza bá szokott mondani. Hogy az egész csak hit és kitartás kérdése.

De az internet korában lehetetlenség lemaradni egy pillanatról, ha azt egyszer valaki rögzítette. Ez volt Géza bá szerencséje, mert a menzán rögtönzött kis ünnepségen legalább háromszor levetítették Tibi nyilatkozatát, és kórusban üvöltötte vele a fél iskola, hogy az egész csak hit és

kitartás kérdése. Géza bá ezáltal bekerült a leggyakrabban idézett szerzők közé.

Tibi viszont az egész hosszúra nyúlt ünnepség alatt úgy érezte, el fog pusztulni a szégyentől. Nem elég, hogy Vali néni megint a nyaka köré tekerte azt a jószágot, amit mindenki halott macskának nézett, noha egy róka volt, vagyis csak a porhüvely, ráadásul még beszédet is mondott Tibi talentumáról, amivel nem annyira derűtséget, mint inkább nehezen elfojtott röhögést keltett. Aztán Géza bá ragadta magához a szót, és lelkesen arról értekezett, hogy nincs lehetetlen, és rajtunk áll vagy bukik minden. Majd végezetül Edináék léptek színre, mint *Sugar Babies* formáció, és belecsaptak egy saját, külön ez alkalomra szerzett nótába.

*Vállamon egy pillangós tetkó,
Hennázva van, de akkor is tutkó,
Tizenhárom múltam, alig van még múltam,
Előttem az élet, és ez tök jó...*

– énekelte torkaszakadtából Edina, majd Móni és Fanni is csatlakoztak hozzá a refrénnél mint sakálvokál.

*Tizenhárom múltam, alig van még múltam,
Előttem az élet, és ez tök jó...*

Sosem derült rá fény, hogy volt-e még a nótának több örökbecsű versszaka is, mert Bulcsú pittyegetni kezdte a féreglyuktelefonját, mire a mikrofon berezonált és a dal általános csámcsogásba fűlt, mert mindenki rávetette magát Vali néni almás pitéjére.

Bulcsú az ünnepséget követően is kizárólag csak a féreglyuktelefonnal volt hajlandó foglalkozni. Rogyák felszólította magyarórán, de ő közölte vele, hogy most nem ér rá felelni, és csak a világraszóló győzelemre tekintettel nem lett a kis afférból nagy botrány. És szünetben sem lehetett szólni hozzá. Azt morogta, ne zavarják, próbál rájönni, mi nem stimmel a telefonnal, miért nem zár az áramkör. Pedig már mindent megpróbált. Ez nem volt kétséges, még a vak is láthatta, ugyanis a napközi végére hatalmas disznóolat csinált a Szabival közös padjukból. Volt ott rohadt banántól kezdve gusztustalan és bűzlő lötytyig minden, utóbbi természetére nézve tenyésztett baktérium. Bulcsú ugyanis csak abban az egyben volt biztos, hogy szerves anyagból kell kiindulnia.

A többiek azonban cseppet sem méltányolták a bomló szerves anyagok iránti tudományos lelkesedését.

– A kuka tartalma az asztalomon – fintorgott Szabi.

– Nem csak a te asztalod.

– Mr. Hányadék mai akcióját láthatjuk. De takarítani maga után, azt nem fog! – folytatta Szabi.

– Figyeljél, Szabika! Én a helyedben befognám ám! Ötpercenként beleragadok a gusztustalan rágóidba! – vágott vissza Bulcsú, miközben változatlanul a féreglyuktelefont bütykölte.

– Nem olyanok, mintha férj és feleség lennének? De cukik! – lelkesedett Edina, de nem talált visszhangra a lelkesedése.

– Milyen rágóimba? – adta az értetlent Szabi.

– Figyu, Szabika! – ütött meg váratlanul békülékeny hangot Bulcsú. – Megtennéd, hogy leszeded nekem ezt a rágót? Ez még nedves egy kicsit. Én nem szívesen nyúlnék hozzá vegyvédelmi öltözet nélkül.

– Persze – vigyorodott el Szabi. – Ez, ha jól látom, dinnés volt. Amúgy mire kell? Be akarod ragasztani a titkos naplódba?

Szabi úgy gondolta, überelhetetlen hülyeséget mond, de alaposan tévedett. A társaság legnagyobb elképedésére Bulcsú Edina nyuszis hajcsatját használva csipesznek ügyesen beleapplikálta a rágót a féreglyuktelefonba.

– Hátha... ezzel még nem próbáltam – felelte a többiek megrökönyödésére.

– Na, ebből elég volt! Menjünk, cica, mert rosszul lesznek! – visította Edina, és indult kifelé.

– Tényleg húzzunk, bezár a sul! – mondta Tibi.

Éppen kiléptek a folyosóra, amikor a féreglyuktelefon váratlanul felzúmmögött a hátuk mögött.

– Gyerekek, működik! – suttogta Bulcsú, és úgy remegett a hangja, mint egy humanoidnak.

Tibi azonnal Hannát akarta hívni, de Bulcsú úgy döntött, először ellenőrzi rajta az egyszerűbb funkciókat. Alapból a netet.

Nagyon izgultak, hogy talál-e a féreglyuktelefon-hálózatot, de talált, méghozzá nem is akármilyet. Hanem pont a Tibi e-mail fiókját.

– Miért pont az enyém jött be rajta? – kérdezte döbbenten Tibi.

– Rátöltöttem a mobilom memóriáját – felelte Bulcsú. – És te vagy az első a névjegyzékben.

– A Tibi? – értetlenkedett Edina.

– A-ra-tó Ti-bor – mondta szótagolva Bulcsú, és csak azért nem forgatta idegességében a szemét, mert a féreglyuktelefon képernyőjére szegezte.

– Kapcsold ki! – követelte Tibi.

– Eszednél vagy? Ki tudja, mennyit bír a Szabi rágója?
És mi lesz, ha nem tudom visszakapcsolni?

Szabi, amint meghallotta a nevét, odafurakodott Bulcsú mellé, és átnézett a válla felett.

– Upsz! Kapásod van, Tibcsi! Levél Zsófitól! – rikkantotta Szabi, és kikapta Bulcsú kezéből a féreglyuktelefont.

– Hé, add vissza!

– Mindjárt, csak előbb elolvasom – vigyorgott Szabi, és ígéretéhez híven olvasni kezdett. – „Szia, Tibi! A lány, akiről kérdeztél, egész este bögött a fülembe a fizikaverseny után.”

– Hoppá! – csuklott egyet Ervin.

– Milyen lány? – csillant fel Edina szeme.

Tibi kétségbeesetten Szabi után vetette magát, de a másik ezúttal is fürgébb volt, és a telefonnal felmászott a szekrény tetejére.

– Gyere le! Kinyírlak! – ordította Tibi céklavörös fejjel, és közben teljes erőből rázta a szekrényt, mint a legény a nótabeli meggyfát abban a biztos reményben, hogy Szabika majd odahullik elé a földre.

– Ne rázd a szekrényt, te vadállat! – kapta el Bulcsú Tibi karját. – Leeshet!

– Mióta érdekel a Szabika testi épsége, Bulcsú? – csodálkozott Ervin, aki nagyon nem bánta volna, ha Szabi végre megkapja a magáét.

– Milyen Szabika? – bámult rá Bulcsú. – A telefonom eshet le!

Ez olyan érv volt, ami előtt meg kellett hajolni. Szabi diadalmasan levigyorgott a fogát csikorgató Tibire, aztán gonosz hangon azt kérdezte.

– Kényelmesen elhelyezkedtetek? Akkor olvasom.

És olvasta:

Szia, Tibi! A lány, akiről kérdeztél, egész este bögött a fülembe a fizikaverseny után. Sőt, képzel, még csapkodott is! Majdnem eltörte a kedvenc bögrémet. Megpróbáltam a lelkére beszélni, de hiába. Szerencsére aztán megérkezett a leveled. Na, gondoltam, most már minden rendben lesz, erre nem megint elkezdett bögni? Nem igazán értem, hogy mi tetszik neked benne, akkora egy hisztis liba. Mindegy, te tudod. Egyébként azt mondta, hogy ő is csak miattad ment el a versenyre. Nem akart még egyszer olyan gyáva lenni, mint a múltkor, és nagyon látni akart ám. Azt gondolta, lesz, ami lesz, legalább kiderül, hogy neki ez úgysem jöhet össze. Az igazság az, hogy most nem is érti az egészet. De legalább a bögést abahagyta. És egész nap vigyorg, mint egy idióta, és nagyon boldog, és mindenhol csak Tibit lát. Mondjuk, megtiltotta, hogy elmondjam neked ezt, úgyhogy, légszi, ne árulj el! Megígéred, hogy nem beszélsz neki erről? Hát... most már tudod.

Zsófi

Tibi mozdulatlanul állt az osztály kellős közepén, és úgy érezte, ilyesmi csak vele történhet meg. Élete első szerelmes levele Szabika tolmácsolásában jut el hozzá, és a fél osztály fetrengve röhög ezen. Ő meg ahelyett, hogy bögne és ordítana a boldogságtól, legszívesebben elsüllyedne szégyenében. Ahogy ma délelőtt ünnepeltként a menzán. A fizikaverseny győzteseként pont úgy érezte magát, mint amikor rajtakapták a Sigray elcsórt szobrával. Ez az örökös szégyen lenne az ő sorsa?! De miért?! Nem volt rá felelet.

– Szemetek! – mondta inkább keserűen, mint mérgesen.

– A jó öreg csajozós Tibi! – vihogott a szekrény tetejéről Szabi.

Ezen a témán biztos boldogan elnyaralgattak volna, de Tibi szerencséjére megint kapás volt, csak most a változottság kedvéért Edina Skype-ja csörgött, aki ezek szerint a második volt Bulcsú mobiljában a névsorban.

– Életvizem! Valld be, nem alszol éjjelente amiatt, hogy mi lett az Imrével! – csicseregte köszönés helyett Hanna néni.

– Ezt nem hiszem el – motyogta Edina, miután ügyesen elkapta a féreglyuktelefont, amit Szabi ledobott neki, bár az is lehet, hogy csak leejtette. Bulcsú mindenestre majdnem szívészélhúrást kapott, már ha a dalekok rendelkeznek ilyen szervvel.

– Ne aggódj, kis békám, ura vagyok a helyzetnek. Még pár nap, és felépül, aztán meglesz a lagzi is. Már mindent elrendeztem.

– Pár nap???

– Annyi bizonyosan kell, mert az én Imrém picit még... furán viselkedik. Talán a fejét is beütötte az esésnél. Ne gondolj valami komoly dologra, csak újabban beleszeret egyes tárgyakba és rejtegeti őket a takaró alatt.

– Milyen tárgyakat? – szólt közbe gyorsan Tibi.

– Hát egy körzöt meg sakkturkát. El sem lehet őket venni tőle, úgy ragaszkodik hozzájuk! Azt mondja az a kis dúvad, hogy énám emlékezteti mind... Most mondd, nem édes?

Tibi megmondhatta volna, mi okozza a Felemás oltahatatlan vonzalmát körzők és sakkturkák iránt, de ekkor éktelen dörömbölés és ordítás hallatszott a háttérből.

– Engedj ki, vén szipirtyó! Kinyitni!

– Megint be tetszett zárni? Hallom, hogy dörömböl – kérdezte Edina.

– Ja, nem! – kacagott fel trillázva Hanna néni. – Ez csak az apád! Rossz gyerek volt és megint ideutazott, úgyhogy szobafogságot kapott.

Am ezen a ponton a roppant érdekfeszítő beszélgetés hirtelen megszakadt. Erre mindössze két magyarázat kínálkozott. Vagy a netzsonglőr Hanna néni szállt ki az éterből, vagy lemerült a féreglyuktelefon. Naná, hogy a rosszabbik lehetőség jött be. Mint mindig.

Szerencsére Ervin és Szabika is rágóztak, és Ervin nagyvonalúan átnyújtotta a magáét Bulcsúnak tudományos célra. Szép nagy pofára esés volt pedálgép Ervinnek, hogy a féreglyuktelefon az ő rágójával nem működött.

– Sajnos csak az enyém jó. Spéci intelligens nyálam van – szónokolt a szekrény tetejéről Szabi, aki még mindig nem mert lemászni Tibi miatt, és ezt jól is tette. Kicsit még pitiztette a többieket, de végül nagy kegyesen ledobta nekik „szentséges” rágóját.

Bulcsú behelyezte, mire a telefon felzúmmögött. Nem volt mese: tudomásul kellett venni, hogy a féreglyuktelefon csak Szabi rágójával működik.

Beletelt némi időbe, mire ezt a felháborító tényt megemésztették, aztán Bulcsú nagy fontoskodás közepette beprogramozta azokat a bizonyos térbeli és időbeli koordinátákat.

És vártak. Csendben. Először nem történt semmi. Mindannyian feszülten bámulták a készüléket, leginkább azért, hogy ne kelljen egymásra nézni. Aztán egy nagyon furcsa hang – olyasmi, mintha valaki egy csuklás kíséretében azt mondta volna, hogy „hupsz” – jelezte, hogy létrejött a kapcsolat.

A vétel picit recsegős volt, de hallani lehetett, ahogy a vonal másik végén valaki szöszmötöl, és közben fütyörészik.

– Halljátok ti is? – kérdezte suttogva Bulcsú.

– Igen. Valaki fütyül.

– Egy kétszáz éves száj – óbégatott le a szekrény tetejéről Szabika horrorhangon.

A fütyülés elhallgatott.

– Van itt valaki? – kérdezte egy ijedt gyerekhang.

– Itt igen. És ott? – kérdezett vissza Bulcsú.

– Jaj!

– Mi a neved, humanoid? – folytatta a kérdezősködést Bulcsú.

– Édes Istenkém, irgalmazz! – vékonyodott el a hangocska.

– Semmi akadály, gyermekem – dörmögte Bulcsú.

– Segítség, Mester! – ordított a gyerek. – A Török! A Sakkozó Török BESZÉL...

[4] És a Török beszél

Hanna már vagy tíz perce teljes erőből püfölte a fakanállal a kelt tésztát, de az még mindig szenvedélyesen ragaszkodott a vájdling falához, és sehogy sem akart elválni tőle. Országomat egy robotgépért, mormolta az orra alatt, amikor az ajtón bezuhant az izgalomtól félholt Sanyika.

– Jöjjél gyorsan! Különben a bűbajos kalifa egérré változtat – lihegte. – Mikor tele van a ház macskákkal!

– Miről beszélsz? – pillantott fel türelmetlenül Hanna. Néha az agyára ment a gyerek.

– Nem én beszélek, hanem a Török! Nem mozog a szája, de beszél! Méghozzá nem is egy hangon! És tudja a nevem – hadarta Sanyika.

– Na, ne ugrassál, nem vagyok olyan kedvemben! – vetette oda Hanna, és még elszántabban püfölte a tésztát. Soha nem tartozott az ambíciói közé, hogy háztartásbeli legyen, tök mindegy, hogy melyik század.

– Nem ugratlak! – esküdözött Sanyika. – Először azt parancsolta, hogy hívjam oda Hannót. Mondtam, hogy őt már hónapok óta nem láttam. De ha akarják, akkor hívhatom a Hannát. Persze akkora nagy varázsló mégse lehet, mert azt hitte, hogy börtönben vagy, vagy már ki is végeztek valami bál után...

– Mit mondtál?

Hanna kezében megállt a fakanál és a mellkasában a szíve. Sanyika félreértette a mozdulatát.

– Azt, hogy mogyoróbarna a hajad... – dadogta, és a fakanalat bámulva sebesen hátrálni kezdett. – Tán rosszul tettem?

Hanna nem válaszolt. Erősen magához szorította a tésztával teli vándlingot és megindult befele. Egyszer régen valami regényben azt olvasta, hogy a hősnő kétségek és remények közt vergődött. Akkor sehogy se tudta elképzelni, de most pontosan ezt érezte. Legszívesebben berohant volna a műhelybe, hogy *hátha*, és legszívesebben elrohant volna, mert mi van, ha *mégse*.

– Sanyika, ha összeesik a fánktésztám, én nem tudom, mit csinálok veled – szólt oda a melléte sündörgő gyereknek, de sokkal inkább őt magát fenyegette az összeesés veszélye, mint a tésztát.

Ahogy beléptek a műhelybe, Hanna meghallotta Ervin hangját.

– HANNA!!!

Hanna megtorpant. Nem mert hinni a fülének.

– Mi volt ez?! – kérdezte kissé rekedten, mert először nem jött ki hang a torkán.

– A Török. Mondom, hogy beszél a gyaur kutya! – bizonygatta boldogan az igazát Sanyika.

– Én vagyok az... Ervin...

Hannának megroggyant a lába. Egy hajsza választotta el attól, hogy a szó legszorosabb értelmében elájuljon Ervintől.

– Ervinnek hívják a Törököt? – csodálkozott Sanyika.

– Dehogy Ervinnek! Mondom, hogy bűbájos kalifa! Menj már innen! – üvöltötte Bulcsú, akit előbb Szabi, aztán meg Tibi próbált túloldítani, aztán már négyen or-

dibáltak, mint az örültek egyszerre, és szegény Sanyika sehogy se értette, miért kezd el bögni Hanna. A könnyei behullottak a kelt tésztába, de szemmel láthatóan még ez sem érdekelte.

– Ez hihetetlen! – kiáltott fel lelkesen Zsófi. – De miért nem hívtatok egyből?! – kérdezte, amikor Tibi már ott-honról felhívta Skype-on. Zsófi az örömhírtől csak még szebb lett. Úgy ragyogott az arca, hogy Tibi csak hunyorgva tudott ránézni.

– Nem tudom... Ne haragudj – makogta zavartan. – Én is teljesen besokkoltam. Ott volt Hanna, hallottam a hangját Bulcsú hülye rágógumis féregtelóján. Mintha szívatás lett volna az egész. De nem az volt! Tényleg ő volt!

– Honnan tudod?

– Mert azt kérdezte először, hogy ZSÓFI OTTVAN?!

– És mit mondtál?

Zsófnak most már a szeme is ragyogott, de inkább a gyülekező könnyektől. Tibi szerencséjére hazafele jól kibőgte magát a sötét utcán, így most férfiasan tudott beszámolni a megható eseményekről.

– Hát az igazat. Sírdogált megint egy fél órát, de Bulcsú sürgette, hogy meséljen már, mert le fog merülni a rágó. Akkor összeszedte magát... De alig fogott bele, már meg is zavartak minket.

– Kicsodák?

– A gavallérok! – fészkelődött kényelmetlenül Tibi. Zsófi társaságában a szerelem érintőleges említésétől is égni kezdett a füle.

– Milyen gavallérok? – értetlenkedett Zsófi, akinek ezek szerint a nagy öröm kissé eltompította a penge elméjét.

– Természetesen Metzler és Benedict!

– Velük is beszéltetek? – kerekedett el Zsófi szeme.
– Nem. Sanyika szerencsére elküldte őket. Azt hazudta nekik, hogy Hanna spinét különórán van. De az Ervinnek már ez is sok volt... – vigyorgott el kajánul Tibi.

– És mit akar tőled ez a két csávó? – kérdezte idegesen Ervin.

– Szerinted? – Hanna füllel hallhatóan magához tért a kezdeti meghatottságból. Méghozzá régi jó önmagához.

– Biztos nyomulnak rá – vigyorgott Szabi.

– Hát... aha.

– Ezt a naplóban nem írtad! – mondta számonkérően Ervin.

– Mert ez azóta...

– MIÓTA?! – csapott le Ervin, mint egy héja.

– Metzler a bál óta, Benedict meg... fogalmam sincs. Talán amióta látja, hogy Metzler így... Mit tudom én, nem érdekel. Mesélj, Tibi, otthon mi újság, voltál anyáéknál?

– Voltam hát! Fateroddal is beszéltem, jól vannak...

– kezdett bele Tibi, de Ervint ilyen könnyen nem lehetett eltéríteni a témától. És nehezen se.

– Mi az, hogy nyomulnak rád, ez most konkrétan mit jelent?! – akadékoskodott.

– Ne legyél indiszkrét, Ervin cica! – gúnyolódott Szabi.

– De hát az a Metzler egy öreg csóka, legalább húszéves!

– Huszonegy – pontosított Hanna, és lehetett hallani a hangján, hogy közben kajánul vigyorg.

– Pláne! – fűjt nagyot Ervin.

– De a Benedict csak tizenhét... múlt.

– Áhá, szóval a Benedict tetszik! – hördült fel Ervin.

– Mind a kettő tetszik, de ez most mindegy.

Hanna ezután válasz helyett csak tompa puffanásokat hallott a telefonban.

– Ez most mi?

– Ervin csapkodja a fejét az asztalba – közvetített vidoran Szabika, hogy kivételesen nem az ő fejével történnik valami kellemetlenség.

És tényleg. Ervin ütemesen beleverte szőke fejét a tanári asztal lapjába.

– Ervin, nyugi! Ez ilyen plátói cucc – mondta Hanna. Persze kicsit sajnálta, hogy nem látja a jelenetet.

– Mi az, hogy plátói cucc?! – kérdezte Ervin gyanakodva, de azért átmenetileg felfüggesztette a fejverdesést.

– Még a kezemet se foghatták meg. Illetve Metzler megpróbálta, amikor feleségül kért...

– Feleségül?! De hát tizenhárom éves vagy, könyörgöm! – hördült fel Ervin.

– Pár hét múlva tizennégy – szúrta közbe Tibi, csak hogy szúrjon még egyet Ervinen.

– Az még százötvennégy év és pár hét – nevetett Hanna.

– Tizenhárom éves és kész! MÉG CSAK! – szögezte le Ervin.

– Benedict azt mondja, hogy Júlia is tizenhárom volt.

– Melyik Júlia, a Kardos? – kérdezte Szabi.

– A *Rómeó és Júliából*, te kretén! – torkolta le Bulcsú. De hiába, mert persze Szabika most is hozta a szokásos formáját.

– A Stones basszusgitárosa negyvenhét éves volt, amikor összejött egy tizenhárom éves csajjal, ráadásul a csajszi anyjának az engedélyével.

– Pfuj! – fintorgott Ervin.

– Azért megnézném Niki néni fejét... – vigyorgott Tibi.

– Undorítóak vagytok ti mind, emberek! – igazította meg a szemüvegét Bulcsú.

– Aztán a basszusgitáros kamasz fia összejött az anyukával... – folytatta rendületlenül Szabi.

Erre aztán a fiúk kórusban elkezdtek üvöltözni vele, hogy hagyja már abba, kussoljon, duguljon el. Csak Hanna nevetett.

– Jól van, Szabi a régi! Annyira hiányzott már ez!

– Pont a Szabi hiányzott?! – jajdult fel sebzetten Ervin, és újra csapkodni kezdte a fejét a tanári asztalba, még hozzá teljes erővel.

– Klassz lehetett – nevetett Zsófi. – Kár, hogy nem láttam. Mindig lemaradok a legjobb dolgokról.

– Aha. Csak aztán hirtelen lemerült a telefon. Ki kellett volna cserélni a telepet, de nem volt mire, mert a hülye Szabi nem rágózott – sötétült el Tibi arca. – Pedig Bulcsú kérte, hogy amikor féregtelőzünk, mindig rágózzon. Egyfolytában szívat minket, és oltári pofátlan, de még agyon se csaphatjuk, mert a nyála nélkül nem működik a telefon. Ha hiszed, ha nem, még egy dalt is költött a saját nyáláról, és egész nap azt nyúzza.

Tibi megpróbálta olyan élethűen utánózni Szabikát, amennyire csak telt tőle.

Ami történt, elég fura:

*Szabi nyála csodás csula,
nem pacsula, nem pacsula...*

Zsófi remekül szórakozott a jól sikerült produkción, de aztán elkomolyodva nézett Tibire.

– Hogy tudnék Hannával beszélni?

– Bulcsú dolgozik a problémán. Az a terve, hogy csinál valami kiterjesztést. Magyarázta, hogy miféle, de sajna egy szót se értek az egészből.

Tibi épp csak befejezte Zsófival a szkájpólást, amikor csöngettek. Niki néni állt az ajtóban. Tibi azt hitte, elájul. Ilyen nincs! Honnan érezhette meg, hogy egy órája beszéltek Hannával?!

– Ne haragudj a múltkoriért! Mármint hogy olyan pokróc voltam veled. Csaba miatt volt az egész – mosolygott Niki néni, és benyomult a lakásba.

Tibi egy mukkot se tudott szólni, és csak annak örült, hogy Vali néni nincs otthon. De Niki néni nem látszott észrevenni Tibi zavarát. Belehuppant a bordó fotelba, és csak mondta a magáét.

– Tudod, Csabát kímélni kell! Nem látszik rajta, mert ilyen kis introvertált, befelé él meg mindent, de pokolian hiányzik neki Hanna. Eljártssza a westernhöst, de valójában nehéz neki.

– Niki néninek sem lehet könnyű – nyögte ki Tibi, csak hogy végre mondjon valamit.

– Jó, de én tudom, hogy Hanna karácsonyra hazajön! – mosolygott elnézően Niki néni. – Azért így már mindjárt más. De Csaba olyan túlpraktikus és kicsit földhözragadt. Tipikus férfiagy. Ezért nem hitt a naplóban sem. Persze én mindjárt láttam, hogy tényleg Hanna írta...

– Igen?! – kérdezte elképedve Tibi. Neki nagyon nem úgy tűnt. De most már mindegy is. Az a lényeg, hogy kiderült, Niki néni a napló miatt jött.

– Hát persze! – kuncogott Niki néni. – Csak úgy kellett tennem, mintha nem hinnék benne, Csaba miatt. Tudod, az időutazás az ő számára agyrém, nonszensz. Ha el kéne

fogadnia az ilyesmit, összeomlana az egész kis férfitársa.
Kíméletesnek kell lenni, Tibikém!

Tibi meggyőződés nélkül bólogatott, és kifele fülelt, nem jön-e a nagy. Mire hazaér, be kellene fejezni ezt a beszélgetést.

– Nagyon hálás vagyok, hogy elhoztad a naplót! Azóta teljesen nyugodt vagyok. Úgy fogom fel, mintha Hanna külföldön lenne. Mások nyelvet tanulni küldik ki a gyereket, és ugyanúgy nem látják fél évig. Ez is egyfajta tanulmányi kirándulás, nem?

- Hát... ja...
- Képzeld, ha hazajön, milyen szuper lesz törőből!
- Az biztos! – felelte meggyőződéssel Tibi.
- Ugye?! – nevetgélte elégedetten Niki néni. – És tudod, minek örülök a legjobban?
- Minek? – kérdezte rosszat sejtve Tibi.
- Hogy találkozott Mozarttal!

[5] Nem boszorkányság, technika

Ezen a napon – bár csak bizonyos szemszögből volt ugyanaz a nap – többen is vészesen közel kerültek ahhoz, hogy kétségbe vonják szellemi épségüket. És nem feltétlen csak saját maguk.

Woolsthorpe Manor felett váratlanul kisütött a nap, és Isaac Newton kísért a kertbe ebéd után. Kedve lett volna járni egyet a mezőn, mert olyankor támadtak a legjobb gondolatai, de pestisjárvány idején az ember nem sétál, ha nem muszáj. Forrón remélte, hogy csak eszébe jut valami a kertben is, ha elég kitartóan mászkál.

Épp a harmadik fordulónál tartott, amikor meghallotta a hangot.

– Halló! Halló! Sir Newton! Hall engem?

Newton megtorpant és körülnézett. A ritkán álló fák közt rajta kívül még a szél se járt, és a környező réteken is csak a varjak járőröztek.

– Ki szólít? – kérdezte a biztonság kedvéért.

– Isaac Newton! Maga az?

– A nevemen szólított! – hebegte Newton, és a homlokára szorította a tenyerét. – A mennybéli Atya hangja!

– Igazából nem igazán – tiltakozott a hang, de hiába, mert Newton már égre emelte a pillantását, majd rögtön a kezét is.

– Mindig is tudtam, hogy hallasz engem, Atyám, és most végre beszélsz hozzám!

Mire a hang váratlanul azt felelte:

– Csá, Dalek!

Newton meghökkent, és már azon kezdett töprengeni, vajon az Atya milyen nyelven szólt hozzá, amikor hirtelen megértette, hogy az Atya most nem vele, hanem róla beszél. De el sem tudta képzelni, ki lehet az illető, ugyanis régóta nem hitt a Szentháromságban.

– Kussolj, Newtonnal beszélek!

– A gravitációs Newtonnal?

– Csituljál! Még csak most fogja felfedezni!

– Mit kell felfedeznem, Atyám? – szólt közbe tisztelettel Newton, nehogy megfélemedkezzenek róla a nagy vitában.

– Hát a gravi...

– Felejtsd el, fiam, majd megtudod, ha eljön az ideje! Addig is figyeld az almákat! – válaszolta a hang.

– Mi van az almákkal? – kérdezte Newton, és ebben a pillanatban a fejére is esett egy, ami azért nem volt akkora csoda, tekintve, hogy pont az almafa alatt állt, amíg az Atyával csevegett.

– Au! – szisszent fel, és azonnal elkezdett töprengeni rajta, hogy vajon miért esett a fejére az alma. Elégge megszire vezető következtetéseket vont le belőle, ami azt illeti.

– A francba! Most lemerült miattad – mérgeződött két-ezer kilométerrel és háromszázötven évvel odébb Bulcsú.

– Mert hülyeségekre pazarolod a nyálamat, öcsém – vonta meg a vállát Szabi.

– Nem pazarlom! Csak Newtont hívtam fel. Meg előtte Einsteint.

– Te felhívtad Einsteint? – képedt el Ervin, aki épp vég-szóra lépett be az osztályba.

– Ja, de nem volt otthon. Adjál már egy friss rágót!

Szabi nagy kegyesen kiköpte a rágóját.

– Drága lesz ez így, gyerekek. A földön nincs ennyi nyál.

– Talán nem kellene összevissza telefonálgatni! – jegyezte meg kimérten Ervin.

– Megbeszéltük, hogy csak akkor használjuk a telót, ha Hannát hívjuk – kontrázott Tibi.

– Én találtam fel, annyit telefonálok, amennyit akarok! – jelentette ki Bulcsú.

– A nyálam nélkül biztos nem!

Bulcsú kezdte elveszíteni a türelmét.

– Most hülyéskedtek? Itt a lehetőség, hogy kifürkésszük az univerzum titkait, és nem is élünk vele?

Tibi, Szabi és Ervin erre semmit se szóltak, de az arcukra volt írva a válasz az így költőinek bizonyuló kérdésre.

Történetesen Bécsben is sütött a nap. Egyenesen betű-zött az ablakon, és szép fényes kockákat vetett Kempelen uram műhelyének padlójára. Akár egy sakktábla. Csak nem bábuk álltak rajta, hanem két kakaskodó fiatalember.

– Semmi esélyed, Benedict! Hanna kisasszony engem szeret. Ez olyan világos, mint a nap – jelentette ki magabiztosan Georg Metzler. Különösen elegáns volt ma talpig sötétszürkében.

– Talán megvallotta? – kérdezte Benedict, aki egy arapa-pagájt is könnyedén megszégyenített volna, olyan szín-pompásan volt öltözve.

– Természetesen nem, ő ahhoz túl szemérmes.

– Veled talán szemérmes, de ne feledjük, hogy hónapokig az öltözőmben lakott – mosolygott sejtelmesen Benedict.

– Fiúruhában! – pontosított Metzler, és még a mutatóujját is felemelte a nyomaték kedvéért.

– Ami, mint utóbb kiderült, a te ötleted volt.

– Mert meg akartam védeni! – felelte komoran Metzler.

Ó, azok a hónapok! Együtt ébredtünk, együtt tértünk nyugovóra... – sóhajtozott ábrándosan Benedict. – Valójában köszönettel tartozom, hisz te hoztál össze minket.

– Én megöllek! – hördült fel Metzler, és Benedict felé lépett. Nem volt éppen szabályos lépés a táblán.

– Úgy érted, párbajra hívsz?

– Úgy! – folytatta az előrenyomulást Metzler.

– Életedben nem volt még kard a kezében.

– De neked se!

– Dehogynem – vigyorodott el pimaszul Benedict. – *A Dido és Aeneasban.*

– Remélem, kinyírjátok egymást! – szólt közbe valaki, csakhogy nem volt a szobában kívülük senki.

– Szentséges isten! – kiáltott fel Benedict. – Hallottad?

– Mit? – kérdezte hűvösen Metzler.

– A Török azt mondta, „Remélem, kinyírjátok egymást”.

– Kinyírni? – húzta el a száját Metzler. – Nincs is ilyen szó! Ez nem jelent semmit.

– De ha egyszer ezt mondta!

– Nyilván képzelődtél. Részeges korhelyeknél gyakran előfordul – legyintett megvetően Metzler.

– Szálljatok le Hannáról! Mindketten! – kiáltotta a Török hangosan. De ez már Metzlernek is sok volt...

– Uramatyám!

– Na, ki a részeges korhely? – vágott vissza Benedict.

– Takarodjatok haza! – követelte a hang.

– De előbb szóljanak már Hannának – szólt közbe egy másik hang.

– Előbb szóljatok Hannának, aztán takarodjatok haza! – ordította az első hang immár teli torokból.

– Két hangja van! – hebegte Benedict. – Boszorkányság!

– Babonás ökör! – próbálta adni a bátrat Metzler, de neki is kifutott minden vér az arcából, akárcsak Benedictnek.

– Haha! Neked is remeg a szád széle.

– Nem igaz.

– Kifelé! – harsogta túl őket a Török.

Benedict és Metzler tétován összenéztek, és éppen egy odaillő közmondás, a „szégyen a futás, de hasznos” gyakorlati alkalmazását vették fontolóra, amikor sietősen, nagy ruhasuhogással belépett a műhelybe Hanna.

– Sanyika hol van? – nézett körül haragosan. – Megparancsoltam neki, hogy el ne mozduljon a Török mellől.

– Azt mondta, itt várjunk kegyedre, aztán kereket oldott – felelte Metzler.

– Na, majd jól ellátom a baját!

– Hanna! Hanna! Ott vagy? – szólt közbe a hang.

Metzler és Benedict teljes elképedésére Hanna nem ijedt meg, sőt. Szemrehányást tett a levegőnek.

– Már azt hittem, sose hívtok!

És mit tesz isten, erre meg a levegő heves mentegetőzésbe kezdett.

– Lemerült az aksi, de most már minden oké. Bulcsú mindjárt összeköt Zsófiával.

Metzler és Benedict leesett állal bámultak.

– Hanna kisasszony, bátorkodnék megkérdezni... – szedte össze magát Metzler.

– Georg, kérem, inkább ne kérdezzen semmit! – vágott közbe Hanna.

– Én nem kérdezek! Én tiszteletben tartom a kisasszony magánéletét! – sietett kijelenteni Benedict.

– Azt én is tiszteletben tartom! – hajolt meg Metzler.

– Magamra hagynának? – nézett rájuk hidegen Hanna.

– Kívánsága számomra parancs. Georg, kérlek?

– Csak utánad, kérlek.

Amint a két megrendült és Ervin által sikeresen halálra rémített gavallér után becsukódott az ajtó, Bulcsú összekötötte Hannát Zsófival. Számítottak rá, hogy a két lány majd nagyon megörül egymásnak, de az érzelmek ilyen heves kitörése mégis váratlanul érte őket. Hanna azt kiabálta, hogy Zsófiiii, Zsófi meg azt, hogy Hannaaa, és hangosan bögtek. A fiúk villámgyorsan ki is léptek a vonalból. Erre semmilyen más módon nem lehetett volna rávenni őket.

Amint kettesben maradtak, Hannát és Zsófit hatalmába kerítette az a jóleső, meghitt érzés, ami első találkozásuk óta sose hagyta el őket, ha együtt voltak vagy akár csak leveleztek. Zsófi ezt az érzést úgy fogalmazta meg magának, hogy Hanna meg ő feltétel nélkül bíznak egymásban. Hanna meg a maga módján úgy, hogy ők ketten hisznek egymásban. Akárhogyan is, de szenvedélyesen szerettek megosztani a másikkal mindent, mint ez a szenvedélyes barátságokban lenni szokott, amelyek mindössze annyiban különböznek a szenvedélyes szerelmektől, hogy nem múlnak el.

Így aztán Hanna és Zsófi pont úgy kezdtek dumálni, mintha tegnap hagyták volna abba, közben mi sem történt volna, és Hanna szokás szerint a szobájából, a paplan alól fecsegne, készen rá, hogy összezsapja a laptopot, ha anya esetleg alvás helyett járőrözne.

– Mesélj már! Találkoztatok? – kérdezte Hanna, miközben az orrát fújta. Zsófi értette, kire gondol, nem kellett megneveznie az illetőt.

– Igen. És annyira aranyos! Azt hittem, nagyon elbénáztam, vagyis elbénáztuk, mert volt ez a fizikaverseny, és a Tibi megnyerte, és ott voltak egy csomóan, és én nem is mertem hozzá szólani, de aztán írtunk egymásnak, és most minden rendben. Vagyis azt hiszem – hadarta boldogan Zsófi.

– És jártok? – Hanna repesett.

– Nem tudom.

– De szeretnéd?

– Persze hogy szeretném!

Erre aztán mindketten visítani kezdtek, és csak azért hagyták abba, mert Hannának valami szöveget ütött a fejébe.

– Várj! A Tibi megnyert egy fizikaversenyt?

– Igen, de ez nagyon hosszú, inkább mesélj te!

– Mit meséljek? – adta a naivat Hanna.

– Mindent. Hogyhogy élsz? Hogyhogy megint lány vagy? És mit akar tőled ez a két pasi? Nem tudom, meddig bírja ez a hülye aksi, úgyhogy először mondd a legfontosabbat!

– Azt, hogy hogyan menekültem meg, vagy hogy mit akarnak tőlem a pasik? – kérdezte Hanna, s bár Zsófi nem láthatta az arcát, bármibe le merte volna fogadni, hogy vigyorog.

– Szerinted?
– Jó, szóval volt az a bál, ahol táncoltunk. És Georggal azóta elég sokat találkozunk – kezdett bele bizalmasan Hanna.

- És tényleg megkérte a kezéd?
- Tényleg. De nem megyek hozzá, nyugi!
- De tetszik.
- Kicsit.

Itt megint egy visítás következett, noha rövidebb, mint az előző.

– És a másik? – kérdezte jó érzéssel Zsófi. – A naplód-ban azt írtad, hogy egy beképzelt barom.

– Mert tényleg egy beképzelt barom. Csak közben meg olyan vicces. Meg jó fej. És úgy énekel... – áradozott Hanna. Főleg, mert olyan jó volt, hogy valakinek végre lehet áradozni.

- Szóval akkor Benedict – szögezte le Zsófi.
- Nem tudom. Fura ez az egész.
- Rosszul fura vagy jól fura? – próbálta tisztázni a helyzetet Zsófi.
- Jól fura.
- Nekem is Tibivel.

Amíg a lányok féreglyuktelőztak, fent említett Tibi és a másik három fiú felvonultak a könyvtárba, és várták, hogy véget érjen a beszélgetés.

Amikor Zsófi végre bejelentkezett Skype-on, Tibi rögtön nekiesett.

- És mit mondott, hogy menekült meg?
- Arról nem beszéltünk – felelte az igazsághoz híven Zsófi.
- Akkor miről beszéltek?

– Igazából semmiről – bámult bele Zsófi ártatlan képpel a kamerába, és igyekezett nem elpirulni.

– Nők. Jellemző – morogta Bulcsú, amikor is végszóra befutott egy újabb nő, Edina, és elújságolta, hogy mégis örököl egy csomó pénzt. A fiúk kicsit csodálkoztak Tibin, hogy miért érdeklődik ilyen lelkesen.

Ausztráliában is sütött a nap, bár ez azon a tájon nem volt olyan nagy újság, ugyanis többnyire mindig sütött. Imrének, aki csak rövid ideje tartózkodott az országban, természetesen fogalma sem volt erről, de nem is érdekelte. Majd megbolondult az izgalomtól. Ma végre hozzájut az időgéphez. Rögös út vezetett idáig, rögöknél jóval nagyobb, mit nagyobb, hatalmasabb megpróbáltatásokon át, különösen az utóbbi időben, de megérte.

Hanna néni úgy száguldott át a sivatagon, mint az örült, tövig nyomott gázpedállal, mert a száguldás állítólag a lánykorára emlékeztette, és csaknem beleszáguldott az óceánba. Jó nagy kitolás lenne – gondolta Imre, ha pont a cél előtt fulladnék vízbe. Mert Hanna néni megígérte, hogy ma végre megmutatja neki és rá bízza a legféltettebb kincsét, szerelmük zálogát, ami visszarepíti őket a múltba.

Amint kikászálódtak a kocsiból, aminek az első kerekeit kitartóan nyaldosták az óceán hullámai, Imre térdre vetette magát Hanna néni előtt a homokban, már amennyire a begipszelt bokája engedte. Bánta is ő, hogy mindenki őket nézi! Inkább ő is visszanézett és azt kiabálta:

– Nézzetek csak, hülye turisták! Bámuljatok! Szerelmes vagyok ebbe a nőbe! El fogom venni feleségül!

Hanna néni kacéran kacarászott, nagyon ijesztő volt, aztán elővett egy gyanús kis csomagot, amiből valami gusztustalan szőr került elő.

– Te most szórakozol velem? Mi ez? – kérdezte Imre, de nem volt benne biztos, hogy tényleg akarja tudni.

– A kincs, amiért jöttél. Az ereklye, amelyet évszázadokon át őrzött a családom – felelte áhítatosan Hanna néni. – Ez itt Kossuth Lajos szakála! Akkor vágta le, amikor 1849-ben elmenekült az országból.

Imre sose szimpatizált különösebben Kossuth Lajossal, most azonban a viszonyuk egy életre megpecsételődött.

– De hol az időgép? – kérdezte Imre idegesen.

– A micsoda? – pillogott Hanna néni. Na, ez már sok volt Imrének.

– Nem versz át még egyszer, te büdös kölyök! – kiabálta és megrázta.

– De Imre! – méltatlankodott Hanna néni.

– Mindent tudok rólad! Tudom, hogy hány éves vagy! – sziszegte, és mélyen a szemébe nézett.

– És ez zavar téged? Azt mondják, tízet simán letagadhatok – felelte Hanna néni pimaszul.

– Megöllek! – hörögte Imre, és nekiugrott Hanna nénihez. Valószínűleg be is váltja a fenyegetését, ha nincs gipszben a jobb keze, de így elügyetlenkedte. Aztán a bábművész turisták lefogták, és hiába ordította teli torokból, hogy nem ő a szélhámos, hanem az öregasszony, aki valójában egy tizenhárom éves kislány, csak azt érte el vele, hogy nem rendőrt hívtak hozzá, hanem orvost. Mindig is utálta a gyerekeket, és tessék! Egy arcátlan csitri elbánt vele.

Így esett, hogy ezt a napsütéses csütörtöki napot Isaac Newton, Georg Metzler és Herr Benedict is megúsza ép bőrrel, sőt Sir Newton meg az emberiség még profitált is belőle, Felemásszemű Imre viszont egy ausztrál diliházban végezte.

[6] Hogyan úszta meg Hanna a vérpadot

Másnap azzal a feltett szándékkal hívták fel Hannát, hogy most már, ha törik, ha szakad, végre megtudják, hogyan menekült meg. De nem számoltak Edinával, aki egy perccel korábban értesült arról, hogy megvan Hanna, és ez a hír – mint várható volt – nem töltötte el felhőtlen örömmel. Először azt hitték, Szabi ügyesen leszerelte az információval, miszerint Hannának két udvarlója is van, sőt az egyik még a kezét is megkérte. De tévedtek.

Edina azzal a kérdéssel nyitotta a társalgást, hogy lehet-e Hanna koszorúslánya, és holmi esküvői ruhákról akart dumcsizni vele. Hiába lázadoztak a fiúk, hogy nem akarnak több nyálas sztorit végighallgatni, és csak egy kis horrorra vágynak. Edinát nem lehetett leszerelni, míg Szabi meg nem makacsolta magát, és kerek perec ki nem jelentette, hogy nem rág tovább, ehhez a picso-gáshoz ő bizony nem adja az értékes nyálát. S mivel a féreglyuktelefonhoz nem térerő kell, hanem nyálerő, nem volt helye további vitának.

Szerencsére a tizennyolcadik században még tölgyfából voltak az ajtók, nem műanyagból, ezért aztán ez a méreetre készült példány is előzékenyen kitarzott addig, amíg Hannának sikerült eldugni a naplót. Ha lett volna vesztegetni való ideje, gratulál magának az előrelátásért, amiért min-

denhová magával hurcolta, de nem volt. Egy pillanatra rátört a pánik, úgy érezte, minden elveszett, de Mária Terézia váratlanul a segítségére sietett. Vagyis a palástja. Ott ragyogott rá a gyertyafényben. Hanna egyből megismerte. Pont így nézett ki kétszázhusz év múlva Egerben. Hála a dimentornak – gondolta Hanna, és a lehető legóvatosabban fejtette fel egy kis darabon a bélést, hogy a naplót alá csúsztathassa. Aztán összebogozta az elszakadt szálakat. Olyan elmélyülten dolgozott, hogy még félni is elfelejtett.

Annál jobban megrémült, amikor aztán beszakadt az ajtó, és a terembe benyomult a palotaőrség állig fegyverben. Nem bántották, de szorosan körülvették. Majd előlépett egy öszülő férfi, aki alacsony volt, de annál magasabb beosztásban, mert az örök fejet hajtottak előtte. Hannának ismerős volt az arca, korábban látta néhányszor a színházban. Gotthardinak hívták, és nem örvendett valami nagy népszerűségnek. Szóval zsaru, világosodott meg Hanna.

– Kisasszony, ezennel letartóztatom Luigi Galvani meggyilkolásáért – közölte Gotthardi hivatalos hangon és intett az őrségnek. – Vezessék el!

A vendégek ott álltak kétoldalt a bálteremben és kíváncsisággal vegyes borzongással bámultak Hannára, akit bilincsbe verve vezettek át közöttük, mint valami veszélyes bűnözőt. De aztán elterelődött róla ez a roppant kínos közfigyelem, mert egyszeriben Georg Metzler felé fordult, aki Born Ignáccal és Mozarttal dulakodott. Méghozzá elég hevesen. A vendégek csak találgattak, mi üthetett a fiatalemberbe, de Hanna tudta, hogy őt akarta védelmezni, és ebbe a gondolatba kapaszkodott, hogy túlélje az éjszakát a sötét és nyirkos tömlőben.

Másnap kora reggel jöttek érte, és kihallgatásra vitték Gotthardihoz.

Hanna egész éjjel nem aludt, éhes volt és szomjas, és egész testében remegett a hidegtől. Ha Gotthardi megkínálja egy meleg kakaóval és egy pokróccal, okvetlenül elgyengül. De Gotthardi, aki nem közönséges zsaru volt, mint ezt Hanna gondolta, hanem a birodalmi titkosszolgálat feje, csak szárazon annyit mondott:

– Ha részletes beismerő vallomást tesz, kérhet kegyelmet az uralkodótól. Közben fogok járni az érdekében.

– De én ártatlan vagyok – felelte Hanna. Éhesen sosem volt kompromisszumképes.

– Ártatlan, persze – húzta el a száját gúnyosan Gotthardi.

– Nem bántottam Galvani professzort. Én egy szűnyogot se ölök meg... csak ha muszáj.

– Ne pazaroljuk feleslegesen egymás idejét, kisasszony! Különösen, hogy abból magának olyan kevés van. Vallja be, hogy leszúrta Galvani professzort, és mondja el, hogy miért tette.

– Nem vallhatom be azt, amit nem követtem el – makacsolta meg magát Hanna.

– Miért nem?

– Nem tudom. De nem.

– Igazad volt – szólt közbe tudálékosan Ervin. – Ha bevallod, akkor is kivégeztek volna. Vagy még inkább. Így van ez a koncepciós perekben.

– De hát nem is volt per – jegyezte meg Tibi.

– Nem. Per nem volt. Csak ítélet. A császár nevében. Gyilkosságért és boszorkányságért. Fővesztés! És még mázlim volt. Mert máglyahalál is lehetett volna az ítélet.

– Hú, de ciki! Én sikítottam volna – sikkantotta Edina.

– Legszívesebben én is. Nem is tudom, hogy kerültem vissza a cellámba. Mintha valaki mással történt volna az egész. Tökéletesen valószerűtlen volt. Csak rémisztő ürességet éreztem. Mintha egy nagy, sötét lyuk lett volna a gyomrom helyén, ami egyszer csak elnyel. Nem is tudom. Valahogy elaludtam, aztán hajnalban jöttek értem. Nem mondták, hová visznek. Reszkettem a félelemtől és a hidegtől. De a börtönudvaron nem egy frissen ácsolt vérpad várt, hanem egy zárt kocsi. A Burgba vittek, ahol a folyosón Gotthardi járkált idegesen. Bementünk egy szobába, és az ágyban ott feküdt Galvani. És élt, hála az égnek!

– Naná, hogy élt – jegyezte meg flegmán Bulcsú. – Mi mást csinált volna! Majd csak 1798-ban hal meg. Utánanézttem...

– És csak most szólsz? – hördült fel Ervin. – Összetörtem Vali néni vázáját és majdnem megöltem Szabolcsot!

– Hát a vázáért, mondjuk, kár volt...

– Az Ervin valakinek a fejét tutira beleveri az asztallapba miattad – mondta Tibi.

– Miattam? – kérdezte Edina.

– Vagy a sajátját, vagy a Szabiét – folytatta kajánul Tibi.

– Egy szót se értek – mondta Hanna.

– Én se – csatlakozott Edina.

– Nem vesztetek vele semmit – szólt közbe gyorsan Zsófi. – Inkább meséld el, mi volt Galvaninál!

– Gotthardi egy kis szembesítést tervezett, de pofára esett...

A szobában el voltak húzva a függönyök, és a bágyadt őszi nap besütött a hatalmas ablakokon. Az asztalon hagyott ezüst reggelizőtálca arról árulkodott, hogy még nem

nyerte vissza az étvágyát a beteg. Hanna annál nagyobbakat nyelt a kakaó és a kalács láttán. A lekvárt mindig utálta, de biztos volt benne, hogy most nagyon ízlene.

Az ágy mellett egy apáca ült, nyilván ápolónői minőségben, a baldachinos ágyban meg csipkés párnák között Galvani hevert.

– Ó, az én tudós táncosom – ült fel mosolyogva, és a kezét nyújtotta Hanna felé. – A bájos fizikus kisasszony! Mődfellett örvendek! Ha tudom, hogy jön, frakkot öltök.

– Professzor úr! Azt hittem, megölték.

– Én is azt hittem – kacintott Galvani huncutul. – De a gyilkosom semmit se konyított a fizikához. Szerencsére. Csak szúrt bele egyenest a szívembe. Nem gondolt a mágnessel, amit mindig a mellényzsebemben hordok. A mágnesesség ezúttal nagyobb erőnek bizonyult, mint a gyűlölet.

S ezzel a pizsamája zsebéből előhúzta azt a bizonyos mágnest, és átnyújtotta Hannának. Hanna illő tisztelettel megbámulta, mert ennek a darab fémnek nemcsak Galvani köszönhetette az életét, hanem ő is. Aztán továbbadta Gotthardinak, aki idegesen toporgott mellette.

– Szóval nem ez az ifjú hölgy szúrta le, professzor úr? – kérdezte Gotthardi, miközben csalogódottan forgatta kezében a mágnest.

– Dehogy! Egy szolgálónak öltözött nő volt!

– Én mondtam, de nem hitt nekem – szúrta közbe Hanna, hogy szúrjon egyet Gotthardin.

A titkosrendőrség vezetőjének feje a lila szín egy különleges árnyalatában játszott, ami Hannát némi elégtétellel töltötte el.

– Ezt az arcátlanságot! Akkor a koronatanú volt a gyilkos!

– Belém szúrt egy keskeny tört, és azt suttogta, nesze neked, galvánelem – folytatta Galvani a vallomását látható élvezettel.

– Galvánelem? Az mi? – hökkent meg Gotthardi.

– Fémelektródák valami savban... ha jól emlékszem – felelte gépiesen Hanna.

– Hogyan?

– Semmi... – kapott hirtelen észbe. Ez nem kémiaóra, hanem nyomozás. És ki tudja, feltalálta-e már magát Galvani. Több hibát nem akart elkövetni, legalábbis aznap nem.

– És még azt is mondta az a nőszemély – ráncolta össze a homlokát Galvani, hogy minél pontosabban, szó szerint idézzem –, hogy... lássuk csak, „lőttek az elektromosságnak”...

– Charlotte azt mondta Galvaninak, hogy „lőttek az elektromosságnak”?! – szólt közbe Ervin.

– Igen.

– De hát így nem beszéltek a tizennyolcadik században – csodálkozott Zsófi.

– Hát szerintem se...

S hogy akart-e még Hanna valami mást is mondani vagy sem, nem derült ki, mert a hangja hirtelen szaggattá vált, aztán már csak recsegés hallatszott, semmi más. Szokás szerint lemerült a rágó.

Zsófi még egyre Charlotte különös megjegyzésén töprengett, amikor megszólalt a telefonja. Szabi volt.

– Csak egy gyors indiszkrét kérdés. Ki a csaja a Tibinek?

– Te miről beszélsz? – kérdezett vissza Zsófi, amint a döbbenettől meg tudott szólalni.

– Jaj, Zsófi, ne csináld! Én már akkor tudtam, hogy becsajozott, amikor befújta magát légfrissítővel és kirabolt egy virágboltot. Mondjuk, képzelem, milyen a csajszi! Á, inkább nem képzelem el.

– Nem csodálom, hogy valaki mindig le akarja tépni a fejed.

– Ne már! Hát szerinted is egy hisztis liba! Te se érted, mit eszik rajta a Tibi. Én persze azt se értem, a Tibin mit eszik egy csaj. Biztos tök béna.

– Az – hagyta helyben Zsófi, és magában azt kívánta, bárcsak a szíve is béna lenne, nem csak a lába.

– Jaj, bocs, tudod, hogy én nem úgy... – mentegetőzött Szabi. – De aki *egyfolytában bög*, aztán meg *vigyorog, és mindenütt Tibit lát*, na az milyen? – hangsúlyozta idétlenül vihogva az idézeteket.

– Igazad van, Szabi. Az a csaj egy gyógyíthatatlan hülye.

S amíg Szabi türelmesen hallózott, mert meg sem fordult a fejében, hogy Zsófi köszönés nélkül kinyom egy telefont, addig Zsófi már Tibit hívta.

– Csak azt akarom mondani – sisteregte –, hogy kitöröltelek a gépemből, és most töröllek a mobilomból. Mindenholnan...

Tibi csak dadogni tudott.

– Mi van?

– Az, hogy ne keress többet!

– De hát mi történt? – kérdezte Tibi halálra váltan.

– Tévedés történt – kiabált Zsófi. – Egy rohadt nagy tévedés. De remélem, te jól szórakoztál.

És mert ezen a napon szokásává vált köszönés nélkül kinyomni a telefont, hát újra így tett... És nem is vette fel többet.

Tibi kétségbeesett kísérleteire csak az üzenetrögzítő felelt.

– Hagyj üzenetet, visszahívlak!

– Zsófi, vedd fel!... Kérlek szépen, ne csináld... tudom, hogy ott vagy... vedd fel... Zsófi... vedd fel... nem értem, hogy mi van...

De az üzenetrögzítő nem könyörült meg.

Az évszázad egyik legpocsékabb estéje köszöntött be Szegedre és Budapestre. Zsófi úgy érezte, hogy most sokkal súlyosabban megsebesült, mint amikor egy éve neki-csapódott a snowboarddal a falnak, és abból a sérülésből se gyógyult fel. Fogta a kedvenc bögréjét és földhöz vágta, osztozzon a gazdája sorsában, de a sorsot ettől se érezte könnyebbnek. Tibi elárulta. Nem szereti. Csak játszott vele. Tibi nem szereti. Tibi nem szereti. A fenébe! De ő még mindig szereti a Tibit. És rohadtul fáj! Hogy a francba fájhat ennyire?! Legszívesebben ordítana.

– Utálom a pasikat! Utálom! – kiabálta Zsófi teli torokból, hogy a Boldogasszony sugárút egész hosszában hallani lehetett.

A Lujza utcáig sajnos nem hallatszott el a kiabálása, pedig Vali néni biztos egyetértett volna vele. Tibi vacsora helyett bezárkózott a fürdőszobába, és kifolyatott egy egész bojler meleg vizet. Ennyi erővel hideg vizet is folyathatott volna, mert nem fürödni akart, csak egyedül lenni és hangosan bögni. Zsófi nem szereti. Igaz, nincs is mit szeretni rajta. Mégis mit képzelt?! A szülei is eldobták. És most Zsófi is dobja. Nem akar Tibi lenni! Nem akar Zsófi nélkül lenni! Nem akar lenni!

Vali néni vesztére megkérdezte, mi baja van, mire Tibi válasz gyanánt hisztis hülyék gyülekezetének titulálta a gyengébbik nemet, és amikor a nagymamája ezt kikérte

magának, felhíva unokája figyelmét arra a nem elhanyagolható tényre, hogy ő is nő, Tibi ordítva rávágta az ajtót Vali nénire és a bundás kenyérre. A bundás kenyeret ez nem rendítette meg különösképpen, Vali néni annál inkább.

– Férfiak! – sóhajtotta, és szomorúan megette az összes bundás kenyeret.

[7] Szájzár

Az elkövetkező keserves napokban Tibi hiába szeretett volna Zsófi-val beszélni, a lány nem vette fel a telefont. Zsófi meg hiába szeretett volna Hannával beszélni, mert egy kis nyersanyagprobléma adódott. Szabinak ugyanis fellázadt az állkapcsa. Nemhogy rágni nem tudott, de még beszélni se. Bulcsúék elvitték az ügyeletre, ahol azt mondták, hogy ez klasszikus trismus, avagy szájzár. Pihentetni kell, és egy hét alatt magától elmúlik.

A fiúk természetesen nem nyugodtak bele abba, hogy egy hétig ne tudják hívni Hannát, ezért nem hagyták annyiban a dolgot, és elcipelték az erősen vonakodó Szabit a szájsebészetre. Ott aztán kiderült, hogy nem is pihentetni kell, hanem inkább tornáztatni. Rámozogni, mint az izomlázra. Szabi természetesen – nulla közösségi érzésről téve ezzel tanúbizonyságot – visszautasította a rámozgást, mert „naon fá”, viszont a rendelőben megismerkedtek egy roppant elmés szerkezettel, amely a kezelés alatt rémes szörcsögések közepette kiszívja a pácienseknek ha nem is a lelkét, de a szájukból a nyálat. Így a szájsebészetről már a megoldás biztos tudatában távoztak. Egyszerű, csinálniuk kell egy saját nyálelszívót.

Ezzel kezdetét is vette a sufnituning, aminek Adrienn csaknem minden háztartási gépe többé-kevésbé áldozatul esett. Igaz, a nagyobb részük még sose volt használva,

tekintve, hogy Ervin anyjának mindig nehézséget okozott betalálni a konyhába.

Bulcsú szétkapta a morzsaszívót, és egy kakukkfű tárolására szolgáló fűszertartót csatlakoztatva hozzá gyűjtőedényként kitűnő házilagos nyálszívót készített belőle. Mivel Szabi nem tudta kinyitni a száját, szétfeszítették, de csak annyira, hogy Bulcsú beférjen a néhai morzsaszívóval. Szabi ordított és vergődött, majdnem kiverték a fogát is, de végül sikerrel jártak. Kinyertek vagy fél deci értékes nyálat. Viszont a rágót még meg is kellett örölni! Először egy mozsárral próbálkoztak, aztán egy fokhagymanyomóval, végül a turmixgép győzött.

Gotthardi Hanna előtt lépett ki a Burg rácsos kapuján. Hannát kivételesen nem bosszantotta ez a jól fejlett tahóság, mert úgy tervezte, hogy szépen lemarad, s ha Gotthardi balra megy, akkor ő jobbra fordul. Elég jól ismerte már Bécs-et ahhoz, hogy kis kerülővel, a keskeny és viszonylag néptelen utcákon át is könnyen hazataláljon, noha biztos így is jókora feltűnést kelt majd fényes délelőtt ebben az igencsak viseltes estélyiben.

De alig fogott hozzá terve kivitelezéséhez, két lépés után Gotthardi elkapta a karját.

– Hova siet ennyire, kisasszony? A barátaihoz? – sziszegte.

– Milyen barátaimhoz? – adta a meglepettet Hanna.

– Ó, a rengeteg jóakarójához, akik közbenjártak az érdekében.

– Én nem tudok semmiféle jóakarókról.

– Pedig büszke lehetne, igazán illusztris egy lista! – húzta el a száját Gotthardi. – A teljesség igénye nélkül: Wolfgang von Kempelen...

– Kempelen Farkas?!
 – Mindközönségesen: Kempelen Farkas. Továbbá Wolfgang Amadeus Mozart.
 – Wolfi?!
 – Mindközönségesen: Wolfi. De nemcsak örült sarlatá-
 nok és egzaltált komponisták vannak a kérelmezők között,
 hanem olyan köztisztelőben álló urak is, mint a Termé-
 szettudományi Múzeum igazgatója...
 – Born?! – kiáltott fel Hanna, és most tényleg meg volt
 lepve.
 – Áhá! Mégiscsak ismeri az urakat! – csapott le Gott-
 hardi, mint egy héja.
 – Born a jóakaróm? Ez valami vicc, ugye?
 Azt már nem tette hozzá, hogy „vagy csapda”. De in-
 nentől kezdve még jobban figyelt.
 – Born Ignác és a többi neves udvaronc kegyelmi kér-
 vénnyel járult őfelsége színe elé. Maga miatt. Egy névtel-
 en kis liba miatt. Érdekes, nem?
 Hanna ezt maga is nagyon érdekesnek találta, de nem
 volt ideje töprengeni, mert ekkor odagördült melléjük egy
 zárt hintó. Gotthardi feltépte az ajtaját, bependerítette
 Hannát, és ő is beszállt mellé. A hintó megindult velük a
 macskaköveken.
 Gotthardi egészen közel hajolt Hannához.
 – Szóval ki maga?! – kérdezte keményen.
 – Kalász Hanna.
 – Hagyjuk ezt a maszlagot, ha kérhetem!
 – Ez nem maszlag, így hívnak! – felelte kissé megbántva
 Hanna. Hogy van az, hogy tutira nem hiszik el az ember-
 nek, ha egyszer igazat mond.
 – Ilyen közönséges paraszti névvel senki nem kevere-
 dik el a császár báljára! Hacsak nem... – hagyta fenn a

hangsúlyt és vetett Hannára jelentőségteljes pillantást
 Gotthardi, mint aki azt reméli, hogy a lány majd befejezi
 helyette a mondatot. De Hanna csak bámult rá, mert
 fogalma sem volt róla, hogy mire gondolhat a fő-fő ti-
 tokrendőr.

– Kinek dolgozik? – kérdezte végül nyersen Gotthardi.
 – Kicsoda?
 – Kezdek kijönni a sodromból – felelte nagyon nyugod-
 tan Gotthardi.

Ha ilyen, amikor kezd kijönni a sodrából, akkor jó – gon-
 dolta megnyugodva Hanna.

– A gyilkosság vádja alól valószínűleg felmentik. De azt
 tisztáznia kell, hogy kivel és milyen módon jutott be a
 bálba. Különben hajlamosak leszünk azt feltételezni, hogy
 maga egyszerűen egy tolvaj. És akkor... hajjaj! – sóhaj-
 totta. – Ha nem is bitó, de pár év várfogság. Tehát kivel
 jött a bálba?

– Charlotte hozott – bökte ki Hanna. Most már ügyis
 mindegy.

– Charlotte mi? – érdeklődött Gotthardi.

– Nem tudom. Csak ennyit mondott. Charlotte. Ő adta
 a ruhát is.

– Milyen céllal?

– Azt nem tudom. Vagy hát most már sejtem.

– Tolakodónak tartana, kisasszony, ha azt kérném, hogy
 ossza meg velem eme sejtését? – kérdezte maliciózan
 Gotthardi.

– Rám akarta kenni a Galvani-gyilkosságot – felelte
 Hanna készségesen.

– Tehát azt állítja, hogy ez a bizonyos Charlotte szúrta
 le Galvani professzort.

– Galvani is pontosan ezt mondta – válaszolta Hanna, és magában megállapította, hogy a tizennyolcadik században sem a leggyorsabb felfogású férfiak mentek rendőrnek.

Gotthardi egy félutcsányit emésztette a hallottakat, aztán új csapásra tért.

– Kezdjük az elején! Hogy ismerkedtek meg?

Hanna habozott. Azt mégse mondhatja el, hogy a börtönben.

– Az utcán. Éjjel.

– Milyen alkalomból?

– El akarta vágni a torkomat.

Gotthardit nem rendítette meg az információ.

– Értem. És milyen okból?

– Azt hitte, hogy Kempelennek dolgozom.

– Ám örömmel tapasztalom, hogy aztán mégsem nyisszantotta el a kisasszony torkát. Minek volt köszönhető ez a szívderítő, ám némiképp váratlan fordulat?

– Fel akart használni – vonta meg a vállát Hanna.

– Mihez?

– A Kempelen elleni merénylet.

Ez olyan egyszerű, hogy Gotthardi magától is kitalálhatta volna. Ehelyett meg volt lepve.

– Nocsak. Mire maga?

– Látszólag belementem. És akkor életben hagyt. De én az első adandó alkalommal figyelmeztettem a Mestert, hogy mi készül ellene. Charlotte erre valahogy rájöhetett, és most bosszúból rám akarta kenni a gyilkosságot!

Hanna elégedett volt magával, ezt elég jól összeszedte, és logikusan is hangzott.

– Szóval maga szerint Kempelen ellen is merényletet tervezett ez az elvetemült perszóna! – kérdezte a meg-

győző okfejtés ellenére is némi kételkedéssel a hangjában Gotthardi.

– És Born ellen is.

– Born Ignác ellen?!

A beszélgetés során először csillant fel igazi érdeklődés Gotthardi szemében, és ez Hanna figyelmét nem kerülte el.

– Meg is próbálta. Pár hete. A Népoperában. Schikamedernél, a próbán.

– Ha jól sejtem, ez az a bizonyos leszakadó trón...

Hanna bólintott.

– Tehát maga szerint az nem baleset volt!

– Nem.

– Honnan tudja?

– Láttam.

– Hogy került maga a Népoperába? – kérdezte gyanakodva Gotthardi.

Hanna úgy döntött, hogy nem bocsátkozik részletekbe.

– Ott dolgoztam. Mint... Benedict Schack öltöztetője.

– Benedict Schack! – kiáltott fel Gotthardi. – Ez csodálatos, maga mindenkit ismer?!

– Hát azért nem mindenkit.

– Herr Metzlert?

– Persze.

Gotthardi elgondolkodva nézett Hannára egy darabig, mielőtt újra megszólalt volna.

– Nézze, kisasszony, az úgy meglehetősen zavaros, úgy-hogy még lenne számtalan szellemes keresztkérdésem, de eltekintenek a további faggatózástól *valós* kiléte és *valós* indítékai tekintetében, ha és amennyiben...

Gotthardi megint elhallgatott. Úgy látszik, szokása volt félbehagyni a mondatokat.

– Ha és amennyiben? – kérdezett vissza Hanna reménykedve, ám rosszat sejtve.

A hintó megállt. Nyilván megérkeztek.

– Dolgozzon nekem! – mondta olyan egyszerűen Gotthardi, mintha csak arra kérte volna Hannát, hogy ugorjon le a közértbe.

– Az ki van zárva! Nem leszek a rohadt ügynöke! – háborodott fel a lány.

Gotthardit szemmel láthatóan nem rendítette meg a visszaautásítás.

– Vagyis, ha jól értem, inkább a várfogságot preferálja.

– Inkább!

– Mielőtt ilyen kategorikus kijelentésekre ragadtatja magát, javasolom, pillantson ki az ablakon – mosolyodott el bensőségesen a férfi.

Hanna elhúzta a függönyt és kinézett.

A hintó Gotthardi irodájának a kapuja előtt állt. És Sándor meg ott kártyázott a boltív alatt az örrel.

– Ő meg hogy kerül ide? – kérdezte Hanna elszoruló szívvel.

– Tisztelt gyámapja magáért jött.

– Akkor mégis elenged?

– Amennyiben elfogadja az ajánlatomat.

– És amennyiben nem?

– Akkor maga megy a börtönbe, én pedig kénytelen leszek lefogni a kedves rokont, úgy is, mint csalót és hamiskártyást. Ha maga nem beszél, talán majd ő.

– Azt lesheti! – védte Hanna hevesen Sándort. Még a feltételezés is mélyen sértette.

– Rendkívül meggyőző módszereink vannak. Hallott már a spanyol inkvizícióról? Igazán figyelemre méltó eredményeket értek el.

Hanna elfordult a gonoszul mosolygó Gottharditól, és újra kinézett a kártyázó Sándorra, aki szemmel láthatóan és füllel hallhatóan is elemében volt. És szokás szerint nyeresben.

– Tök alsó, tök felső, tök király, tök ász! Köszönöm a partit! – harsogta vidáman.

– Ördögi! Hogy csinálja? – bámult rá az ör.

– Hja, kérem, a lórum nem csupán kártyajáték, de művészet!

Gotthardi is a kintről beszűrődő diskurzusra figyelt, és nem mondott le arról az élvezetről, hogy kommentálja.

– Tudja, annak idején a hamiskártyásoknak csuklóból levágták a kezét.

– Mit akar tudni? – kérdezte Hanna megtörtén.

– Csupán néhány apróságot a tudós barátairól. Hogy merre járnak, miről diskurálnak... mi történik a színházban és a színházon kívül... hogy ezek a tudós koponyák mennyire szimpatizálnak a franciaországi eseményekkel... Csak tartsa nyitva a szemét és figyeljen!

– Ennyi?

– Hetenként egyszer jelentést tesz nekem, és megtarthatja az inkognitóját.

– És Sándornak sem esik bántódása.

– Személyesen kezeskedem érte.

– Szóval most kém vagy? – tudakolta Ervin.

– Nem vagyok kém! Csak úgy teszek – helyesbített barátságtalanul Hanna.

– Azért ez elég para – mondta Tibi.

– Miért, te mit csináltál volna a helyemben? – csattant fel Hanna. – Elmondod Gotthardinak, hogy a jövőből jöttél? Vagy hagyod, hogy Sándornak levágják a kezét?

Muszáj volt időt nyernem, és ez volt az egyetlen esélyem. De elhatároztam, hogy nem fogok jelenteni.

– És visszamentél a színházba? – kérdezte Bulcsú, akit egyáltalán nem érdekelt a moralizálás.

– Hát hová?! De mivel a bál óta mindenki tudta, hogy lány vagyok, világos volt, hogy nem lehetek a hülye Benedict öltöztetője. Különben is, szegény Benedict sokkot kapott, amikor leesett neki, hogy nem én vagyok a francia striga, hanem az a nő, akivel egy egész éjszakán át sétálgatott a Duna-parton. Sándor szerint fennhangon megesküdt, hogy soha többé nem kezd nővel. És tényleg! Amikor összeházasztunk a színház folyosóján, elfordította a fejét és azt kiabálta a falnak, hogy „Te ne szólj hozzám! Te tartsd magad távol tőlem!”. Még jó, hogy épp megüresedett egy másik állás. Jozefa eddig huszonhárom öltöztetőt fogyasztott el a próbafolyamat alatt. Az utolsó öt teljes napig bírta, aztán lúgot ivott...

Sándor és Hanna megtorpant a színház folyosóján. Jozefa valami földöntúli frekvencián visített az öltözőjében, de pincétől a padlásig mindenütt hallani lehetett az épületben. Mint utóbb kiderült, az Éj királynőjének szerepén veszett össze a szerzőkkel. Mozart és Metzler felajánlották, hogy ha megnyugszik, írnak neki egy hisztérikus áriát, de Jozefa *hisztérikusan* közölte velük, hogy ő nem hisztérikus! Ezek után került sor a találkozásra.

Az alatt a pár perc alatt, amit Jozefával együtt töltöttek, Hanna kezdte határozottan kedvesnek találni Gotthardt.

– Szóval te vagy az új lány – vette szemügyre Jozefa Hannát némi undorral.

Hát mit lehet egy ilyen elmés kérdésre válaszolni?!

– Én.

– Húzd ki magad, hadd nézzelek! Fordulj... Sándor, ez egy csenevész kis béka! – biggyesztette a száját Jozefa. Mintha legalábbis hórukkembernek kellene lenni ahhoz, hogy a szétdobált ruháit valaki a földről összeszedegesse.

– A látszat csal, művésznő kérem! Erős gyerek ez – dicsérte Sándor rendületlenül a portékáját.

– Az majd elvállik. Mindenesetre legalább az arca nem szép. Nem bírom elviselni a szép arcú személyzetet. Folyton kacérokodnak meg udvaroltatnak ahelyett, hogy a dolgukat végeznék – nyafogta Jozefa. Hanna meg beharapta a száját, és nem nyilatkozott arról, hogy ő meg mit nem bír elviselni.

Így aztán most meg a Jozefa csicskája lett, amibe előbb-utóbb biztos beleőrült volna, ha nincs a Berci. Hanna mindig szeretett volna kutyát, csak a sok költözés miatt sose lehetett. Most legalább volt egy oroszlánja, aki olyan szelíd volt, hogy pórázon lehetett sétáltatni Bécsben. Ez aztán a királyság. Tiszta Narnia! De azért nem egészen!

Bercinek szokása volt belefetrengegni minden útjukba kerülő pocsolyába, amik viszonylag sűrűn követték egymást a tizennyolcadik századi Bécsben, így általában nem haladtak valami gyorsan.

Egyik este be is érte őket Georg Metzler, de mielőtt belesaphatott volna egy vallomásba, Hanna gyorsan megkérte, hogy segítsen kihúzni a sárból Bercit. Hanna húzta, Metzler – igaz, kissé aggodalmas képpel – tolt, amikor egyszer csak Berci felüvöltött, tisztán önerőből felpattant és futni kezdett, Hanna és Metzler meg beleestek a sárba, ahol addig Berci fetrengett. Csuda szépen festettek, ahogy sártól csepegő ruhában ész nélkül rohantak Berci után, és kiabáltak neki, de az oroszlán rájuk se hederített.

Mint utóbb kiderült, Berci a kétsaroknyira lévő, Döglött Harkály nevű kocsmába igyekezett, amit sikoltozva és pánikszerű gyorsasággal hagytak el a vendégek. Berci meg leült a kávépörkölő elé, csillogó szemmel bámulta és csóválta a farkát.

– Nagyon jámbor oroszlán! – magyarázta lihegve Hanna a halálra vált kocsmárosnak, de szemmel láthatóan nem győzte meg.

– Legalább már tudjuk, mi a gyengéje – nevetett Metzler. – Hé, kocsmáros! Egy kávé az oroszlánnak!

A kocsmáros úgy bámult Metzlerre, mint egy őrültre. Hanna nem állt meg a bámulásnál.

– Maga megőrült! – mondta nevetve.

– Én meg. De maga tehet róla. Amióta felbukkant ott a bányában, az életem a feje tetejére állt.

– Hát az enyém is – ismerte el Hanna. Ha szegény Metzler tudná, hogy mennyire!

– Reméltem, hogy maga is így érez – olvadozott Metzler.

Berci közben végzett a kávéval, megnyalogatta a száját, és újra a kávépörkölőt kezdte fixírozni.

– Vissza kéne vinnünk Bercit... – jegyezte meg kitérően Hanna.

– Hanna! Kérdeznem kell magától valamit!

– Nem ihat több kávé, mert még a végén infarktust kap – vágta rá Hanna.

– Csak annyit... drága Hanna... remélhetek? – és olyan esengve nézett rá, hogy Hannának elszorult a szíve.

– Hát... aha... – motyogta zavartan. De ennél nagyobb hatást, mint ezzel a „hát ahá”-val még életében nem ért el. Metzler felragyogott, mint egy százaz villanykörte, és benyúlt a zsebébe.

– Írtam magának egy szonettet. A címe: *Hannával a bálban*. Felolvasom.

Ez a szonettügy Ervinnél megint kiverte a biztosítékot, viszont jótékonyan hozzájárult ahhoz, hogy egy sajnálatos félreértés tisztázódjon.

– Milyen szonettet? Miért ír neked szonettet? – kapkodott levegő után Ervin.

– Mert költő. Versekben fejezi ki magát – tromfolta le Hanna.

– Mondjuk, ez elég gáz – nyögte be Tibi.

– Mondja Tibi, a csajozás királya – kontrázott Szabi.

– Kussolsz! Neked szájjárad van!

Hanna szinte maga előtt látta a fiúkat abban a kimerevített pillanatban, mielőtt egymásnak esnek, és akkor végre beugrott, hogy mi zavarja egy ideje.

– Tényleg, Zsófi miért nincs vonalban?

– Hogy jön ide a Zsófi? – kérdezte Szabi.

– Sehogy! – kiabált vörösen Tibi.

– Jól van, azért nem kell mindjárt letépni az arcom! Még ha a csajodról lenne szó, de hát csak a Zsófi... bakker! Neked a Zsófi a csajod!!! – rikkantotta Szabi a felismerés örömeivel.

– Kinyírlak! – ordította Tibi, és még vörösebb lett.

– Neked a Zsófi a csajod? – kérdezte elképedve Ervin.

– Már nem! – felelte halkan Tibi, és egyszerre elmúlt a dühe. Csak végtelen szomorúságot érzett.

– Mi történt? – kérdezte Hanna.

– Nem tudom, berágott valamin, és azóta nem beszél velem.

Tibi próbált nemtörődöm hangot megütni, de a gombócot, ami napok óta fojtogatta, megint a torkában érezte.

– Zsófi nem szokott csak úgy berágni. Biztos bunkó voltál, vagy valami.

– Hogy lettem volna már bunkó levélben? – védekezett sebzetten Tibi.

– Leveleztek? Jaj, de szép! – lelkesedett Hanna.

A fiúk vegyes érzelmekkel, de csendben hallgatták a beszélgetést,

– Upsz. Figyu! – szólalt meg végül Szabi. – Hanna, lehet, hogy tudom, mi baja Zsófinak. De csak akkor mondom el, ha Ervin lefogja Tibit.

– És akkor Ervin lefogta Tibit, és Szabika elmondta Hannának, hogy véletlenül beleolvastunk a levelezéseitekbe, meg hogy beszélt neked erről, mire a Tibi kiszabadította magát, és rendkívül okosan beverte Szabika képét – mesélte este Bulcsú Skype-on Zsófinak.

– Állj, állj, állj meg! És ezt csak most mondom? – kiáltott fel Zsófi.

– Miért, mikor kellett volna?

– Akkor Szabi nem tudta, hogy én... és akkor a Tibi nem mutatta meg... de akkor az egész egy félreértés! – hadarta izgatottan Zsófi.

– Ugye, tudod, hogy szót se értek ám abból, amit beszélsz?

– Bulcsú! Mondtam már, hogy imádlak? – ujjongott Zsófi. – Azonnal fel kell hívnom Tibit!

És Zsófi megint csak köszönés nélkül szállt ki a vonalból, így nem hallotta, ahogy Bulcsú felsóhajtott.

– Nők...!

Ami Zsófi és Tibi kibékülését illeti: egy hang nélkül zajlott le. Zsófi bejelentkezett Skype-on, Tibi fogadta, és

amikor meglátták egymást, egyikük se tudott szólni egy szót se. Nem is kellett, mert olyan jó volt a másikat nézni. Így is aludtak el. Bevették az ágyba a gépet és a fejükhöz tették a monitort. Leoltották a lámpát, a párnára hajtották a fejüket és nézték egymást. A szemük egyszerre csukódott le.

[8] Gavallérok és szellemek

Amikor Szabika váratlanul nekiszegezte a kérdést, hogy miért Kempelennél csövezik, Hanna hirtelen nem is tudta, hol kezdje. Talán a vacsoránál, amit a kiszabadulása öröme rendeztek. Elég jó hangulatban érkezett, mert a hintóban Metzler megkérte a kezét.

– Azóta szeretem magát, drága Hanna, amióta ott Selmecen a bányában először... – csapott bele a valomásba minden felvezetés nélkül Metzler.

– ...lesmárolt – fejezte be Metzler félbehagyott mondatát Hanna. Úgy látszik, a tizennyolcadik században a férfiak imádják az ilyesmit. Vagy mégse?! Metzler ugyanis értetlenül meredt rá.

– Hogyan?

Nyilván nem volt tisztában szegény a smárolni jelentésével.

– Mindegy. A bálon nem is ismert meg...

– Hát ez az! – lelkesült fel újra a férfi. – Kétszer lettem szerelmes. És mind a kétszer pont magába. Ez nem lehet véletlen.

– Na, a véletlenről én is tudnék mesélni... – húzta el a száját Hanna, de természetesen nem mesélt egy szót se.

Metzler gyengéden megfogta a kezét, és nyilván le is térdelt volna, ha a hintó szűkössége ezt meg nem hiúsítja.

– Mielőtt gyámapjához fordulnék, ahogy illendő, magát kérdezem, drága Hanna, lenne a feleségem?

– Előbb szeretném elvégezni az általánost – felelte óvatosan Hanna.

– Én várok türelmesen, ameddig csak óhajtja – olvadozott Metzler. Ettől Hannának is kedve támadt elolvadni.

– Több száz évről is lehet szó...

– Ha kell, örökké...

Varázslatos pillanat volt...

– Ezt én kinyírom... – törte meg a varázslatot egy hördüléssel Ervin.

– Vaúúúú! Egy igazi hősszerelmes – lelkesedett Zsófi.

Tibi meg csak annyit kérdezett:

– Ez komoly?

– Vén hülye! – morogta Ervin.

– Itt szerintem kezdik azt hinni rólam, hogy a végzet asszonya vagyok – folytatta zavartalanul Hanna, aki túl sok mindenben ment keresztül az utóbbi időben ahhoz, hogy holmi piszkálódó megjegyzésektől hagyja magát zökkenteni.

Amikor megérkeztek a Kempelen-házba, Mozart túláradó lelkesedéssel fogadta őket.

– Úgy nézzen erre az ifjú hölgyre, Kempelen, hogy a maga életét ugyan megmentette, de az én Paminámét viszont elvette!

– Ki az a Pamina? – kérdezte megütközve Kempelen.

– Az új operám egyik főszereplője.

– Képzelt alak, Mester. *A varázsfuvolából* – magyarázta Sándor.

– Akkor nem értem.

– Újabban Herr Metzler szíveskedik bábáskodni a szövegkönyv körül, és következetesen Hannát ír Pamina helyett...

Ettől Metzler iszonyú zavarba jött, és heves mentegőztetésbe meg magyarázkodásba fogott, hogy ő ezt észre se vette. A többiek viszont jót mulattak.

– Felszökött az ázsiója, Hannácska – súgta vigyorogva Sándor, mire Hanna csak bólogatott, és közben forrón remélte, hogy az ázsió tényleg valami jót jelent, aminek ő is örülne, ha tudná, mi az. Ebben a pillanatban együttérzéssel gondolt Tibire, hogy többnyire milyen pocskul érezheti magát szegény.

Remek hangulatban telt az este egészen a vacsoráig. Ugyanis Hannát pont Born Ignác mellé ültették. Ott trónolt az asztalfőn, mint egy nagy teknősbéka, és csak bámulta Hannát. Rezzenéstelenül. Még akkor is órá bámult, amikor nem hozzá beszélt.

– Miért nem jöttél el tegnap a páholy ülésére, Farkas? – fordult Born komoran Kempelenhez, de a választ meg sem várva a tekintete visszasiklott Hanna arcára.

– Mindenütt ott vannak Gotthardi spionjai – tárta szét a karját Kempelen. – A te páholyodban is, és még csak nem is sejtet, hogy ki lehet az. Minek üljek ott, amikor bizalmasan nem beszélhetek?!

– Igazad van – hagyta helyben Born.

Hanna fészkelődni kezdett. Egyre nehezebben állta Born pillantását. Félt tőle, hogy mindjárt pirulni kezd.

– Történt valami említésre méltó? – kérdezte Kempelen.

– Eljött ez a Martinovics Ignác, aki azt mondta nekem, hogy ha a császár összehívja az országgyűlést Budára, ott ki fogják kiáltani a magyar reszublikát.

– És mások is hallották, amit mondott? – aggodalmaskodott Kempelen.

– Nem, ezt négyszemközt közölte velem.

– Akkor jó. Légy óvatos!

– Ki ez a Martinovics? – érdeklődött Mozart tele szájjal.

– Egy jeles természettudós a lemergi akadémiáról.

– Ezek a mindentudó nagyagyúk nem tudják, hogy Martinovics a Gotthardi ügynöke? – vihogott kajánul Szabi. – Mikor ezt még én is tudom, pedig kettesem van tőriből.

– A Hanna is a Gotthardi ügynöke... – tódított Bulcsú.

– Igaz. Szépen ki vannak tömve spionokkal.

– Kösz.

– Hanna nem spion – kelt a védelmére Ervin. Ez kivételesen szép volt tőle.

– Nem vagyok. Csak színleg. Nem is mentem el a megadott címre... Napokig nem történt semmi, már azt hittem, hogy megúsztam. De aztán egyik este, amikor kocogtam hazafelé a színházból, egyszer csak megállt mellettem egy hintó, és Gotthardi rám dörrent, hogy szálljak be.

A titkosrendőrség feje szúrósan nézett Hannára.

– Maga nem jelent meg a megbeszélte találkozón. Felhívnám a figyelmét, hogy amennyiben megszegi az adott szavát, engem sem kötelez többé a szavam. Világos?

– Igen – hebegte Hanna.

– Tehát hallgatom.

– Mit mondjak? – adta a hülyét Hanna, és közben lázasan járt az agya, hogyan is fogja kivágni magát.

– Mondjuk elmesélhetné, hogy mi volt Kempelennél! – felelte gúnyosan Gotthardi.

Hanna nagy szemeket meresztett. Remélte, a gyér világítás ellenére is jól látható, mennyire csodálkozik.

– Most mit néz így? Természetesen tudjuk, hogy Kempelennél vacsorázott egy nagyobb társasággal. Azt is pontosan tudjuk, hogy kik voltak jelen. Arról viszont csak sejtéseink vannak, hogy miről diskuráltak a derék magyar urak. Tehát?

Hanna mindjárt jobban érezte magát. Megtudta, amit meg akart tudni. Már hogy Gotthardi nem tud semmit, tehát azt ad be neki, amit akar, ha elég ügyes.

– Először borokról beszélgettek. Aztán zenéről. Meg fizikáról, amiből kumma szót... illetve semmit sem értettem.

– Politika?

– Nem. Semmi ilyesmi – rázta a fejét Hanna. De Gotthardi nem érte be ennyivel.

– Az első vendég hat óra tájban érkezett, és nem sokkal éjfél előtt távozott – sorolta Gotthardi. – Feltételezem, hogy ennyi idő alatt esett szó másról is.

– Igen. Galvaniról... És a merényletről...

Ez utóbbi termékeny ötletnek bizonyult. Gotthardi felcsillanó szemmel bekapta a horgot, és erről a teljesen veszélytelen témáról hosszan elbeszélgettek. Hanna már azt hitte, megúsza, amikor Gotthardi váratlanul azt kérdezte:

– És nem került szóba esetleg egy bizonyos Martinovics Ignác?

– Kicsoda?!

– Martinovics.

– Nem emlékszem ilyen nevűre – válaszolta Hanna olyan meggyőzően, amennyire csak telt tőle. Gotthardi hosszan, elgondolkodva nézett rá, és Hannának kezdett

összeszorulni a gyomra a félelemtől, hogy ez a pasi belelát a veséjébe. De nem.

– Azóta is sokat jár Kempelen házában. Ez minek köszönhető? – kérdezte végül.

– Mert ott lakom – felelte megkönnyebbülten Hanna.

Ez a hír szemmel láthatóan őszinte lelkesedéssel töltötte el a titkosrendőrséget.

Hannának különben még a tiszteletére adott vacsora után ajánlotta fel Kempelen, hogy költözzön a házába. A vendégek mind elmentek, és Hanna egyedül maradt az asztalnál. Vágott magának egy nagy szelet húst, mert egész este olyan zavarban volt a Metzler szerelmes és a Born rezzenéstelen pillantásaitól, hogy egy falat se ment le a torkán. Éppen betömött a szájába egy jókora darab sültet, amikor a teraszajtón át belépett Born Ignác, de olyan nesztelenül, mint egy szellem.

– Egész este az volt az érzésem, hogy kérdezni akar tőlem valamit – állt meg Hanna mellett.

Inkább minél távolabb szerettem volna kerülni magától – gondolta Hanna, de most a félelem helyett a düh kerekedett felül benne. Ebben talán annak a szép szelet húsnak is szerepe volt, amit végre szeretett volna megenni békében.

– És kivételesen nem akar majd megöletni, ha nem a megfelelő kérdést teszem fel? – kérdezett vissza élesen.

– Gondolja, hogy nem tudtam volna megöletni, ha tényleg akarom? – kérdezett vissza halál komolyan Born is.

– Aha. Kicsit megpróbál megöletni, aztán megment. Tök komolyan...

– Ne gyerekeskedjen!

Ettől a megjegyzéstől Hannánál elszakadt a cérna, és akarata ellenére kiabálni kezdett.

– Gyerekeskedek? Elvesztettem mindent és mindenkit, akit szeretek. És itt ragadtam egy bűdös, elmaradott században, ahol minden második héten az életemre törnek. Van ebben magának valami része?

Born ünnepélyesen megesküdtött, hogy ebben sem neki, sem másnak nincsen része.

– És akkor mi volt az a süket duma arról, hogy *akit a körző választ?* – háborgott Hanna. – Hogy Sándornak azt kellett elhoznia, akit a körző választ.

– Azt hittem, tudja. Tudnia kellene, ha maga...

Már megint ezek a befejezetlen mondatok!!! Átkozott tizenkilencedik század!

– Ha én?

– Igen.

– Szóval nem azt várta, akit a körző választ.

– Nem.

Hanna úgy döntött, ha kell, akkor most már harapófogóval is, de kihúzza Born Ignácból az igazat.

– Hanem?

– Azt, *aki a körzőt választja.*

Ez először jó nagy hülyeségnek hangzott, és Hanna hajlamos volt azt hinni, hogy nemcsak annak hangzik, hanem valójában az is. De aztán sokáig nem jött álom a szemére. Valószínűleg a pihe-puha ágy tette. Az elmúlt hónapokban túlságosan megszokta a padlót. Így aztán órákig forgolódott az ágyban, és közben egyfolytában a Born mondata járt a fejében. Végül arra jutott, hogy Born Ignác ezzel azt akarhatta mondani, hogy az életben mindig van választási lehetőségünk, olyankor is,

amikor azt hisszük, hogy nincsen. És ezzel megnyugodva elaludt.

Utóbb rendkívül szerencsés döntésnek bizonyult a Kempen-házba költözni, és nem csupán a padló kontra ágy miatt, hanem mert Benedict teljesen becsavarodott. Különösen, amióta Metzler megkérte Hanna kezét, amiről rejtély, mi módon szerezhetett tudomást.

Először csak az tűnt fel Hannának, hogy akárhányszor beült a próbára, Benedict elkezdte produkálni magát, mint valami vásári majom. Ez azért volt nagy baj, mert féltő volt, hogy a dolog előbb-utóbb másnak is szemet szúr. Jelesül Jozefának, aki napjában többször is majd elépedt azért, hogy Benedict Schack művész úrral összemondhassa a szövegét.

Tehát a költözés jó megoldásnak bizonyult, de közel sem tökéletesnek.

Egyik éjjel ugyanis négy sötét alak jelent meg a Kempen-ház ablaka alatt, és magukkal vonszoltak egy szintén sötét, ormótlan nagy tárgyat.

– Óvatosan! Ha leejtik, kitekerem a nyakukat! – ordította suttogva Mozart.

– Könnyebb instrumentum nem lett volna jó, Herr Benedict? – nyögte az egyik férfi, egyébként díszletmunkás a színházból.

– Ne beszéljen, emelje! – nyögte Benedict.

– Emelem én! De azért a komponista úr is besegíthetne kicsit!

– Ugye, tudod, hogy csak azért csinálom, mert a barátom vagy? – nyögte Mozart.

– Drága Wolfi, hálám örökké üldözni fog!

– Inkább fizess még egy kört a Kék Flaskában!
És ezzel nagy nyekkenéssel leemelték a zongorát a húzós kocsiról.

– Ember, ez egy hangszer! Érzéssel! – háborgott Mozart, aztán odaült a zongorához és játszani kezdett. Benedict meg énekelt.

Hanna legszebb álmából riadt fel, jól beverte a lábát a komódba, ahogy a sötétben az ablakhoz szaladt, de rövest huncut mosolyt csalt az arcára az elébe táruló látvány. Bécs első szívtiprója szerenádzik az ablaka alatt, és Mozart a zongorakísérője. Nem semmi.

Hanna még elhallgatta volna egy darabig a szerenád, de a szomszéd házak ablakai sorra kivágódtak, és az álmukból fölvert lakók dühösen üvöltöztek.

– Mi ez a lárma? Kik maguk? Takarodjanak innen, vagy rendőrt hívok! Részeges barmok! – ezt kiabálták meg még ilyenebbeket.

– Ez a primitív város soha nem fogja értékelni a művészetemet – háborgott Mozart.

Hanna kinyitotta az ablakot és leszólt:

– Jöjjenek be!

– Behívtad őket?! – hápogott Ervin. – Azok után, hogy a másik öreg csavó megkérte a kezéd?

– Nem öreg! És különben sem mondtam neki igent.

– Nemet mondtál? – kérdezte izgatottan Zsófi.

– Nem.

– És Benedictnek? – kérdezte Ervin.

– Neki is. Vagyis neki se.

Hanna éppen Bercit simogatta, amikor Benedict odaült mellé a földre. Kétségtelenül kívárta az alkalmas pillana-

tot. A színházban azért a legtöbben tartottak Bercitől, így remélhette, hogy nem fogják megzavarni őket.

Egy ideig csak ült ott szótlánul és bámult, mintha nem látott volna még oroszlánt simogatni. Aztán megköszöri a torkát. Elég viccesen.

– Hanna! Kérdezni kell valamit!

– Legutóbb azt mondtad, hogy csapjon beléd a ménkű, ha még egyszer nővel kezdesz – emlékeztette gonoszkodva Hanna.

– Legutóbb vak voltam és süket és ostoba... de maga felnyitotta a szemem! – szavalta átszellemülten Benedict.

Hú, ez komoly – gondolta Hanna. Anya mindig azt mondogatta, hogy súlyosnak kell minősíteni a helyzetet, ha egy férfi önkritikát gyakorol.

– Most akkor magázódunk? – kérdezte óvatosan.

– Nem illendő letegezni egy hölgyet, akinek kurizál az ember.

– Benedict! Három hónapig az öltöződben aludtam – próbálta Hanna leszállítani a földre a fiút. Hatástalanul.

– Életem legszebb három hónapja volt! – ragyogott Benedict.

– Egy csomó ideig azt hitted, hogy fiú vagyok – akadékoskodott tovább a lány.

– De mélyen, belül éreztem, hogy...

– Aztán meg voltál róla győződve, hogy boszorkány vagyok! – játszotta ki az utolsó aduját Hanna.

– Mert az is vagy! Elvárásoltál!

– Sokáig tart még ez a nyálverés? – kérdezte türelmetlenül Bulcsú.

– Jó, akkor ezt a részt átugrom.

– Ne már! – tiltakozott Zsófi. – Én tök kíváncsi vagyok, mi van Benedicettel!

– Én is! – csatlakozott hozzá Ervin, de sötét arckifejezése azt sejtette, hogy teljesen más okból, mint Zsófi.

– Én meg nem!

– Oké, a lényeg, hogy még egyiküknek se mondtam semmit, és ezért néha párbajoznak, de szerencsére egyik se tud vívni. De most amúgy sincs időm velük foglalkozni, mert a színházban egy kis baj történt.

A varázsfuvola első kosztümös főpróbájára készültek. Jozefának különösen rossz napja volt, ezért értelemszerűen Hannának is. Jozefa általában mindennek lehordta és örökké ugráltatta Hannát, aki tisztára Hamupipőkében nyomta mellette. Ma a változatosság kedvéért a művésznő még tüzet is okádott. Érthető módon, mert Hannának bele kellett gyömöszölnie az Éjkirálynőt egy két számmal kisebb fűzőbe.

– Áúúúú! Te kétbalkezes, te... te... te... te becsípted a bőrömet! – rikácsolta.

– Nem tudom máshogy, kibuggyan a gomblyukakon! – védekezett Hanna. Jozefának több se kellett.

– Mi buggyan ki a gomblyukakon?! Te buggyansz ki mindjárt, de egyenesen az ablakon!

Úgy ordibált, hogy arra még Sándor is bekukkantott az öltözőbe.

– Na, hogy beszél a szegény árva leánnyal!!! Vak is láthatja, ki tetszett hízni azt a hacukát a művésznőnek!

Jozefa ennek megfelelően remek hangulatban lépett színre, és aztán mindennek tetejébe a Hallgatás-próbánál beütött a ménkű. A színpadra ugyanis teljesen váratlanul betámolygott a sárkány farka. Hannának ez először tet-

szett, mert arra gondolt, hogy ő is volt a sárkány farka a suliban, és kicsit elidőzött a szép emlékeknél. Jozefa viszont visítani kezdett, a zenekar szétesett, Schikaneder meg ordított, hogy a sárkány farka menjen ki! De nem ment ki, hanem nekitántorodott az egyik díszletfalnak, és felborult. És akkor mindenki meglátta, hogy ki volt benne. Hát a Hoffer Franci szelleme. Na, és ez már végképp sok volt Jozefának. Még az előbbinél is jobban visított. Ahogy csak a torkán kifért. Mozart próbálta csitítani, hogy ne visítson annyira, mert elmegy a hangja, de hiába. Úgyhogy addig visított, amíg tényleg elment a hangja, aztán ráadásul még el is ájult.

Nagy nehezen felcipelték Jozefát az öltözőbe, és kiterítették az ágyán. Mozart meg Schikaneder úgy köröztek körülötte, mint két kétségbeesett kakadu. Schikaneder vízért szalasztotta volna Hannát, Mozart snapszért. Sándor is a Döglött Harkály kvalitásos pálinkájára vokolt, ami után a köpés is begyullad a padlón, sőt még a halott is felébred tőle.

– Nem! Jozefa nem halott! – tiltakozott Schikaneder. – Ne is mondjunk illet! Nem patkolhat el a főszereplőm a főpróbahéten!

– Ha elment a hangja, tőlem akár fel is fordulhat! – vonogatta a vállát Mozart.

Végül valahogy magához térítették Jozefát, és könyörögtek neki, hogy mondjon valamit. De csak rekedt hörgés jött ki belőle.

– Hofffeeeeeeeer!

– Ez kész. Hangszál. Két hét csúszás – jelentette ki Mozart.

– Nem, nem, NEM CSÚSZUNK! A hitelezők már így is a torkomat szorongatják! – Schikaneder tépte a ha-

ját. – Nem! NEM! Meg kell tartanunk a bemutatót, nincs más megoldás! Átosztjuk a szerepet!

– Ember, mondj még valakit ebben a nyomorult színházban, aki el tudja énekelni az Éjkirálynő áriáját!

– Miért? – csodálkozott Schikaneder.

– Miért, miért, miért! Háromvonalas F! Koloratúra passzázs!

– Hát minek kellett olyan magasra írni?!

Mozart kezdte elveszíteni a türelmét.

– Micsoda?! – kérdezte vészjóslóan.

– Miért nem jó az egy kicsit lejjebb?! Transzponáld lefelé! Két oktávval... mondjuk. Vagy hárommal. Megcsinálod? Vagy megcsináljam én? – kérdezte pimaszul Schikaneder.

– Honnan veszed a bátorságot, hogy belekontárkodj a művészetembe?! – üvöltötte Mozart, és ha Sándor fel nem ajánl egy keveset a dugi snapszából, a vita bizonyosan a tettelegességig fajul.

– Most akkor ki fogja játszani az Éjkirálynőt? – aggodalmaskodott Zsófi.

– Hát ez az. Fogalmam sincs. Lehet, hogy senki.

– Olyan nincs! A bemutatót meg fogják tartani... – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Bulcsú.

– Honnan tudod?

– Benne van minden lexikonban. Csak akkor lenne aggodni való, ha miattad ment volna el annak a bukszának a hangja.

Ez a megnyugtatósnak szánt megjegyzés valahogy nem nyugtatta meg Hannát.

– Igen? – kérdezte bizonytalanul.

– Persze! Mert akkor te, mint egy új elem a múltban, beleavatkoztál volna az idő folyásába. Akkor, mondjuk, tarthatnánk attól, hogy gajra vágta *A varázsfuvola* ősbemutatóját.

– Nyugi! Nem te vagy az oka, hanem a Hoffer Franci! – mondta Zsófi.

– Csak akkor lennél te a felelős az egészért, ha, mondjuk, miattad támolygott volna be a Hoffer Franci a színpadra – folytatta a fejtegetését élvezettel Bulcsú.

Hanna hallgatott egy darabig, aztán kibökte:

– Miattam ment be. Mert ha én nem lennék, valószínűleg már nem is élne.

– De hát nem is él. A Hoffer Franci egy szellem. Nem? – kérdezte Tibi.

– De. Legalábbis mindenki azt hitte egy jó ideig. A kóristalányok még asztalt is táncoltattak, hogy ne járjon visza kísérteni.

– Remek. Szóval hogy került a sárkány farkába a Hoffer Franci? – próbálta tisztázni a helyzetet Bulcsú.

– Úgy, hogy véletlenül megmentettem az életét.

Sándor műhelyét a színház alagsorában irtózatosságtól töltötte be.

– Maga meg mit csinál? – óvakodott be az ajtón Hanna.

– Kísérletezek, kérem. A Mester megbízott, hogy járjunk utána ennek a galvanizálásnak. Rendkívül érdekes dolog! Az a hipotézis, hogy a békákön keresztül eljuthatunk az elektromossághoz.

– De hát maga tudja, hogy nem egészen...

– Én tudom, de a Mester még nem! Olyan szép, ahogy próbálkozik szegény... olykor igazán kedvem támadna besegíteni, de hát a szabály az szabály... mindent a maga

idejében. Így aztán egyelőre maradnak a békák – vigorgott Sándor.

Nem mélyedhettek el jobban a témában, mert Hanna meghallotta, hogy Metzler és Benedict közelednek. Azt ígérte nekik, hogy ma választ ad, de időközben rájött, hogy nagyon is könnyelmű volt ez az ígéret.

– Ha engem kérdez, Herr Metzler tudós ember lévén jobb parti, Herr Benedict viszont kétségtelenül vonzóbb férfiú – jelentette ki Sándor.

– De nem kérdeztem! Nincs itt valami másik kijárat?

– Dehogynem – intett Sándor. – A csapóajtó a régi rak-tár felé.

Hanna lemászott a lépcsőn, és egy vaksötét pincében találta magát. Tapogatózva megindult előre.

Kísérteties hangok hallatszottak mindenfelől, aláfestés-ként pedig kínzó egyhangúsággal csepegett a víz. Hanna megtorpant, próbált tájékozódni, és hirtelen az jutott az eszébe, hogy tutira ilyen helyeken kísért a Hoffer Franci szelleme. És akkor meghallotta az elhaló hangot.

– Vízet...

Hanna felsikoltott.

– Vízet... Segítség... Vízet...

Tehát a Franci mégse volt halott – szögezte le Bulcsú.

– Mivel egy halott nyilván nem kér vizet, Dalek! – osztotta Ervin.

– Nem tudjuk, hogy került a pincébe. Sándor szerint hetekig delíriumban lehetett, és ha én nem találok rá, meg is hal.

– És ha meghal, nem megy be a színpadra – mondta Zsófi.

– Jozefának pedig nem megy el a hangja – folytatta Ervin.

– Szóval tényleg te tehetsz róla – állapította meg Bulcsú. – Hoffer Francinak meg kellett volna halnia ott a pincében, de te megmentetted, és ezzel belepiszkáltál az időbe. Még jó, hogy nem történt nagyobb baj.

– Ennél nagyobb?

– Hát például összeomlik az univerzum. De így valószínűleg csak elmarad a bemutató.

– Ez hülyeség, Bulcsú! Jozefa még simán helyrejöhet addig.

– Kétlem.

– Hogyhogy kétled? – kérdezte némi balsejtelemmel Hanna.

Úgy, hogy az előbb rákerestem *A varázsfuvolára*. Egyetlen találatot adott ki. „1890-ben hatalmas szenzációt keltett az a néhány rekonstruált kottalap, amely minden kétséget kizáróan az elveszett Mozart-operából, *A varázsfuvolából* származik. A mű az 1791-es népszínházi tűzben pusztult el.”

[9] Az Éjkirálynő

Vasárnap reggel éktelen üvöltés és lábdobogás verte fel a Kempelen-házat. Sanyika ordított torkaszakadtából, mint akit nyúznak.

– Mester úr! Mester úr! Jöjjön gyorsan, megint csinálja! – rontott be lihegve a hálósobába.

Kempelen még ágyban volt, álmosan és kissé zavartan pislogott a magán kívül óbégató Sanyikára.

– Kicsoda mit csinál már megint, fiam?

– Köpik a Török – kiabálta Sanyika.

– Köpik?! És mit köpik?! – kérdezte kissé szórakozottan Kempelen.

– Hamut. Hamut köpik.

Ha Sanyika arra számított, hogy a bejelentése nagy hatással lesz Kempelenre, hát alaposan tévedett. A Mester nemhogy nem ugrott ki az ágyból a hírre, de még a fejét sem emelte fel a párnáról. Mert ő meg arra számított, hogy Sanyika megelégszik a drámai közléssel, és ahogy jött, távozik. De ő is tévedett. A gyerek egyre csak ott toporgott az ágya mellett, és izgalmában még a füle is kipirosodott.

Nem volt mit tenni, Kempelen kikászálódott az ágyból, és Sanyika már nyargalt volna, de a Mester nem volt hajlandó hálóruhában kilépni a szobájából, amikor hölgyek is vannak a házban. Sanyika a maga részéről biztos volt

benne, hogy a Hannát nem rendítené meg különösebben a hálóruhás mester látványa, de elég régóta ismerte Kempelent ahhoz, hogy tudja, felesleges vitatkozni. Még soha senkinek sem sikerült rábírnia, hogy megmássa az elhatározását. Így aztán Kempelen szép komótosan felöltözött Sanyika türelmetlen pillantásainak keresztüztében.

S az igazában mi sem erősíthette volna meg jobban a Mestert, mint hogy a lépcsőfordulóban összefutottak a felfele igyekvő Hannával. A lány Kempelennel ellentétben biztos nem számított a korai találkozásra, mert hálóingben volt, mezítláb és eszméletlenül tüszögött.

Sanyikának volt annyi esze, hogy hagyta a mester elsőnek belépni a műhelybe. Kapja ő a képébe a hamut, ha már ilyen hitetlen!

De az álnok Török most nem köpött semmit se, csak ült ott élettelenül, mint aki kettőig se tud számolni.

– Sanyika! – mondta szemrehányóan Kempelen.

– De hát láttam, hogy köpik! – istenbizonykodott Sanyika. – És tele is volt a műhely ilyen hamukupacokkal...

Kempelen alaposan körülnézett.

– Én egyet se látok.

Sanyika is körülnézett, és sajnos hasonló eredményre jutott.

– Jé! Eltűnt. Még egy csoda! – és komolyan is gondolta, amit mondott. Ha a Török tud hamut köpni, akkor nyilván el is tudja nyelni. De Kempelen nem hitt neki.

– Persze! Most már nemcsak beszél ez a fránya Török, de ráadásul még hamut is köp – csóválta a fejét. – Sanyi fiam, te tudod a legjobban, hogy a Török szintisza szemfényvesztés. Sakkozni se tud. Te tudsz sakkozni! Még hozzá remekül.

– Igenis, Mester! – hagyta rá Sanyika minden meggyőződéssel nélkül.

– Épphogy ki tudtam takarítani reggel a műhelyt, mielőtt Kempelen lejött – háborgott Hanna, amikor estefelé Bulcsú végre bejelentkezett. – Az allergiám meg egyből kijött. Valahogy éreztem, hogy a te hamud. Amúgy mi a francot művelsz?

– Zseni vagyok, és megoldottam az akkuproblémát – felelte szerényen Bulcsú. – Nem köt minket többé a Szabi nyála. Vagyis minket igen, de téged nem. Feltéve, ha megvan még a telefonod.

– Még jó hogy megvan. Miért? – kérdezte Hanna, és egy hatalmasat tüsszentett.

– Kiváló! Akkor a zseniális időörvényes, interferenciális kiterjesztésemnek köszönhetően ezentúl bármikor fel tudsz minket hívni – hadarta Bulcsú.

– De hát le van merülve!

– Az nem gond. Azon dolgozom, hogy küldjek neked egy töltőt...

Hannának nem volt ideje túl sokat elmélkedni azon, vajon milyen kapcsolatban lehet a beígért telefontöltő a Török köpködésével, mert amikor délután bement a színházba megetetni Bercit, Mozart úgy üvöltött, hogy egy falat se ment le a szerencsétlen oroszlán torkán. Reszketett szegény, mint a nyárfalevél és szinte égnek állt a sörénye.

– Jozefától jövök. Semmi javulás. Még egy rendes hisztit se tudott kiverni. Csak tátog, mint egy partra vetett hal.

– Ne ordíts, Wolfi, mert még neked is el talál menni a hangod – kedélyeskedett Schikaneder.

– Na és?! Én némán is tudok vezényelni!

– Nekem támadt egy remek ötletem.

– Neked nem az a dolgod, hogy ötleteid támadjanak – torkolta le idegesen az igazgatót Mozart. – Arra ott vagyok én. Hanem hogy szerezz valakit, aki legalább olyan jó, mint Jozefa. Az se baj, ha jobb.

– Az nem olyan könnyű.

– Tudjuk.

– Épp ezért olyan zseniális az ötletem – dörzsölgette a kezét Schikaneder. – Írjuk ki az Éj királynőjét *A varázsfuvolából*. Egyszerűbb, mint színésznőket felhajtani, akiket úgyse tudok megfizetni...

– Ugye, most viccelsz? – kérdezte vészjóslóan Mozart.

– Nem én! – felelte magabiztosan Schikaneder és tényleg nem viccelt.

– Ha egyetlen hangot ki merészelsz húzni az operából, akkor itt nem lesz bemutató – emelte fel a hangját Mozart.

– Miért, senkinek se tűnne fel... ami nincs, az nem hiányzik... – húzogatta a vállát az igazgató. – Ez a Metzler egész ügyes... kicsit megfazonírozná a szövegkönyvet...

– Ha nem szerezték nekem egy drámai szopránt három napon belül, én esküszöm, hogy felgyújtom ezt az egész kócerájt! – üvöltötte magánkívül Mozart, kirohant és bevágta maga mögött az ajtót.

Hanna még Bercinél is rémesebben érezte magát. Végére is ő vágta haza a teljes *Varázsfuvolát*. Bulcsú beszámolója szerint egy német netes oldalon a zenetudósok arról vitatkoztak, hogy *A varázsfuvola* elveszett, vagy soha nem is létezett. Egy Max Schein nevű kutató szerint például az egész csak városi legenda, és Mozart soha nem komponált volna ilyesmit, pláne nem a köztudottan alacsony színvonalú Népopera színpadára.

És már csak pár nap volt hátra a bemutatóig.

Hanna végső kétségbeesésében „feltalálta” a tehetségkutatót! Egy tizennyolcadik századi „megasztárfaktor”-t. Jelentkezhet a meghallgatásra bárki a birodalomból, aki ki tudja tátani a száját és ki tud adni rajta egy tiszta hangot. Sándorral és Sanyikával ki is plakatírozták egész Bécsben. Hanna szíve nehezebb volt, mint a csirizesvödör, amit szintén cipelt, ráadásul Sándor és Sanyika egész úton cirkusztoltak, és ez lassan, de biztosan az agyára ment.

Sanyika egyfolytában Sándor nyomában sündörgött, az meg ingerülten kiabált vele.

– Mi van, nem elég széles az utca? Beleléptem miattad egy lócitromba! Menjél már át a túloldalra!

– Én csak...

– Te csak! Mi a ménküért próbálsz örökké a lábamhoz dörgölődni, mint valami ótvaros macska...

– Sándor bácsi...

– Ezerszer kértelek már, hogy hagyjál békén! Te nem értesz a szóból?! Hát mit akarsz tőlem? Egy formás aszonyállatot még csak megölelgetek, de egy ilyen kis koszlott kölköt?! Még a végén összepiszkolod az új kabátomat a mocskos mancoddal.

– Tiszta a kezem. Tegnap megmostam – tiltakozott Sanyika és végre megsértődött...

Sándor dühösen előrecsörtetett, Sanyika meg Hannához csatlakozott.

– Gyámapának is ilyen pokróc? – kérdezte halkan.

– Tudnék mesélni...

– A Hanna kisasszony érintését se állja? – érdeklődött tovább Sanyika. Hanna elgondolkodott.

– Én eddig egyszer értem hozzá egy korsóval... azt nem állta, mert összeesett...

– A Mester szerint nagyon hasonlítunk egymásra Sándor bácsival. Hanna kisasszony szerint is?

Hanna rosszkedve ellenére is elvigyorodott.

– Szerintem is. Nagyon. Ennél jobban már nem is hasonlíthatnátok.

– Akkor meg miért nem szeret engem? – kérdezte Sanyika, és Hanna látta, hogy férfiasan küzd a könnyeivel. – Nem értem. Mert én annyira szeretem a Sándor bácsit, amióta csak megláttam... Mindig a kedvét keresem. Olyan jó pipadohányszaga van, nem? Úgy, de úgy beleülnek az ölébe! Hát miért utál?

– Nem utál, Sanyika – simogatta meg sóhajtván Hanna a kislányt –, csak nehéz neki a természete.

Amikor aztán a boldogtalan Sanyika egy kicsit lemaradt, Sándor lelkesülten suttogott Hanna fülébe.

– Látta, Hannácska, milyen ügyes a plakátolásban? Jár a kis praclija, mint a motolla! Olyan édes kölkök ez a Sanyika, úgy, de úgy megölelgetném.

– Jó erősen ölelgesse meg saját magát, Sándor, az ugyanaz – felelte gúnyosan Hanna.

– Ne legyen cinikus, Hannácska! Megszakad érte a szívem.

– Ki ez a Sándor? És miért szívatja ezt a gyereket, ha annyira odavan érte? – kotyogott közbe értetlenül Edina.

– Önmagát szívatja – felelte Hanna.

– Hogyhogy?!

– Sanyika a gyerek Sándor – magyarázta Szabi.

– Egy és ugyanaz az ember – tette hozzá tudálékosan Ervin.

Edina ciccegett.

– Na persze!

– És az időörvény miatt nem érinthetik meg egymást – kapcsolódott be Bulcsú.

– Baromság – rikkantotta Szabi. – Egyszer már a Sándor elsütötte ezt a hülye időörvényt, ránk hozta a frászt, aztán találkoztak és semmi se lett.

– Mert a vizuális kontaktus nem találkozás.

– Sanyika egyszer orvul úgyis megölelgeti Sándort – mondta Hanna.

– Akkor feleslegesen aggódunk *A varázsfuvola* miatt – jelentette ki Ervin –, mert az univerzumnak úgyis annyi lesz...

Mielőtt azonban az univerzum a fejükre dőlt volna, hétfőn reggel Tibit és Bulcsút Rogyák Mari leküldte az igazgatói irodába, hiába tiltakoztak, hogy nem csináltak semmit sem. Ervint is ott találták.

Tibi aggódalmasan nézett rá.

– Téged is iderángattak?! Gáz van?

– CERN van.

– Ja! Végre – derült fel Bulcsú.

– Mi van?! – Tibi egy szót se értett.

– Megvan az időpont.

– Milyen időpont?

– Hogy mikor utazunk Genfbe.

– Ki utazik Genfbe? Miről hadováltak? – nézett egyikről a másikra Tibi. Ezek megint szórakoznak vele.

– Mi hárman Géza bával.

– Az egész erre ment ki, Tibor! – felelte sóhajtván Ervin.

– Mi ment ki erre?

– A fizikaverseny. Ez a fődíj. Látogatás a CERN-ben.

Nem is tudtad? – bámult rá hitetlenkedve Ervin.

– Nem. Egyáltalán mi a franc az a CERN?

– Atyám, és te nyertél fizikaversenyt? – kapott a fejéhez Bulcsú.

– Az a tudomány fellegvára! A világ legnagyobb részecskefizikai laboratóriuma. A csúcok csúcsa! – áradozott Ervin.

– Ott van a Nagy Hadronütköztető.

– A Higgs-bozon felfedezése. Vágod?

De Tibi nem vágta. Csak nézte ezt a két fellelkesült majmot. Őt az egész tökre nem érdekelt. A nagy baromütköztető. Ő csak Zsófi miatt akarta ezt a hülye versenyt.

– A CERN a világ legnagyobb időgépe, te tulok – súgta oda neki Bulcsú. – Csak egy kis átalakítást kell eszközölni rajta. És én azon vagyok...

Tény azonban, hogy Ervin és Bulcsú lelkesedése is kissé lelohadt, amikor kiderült, hogy dementorkísérettel mennek.

– Genfbe? Suliidőben? Mázlisták vagytok! – rikkantotta Szabi, amikor a fiúk visszamentek az osztályba.

– Bujdosóné visz minket – közölte bánatosan Tibi.

– Visszavonom. Antimázlisták vagytok. Ez tiszta szívás. Miért nem Géza bá megy veletek?

– Először is, mert Bujdosóné az igazgatóhelyettes. Másodszor mert Géza bá csak latinul tud meg oroszul – fontoskodott Ervin.

– Szegény csak holt nyelveken beszél – csóválta a fejét Szabi.

– Az orosz nem holt nyelv, te barom!

– Megjegyzem, fejlettebb civilizációk nem ilyen avított módon kommunikálnak, hanem gondolatátvitellel – fűzte hozzá Bulcsú. Szabi belegondolt a felvetésbe.

– Gondolatátvitel... Bujdosónéval... na, az fincsi lenne...

A genfi út azonban Bujdosóné zavaró személyén kívül újabb problémát vetett fel.

– És ha elmentek, hogy fogok beszélni Hannával? – aggodalmaskodott Zsófi.

Feleslegesen, mint utóbb kiderült, mert Bulcsú mindenre gondolt.

– Nyugi! Csináltam egy féreglyuk-kiterjesztést a telefonodra. Valahogy megkapod, mielőtt elutazunk.

– A dalek mind ilyen irtó rendese? Mert akkor bolygót váltok...

– Egyedüli vagyok a magam nemében.

– Szerencsére... – morogta Szabi.

Azt, hogy a dalek mennyire egyedüliek a maguk nemében, másnap Sanyika és Hanna is megtapasztalhatták, bár ez az élmény nagyon is különbözően hatott rájuk.

Sanyika úgy rohant ki a műhelyből, mint akit üldöznek, és ordítva is, mint akit nyúznak. Mintha ez az üvöltve kirohanás már kezdett volna a szokásává válni.

– ÁÁÁÁ... kígyó... segítség... kígyóóó.... kígyóóó... segíííítség! – süvöltötte Hanna fülébe, ahogy elvágtatott mellette a folyosón, keresztül az egész házban és végül becsapta maga mögött a kaput.

Hanna sejtette, hogy Bulcsú keze van a dologban, és a legrosszabbra is felkészülve lépett be a műhelybe, de semmi szokatlant nem látott. Még egy szem hamut se.

– Halálra rémítetted Sanyikát. Felverte az egész házat. Szerencsére nincs itthon senki.

– Sajnálom. Biztos eltalálta a töltő – morogta Bulcsú.

– Milyen töltő?

– A telefontöltő, amit átküldtem.

Hannát ugyancsak meglepte volna, ha Bulcsúnak időközben sikerült volna szert tennie némi humorérzékre, de más magyarázat mégsem kínálkozott.

– Viccelsz?

– Azt nézhette kígyónak a gyerek.

És akkor már Hanna is látta, mitől rémült halálra Sanyika. A műhely padlóján ott hevert a mobilja töltője. Ott hevert, noha józan emberi számítás szerint nem lehetett ott. Hanna felvette, nézegette, tapogatta, és úgy érezte, mindjárt megbolondul.

– Itt van... Ilyen nincs! Nem küldenél át egy konnektort is?

– Egyéb kívánság?

– Egy Túró Rudi – mondta keserűen Hanna. – Mit kezdjek egy töltővel?

– Beszéltél Galvanival, és azt kérdezed, hogy mit kezdjél a töltővel?! – háborgott Bulcsú.

– Csak táncoltam vele – pontosított Hanna.

– Ha jobban megnézed, látod, hogy kipreparáltam a végét a töltőnek.

Hanna megnézte és látta, hogy tényleg lógnak belőle ilyen színes belek.

– És egy ábrát is átküldtem, hogyan csatlakoztasd a békaáramtelephez. Megvan?

Megvolt.

– Akkor rajta! Menni fog.

Hanna ebben egyáltalán nem volt biztos. Összevissza forgatta, tanulmányozta az ábrát, húzgálta a színes beleket, és tehetetlenül bámulta a békákat. Aztán elszánta magát. Ha ez a vacak töltő meg tudott tenni kétszázhusz

évet egy pillanat alatt, akkor talán ő is össze tud kötni pár drótot egymással. Kicsit ügyetlenkedett, kétszer beleszúrt az ujjába, de megcsinálta. Aztán várt. Teltek a percek... És egyszer csak kigyulladt a telefonja...

– Zseni vagyok! Tölt! – kiáltott fel Hanna és ugrálni kezdett örömeiben.

– Én vagyok zseni, csajszi...

Hanna feldobva érkezett a színházba, mert a zsebében ott lapult egy MŰKÖDŐ MOBIL, de aztán a kellékraktárban rajtakapta Hoffer Francit, amint egy nagy kanálból cukros kávézaccal etette Bercit. Az oroszlán dorombolt, Hoffer Franci csuklott, Hanna kiabált.

– Mit csinál?! Most már értem, miért hízott meg annyira, mint egy disznó!

– Még hogy meghízott! Hát lötyög rajta a bőr... – méltatlankodott Hoffer Franci.

– Szégyelld magad, Berci! Szégyelld magad!

– Ne pirongassa már azt a jószágot, Hannácska! – szólt közbe Sándor, aki akkor lépett be a kelléktárba.

– Jöjjön csak, Sándor, nézze meg, mit nassol ez itt!

– Hát egy kis kávézaccot – vont a Sándor a vállát.

– Szóval maga tudta?! – nézett rá vádlón Hanna.

– Én mondtam a Francinak, hogy reggeli után adhat neki egy picit... Hát mi öröme van szegény párának ebben az életben?! A puszták vad királya, azt közben itt gunnyaszt a kellékraktárban...

– Nem is gunnyaszt, mindennap viszem sétálni! – vágott vissza Hanna. – Csak hát úgy meghízott, hogy tegnap éjjel is beszakadt alatta a háztető!

– Hát miért a háztetőn sétálnak?! – hökkent meg Sándor.

– Mert ott szeret. Megy a többi macska után haverkodni. Csak azok meg félnek tőle...

– Ja, szereti a macskákat, azok közt nevelkedett... Volt vagy húsz cicusa annak a markotányosnőnek. Kávézaccból jósolt a vásárokon, aztán a nap végén lefőzte, és a cukros zaccot megkapta a kisoroszlán. Az volt a jutalomfalat. Hát, kicsit rászokott a Berci.

A régi szép emlékek felidézése szíven üthette Bercit, mert bánatosan felbődült.

– Mit bömböltetik ezt a bestiát? Zeng az egész színház! A művésznő pihenni akar! – rontott be Schikaneder.

– Nem tehet róla, felpörgött a kávétól – kelt azonnal Berci védelmére Hanna. De ez csak olaj volt a tűzre.

– Hát te?! A művésznő mellett lenne a helyed! – esett neki Hannának Schikaneder. – Cserélni a borogatást, meg... meg... – hirtelen elhallgatott, és a döbbenettől kikerekedett a szeme. – Mit keres itt ez a hulla?

– Melyik? – kérdezte Sándor.

– Miért, maga hány hullát lát itt?

– Egyet se.

– Ott, az a sápadt borzalom az oroszlán mellett – mutatott Schikaneder.

– Ja, hát az a Hoffer Franci – felelte hanyagul Sándor.

– Áldás, békesség, direktor úr! – csuklott egyet Hoffer Franci.

– Nem arról volt szó, hogy meghalt? – próbálta idegesen tisztázni a helyzetet Schikaneder.

– Á, csak delírium – legyintett Sándor.

– Micsoda?!

– Szerintem még nem ismerik ezt a szót – súgta Sándornak Hanna.

– Delírium?!

– Rum... rum... teli rum... teli volt rummal – vágta ki magát Sándor. – Úgyhogy pár hétig bolyongott a zsinórpadlason, mert nem találta a csigalépcsőt...

– Én ezt megölöm! – üvöltötte Schikaneder, és mindjárt rá is vetette magát Hoffer Francira. – Miattad ment el a Jozefa hangja, te részeges kurafi! Azt hitte, hogy kísértetet lát!!!

Szegény Hoffer Franci bambán túrta az ütlegeket, de Berci megfeszült, és kezdett felállni nemcsak a szőr a hátán, de még a sörény is a nyakán.

– Ne tessék itt hadonászni, direktor úr! – szólt közbe csillapítólag Sándor. – Csodálatosan nem nagyon bírja ám az idegfeszültséget a Bertalan!

De Schikanedernek ugyan beszélhetett.

– Miattad megyek csödbe, te... te... Én kísértetet csinálok belőled, te... te...

Erre azonban már nem került sor, mert Berci hatalmas bödüléssel a direktorra vetette magát, aki olyan magas hangon ordított segítségért, hogy azt megirigyelte volna bármelyik jeles szoprán.

Hanna hamar megbánta, hogy gyors közbelépésével megmentette Schikaneder életét. Ha hagyja, hogy Berci felfalja a direktort, akkor valószínűleg elmaradt volna a casting, amelynek fülsiketítő hangjai még a csukott öltözőajtón át is szenvedést okoztak, és neki meg nem kellett volna Jozefát istápolnia. Sajnos a művésznő „némán” még hisztériásabb volt, noha korábban elképzelhetetlennek tűnt, hogy a hisztérikusságát fokozni lehet. Úgyhogy végül Hanna kénytelen volt belekeverni két adag altatót a gyógyfüves teájába, mert az orvos azt mondta, hogy Jozefának sok pihenésre van szüksége.

Az eredmény gyors volt és tökéletes. Jozefának lecsukódott a szeme, és pár perc múlva diszkrét hortyogás jelezte, hogy elaludt.

Hannának több se kellett, azonnal előkapta a mobilját. Egyszerűen nem tudott betelni vele. Egész éjjel a régi SMS-eket olvasgatta, mindet legalább tízszer. De zenét nem mert hallgatni, nehogy meghallják. Mostanában már annyi bakot lőtt, nem akart újabb bajt okozni most meg a mobiljával. De Jozefa szép egyenletesen horkolt, a színpadról meg felszűrődött egy újabb ígéretes tehetség fülsiketítő próbálkozása és Mozart türelmetlen ordítóása. Itt a tökéletes alkalom. Hónapok óta nem hallgatott normális zenét! Ez egy kicsit hazaröpítette. Mintha otthon hallgatná a saját szobájában, míg anya porszívózik odakint és lesni kéne, bejön-e. Csuda jó délután volt. Nagyon régen nem volt része ilyesmiben. Végül belehallgatott *A varázsfuvolába* is, amit még akkor töltött fel a mobiljára, amikor az iskolai előadásra készültek. Maria Callas hangja betöltötte a kis öltözőt. Sokkal jobb Éjkirálynő, mint a Jozefa – gondolta kajánul Hanna. Kár, hogy alszik, tutira megőrülne, ha ezt a híres koloratúrást hallaná...

Ha Jozefa nem is hallotta, Mozart viszont igen, mert szélvészfértként feltépte az öltöző ajtaját és berontott.

– Jozefa! Visszajött a hangod?! Van Isten! Imádlak! Énekelj ki még egyszer a kedvemért!

Aztán megtorpant, mert nem kapott választ, hacsak a diszkrét női hortyogást nem tekintjük annak.

– Ez... ez mit csinál itt? Alszik? – bámulta Mozart döbbenetben az ágyon heverő Jozefát.

– Hát... asszem – nyögte ki Hanna.

– De hát az előbb még énekelt! Tisztán hallottam!

– Igen? – csodálkozott Hanna, amennyire csak telt tőle.

Mozart odalépett Jozefához, és rázogatni, pofozgatni kezdte egyre idegesebben.

– Jozefa! Jozefa, ébredj!

– Tessék hagyni, be van altatózva! – bökte ki óvatlanul Hanna, aztán már szívta volna vissza. De már késő volt. Mozart néhány másodpercig csak bámult rá, aztán felvilant a szemében a felismerés.

– De hát akkor te voltál az! Te énekeltél! – kiáltott fel elragadtatva.

– Én?! Úristen, dehogyis! A Callas volt! – tiltakozott kétségbeesetten Hanna.

– Kallasz? Az meg ki? – hökkent meg Mozart.

– Ő egy híres... illetve még nem... majd olyan jó száz év múlva... – dadogta Hanna. Istenem, hogy fog ebből kimászni?!

– Hanna, ebből elég! Ha valakinek ilyen csoda van a torkában, azt nem szabad letagadni!

Hanna csak némán rázta a fejét. Nem, ez nem történhet meg. Mozart meg csak mondta a magáét.

– Itt álltam az ajtó előtt, és minden hangot hallottam! Micsoda isteni trillák! Bűbajos koloratúrád a háromvonalas oktáv közepét ostromolta!

– Mozart, nagyon kérem...

– Csitt, drága leány – vágott közbe aggodalmasan Mozart –, ne szólj, kíméld a hangod!

– Hallgasson végig, könyörgök! – kérte suttogva Hanna, de Mozart csak üdvözülten vigyorgott rá.

– Már végighallgattalak. És elbűvöltél. Tiéd a szerep!

[10] Ősbemutató

Most, hogy Zsófinak volt féreglyuk-kiterjesztés a telefonján, a lányok végre nyugodtan tudtak kettesben dümálni. Az elmés kis szerkezetet Tibi kézbesítette Zsófinak, és egy felejthetetlen délutánt töltöttek együtt az Amerikai úti kórház kertjében Zsófi mamája elől bujkálva, miközben klasszabbnál klasszabb terveköt kovácsoltak az elkövetkező legalább száz, valamint az elmúlt kábé kétszáz-húsz évre. Zsófi boldogan elmesélte volna a részleteket, de Hannát most *A varázsfuvolán* kívül semmi sem érdekelte. Csak azt ismételte, hogy nagyon nagy gáz van, baromi nagy bajban van, és komolyan azt tervezte, hogy fölfalolja magát a Bercivel.

– Azért ha elmondanánk Rógyák Marinak, hogy te voltál *A varázsfuvola* ősbemutatóján az Éjkirálynő! – kuncogott Zsófi, Hanna azonban most nem volt vevő a bárátnője humorára.

– De nem voltam! – csattant fel. – Vagyis nem *leszek*! Mondjuk, legalább rám jó a fűző... Viszont nem tudok operát énekelni!

– Dehogynem! Megvan a telefonodon az ária, nem?

– Ja. Azért van ez az egész szívás.

– Akkor nincs más dolgunk, mint kierősíteni!

Hanna nem akart hinni a fülének.

– Mi van?!

– Figyelj, ezen agyaltam egész éjjel! És megvan! Play back! Kihangosítjátok a telót, és te csak tátogsz!

Zsófi nagyon elégedett volt magával, csak azt sajnálta, hogy nem látja, milyen fejet vág Hanna. Hát azt sajnálhatta. Hanna ugyanis a haját tépte. Nyilván az operaéneklés hiszterizál. Már maga a gondolata is.

– Kihangosítjuk? Felhívnam a figyelmedet, hogy 1791-ben vagyunk, még csak most fogják feltalálni az elektromosságot!

– Hát találják fel! Majd egy kicsit segítesz nekik. Ott van Galvani. Meg Kempelen. És még egy csomó ilyen technikai zseni. Mondjuk, Sándor.

„Mondjuk Sándornak” viszont esze ágában sem volt feltalálni bármit is.

– Mit csinálni, Hannácska?! Hát nem ettem meszet! – rikoltzott, amikor Hanna fellelkesülten rátört a kelléktárban.

– De most miért?! Ez miért olyan nagy ügy?! – értetlenkedett Hanna, aki tíz perccel korábban még maga is teljes képtelenségnek tartotta az egészet.

– Miért olyan nagy ügy?! 1791-et írunk, drága bogaram, még csak most fogják feltalálni az elektromosságot!

– Hát segítsen nekik benne! – erősködött Hanna és kicsit mulatott magában, amikor észrevette, hogy felcserélődtek a szerepek. Most már ő képviselte Zsófi álláspontját Sándorral szemben.

– Azt nem lehet! – kötötte az ebet a károhoz Sándor. – Nem emlékszik? Nem szabad belepiszkálnunk az időbe!

– Inkább maradjon el miattam a bemutató?! Mert miattam fog elmaradni! Én mentettem meg azt a lökött Francit! Tehát már belepiszkáltunk az időbe. Most csak

vissza kéne piszkálni! Ennyi – és várakozón bámult Sándorra.

Sándor hallgatott, és Hanna tudta, hogy győzött. Győztek, Zsófival.

– Fogalma sincs, Hannácska, mi minden kell az ilyesmihez! – sóhajtotta Sándor kissé megtörtén.

– Na mi?

– Például egy erősítő... áramkörök, félvezetők, ellenállások... és persze egy tápegység! Honnan vételezek én most itt egy trafót?

– Ne rám nézzen! – felelte hetykén Hanna, noha Sándor a mennyezetre nézett.

– Ha, mondjuk, meg is tudnám csinálni az áramkört...

– Persze hogy meg tudja!

– És akkor a hangfalak! Magassugárzók, piezzók, mély- és középsugárzók... Elárulná nekem a kisasszony, hogy honnan szerzek itt polipropilén membránt gumifelfüggesztéssel?

– Fogalmam sincs. De biztos vagyok benne, hogy meg tudja oldani! Nem úgy ismerem én Sándor bácsit, mint akin kifog egy ilyen béna kis... membrán!

– Hát nem is! – vágta rá Sándor, aztán észbe kapott, és az orra alatt morogva még hozzátette: – Hogy hízeleg...

Hanna vigyorgott, Sándor meg jó erősen megvakarta az állát, hogy a szakállá csak úgy sercegett.

– Van nekem egy régi cimborám, olasz gyerek, a druzsám, Alessandro Volta. Elég jó keze van az ilyen büttyököléshez, és pont itt van Bécsben. Tegnap együtt ittunk a Döglött Harkályban. Beszélek vele.

Hanna tudta, hogy Voltánál nincs alkalmasabb személy a feladat végrehajtására, mert róla nemcsak elemet nevez-

tek el, mint a jó Galvaniról, hanem egyenesen mértékegyiséget. Hanna ugyan mindig hadilábon állt a volttal, mint oly sok minden mással is fizikából, de ez most nem volt érdekes. Különben is, első pillantásra a szívébe zárta a férfit, akinek a harsogó nevetése betöltötte a Döglött Harkályt.

Sajnos Volta csak olaszul beszélt, Hanna olasztudása viszont csupán a spaghetti con frutta di maréig terjedt. A nagyobb baj az volt, hogy Sándoré is, de azért valahogy megértették egymást. Tetemes mennyiségű pálinka elfogyasztása és kézzel-lábbal való hadonászás után bezárkóztak a kellékraktárba, és próbálták túloldítani egymást, mert az a tévképzet kerítette őket hatalmába, hogy minél hangosabban beszélnek, annál jobban értik egymást. Hannát meg ide-oda szalajtották, és ő kivételesen boldogan loholt, hogy felhajtson nekik egy kis pozdorját, noha nem volt benne biztos, hogy tudja, mit is kell keresnie.

Schikaneder már közel sem volt ilyen megértő. Különösen nem osztotta Sándor nézetét, miszerint ez a Volta egy kongeniál! Az elragadtatott kijelentésre Sándornak az szolgáltatott okot, hogy Volta reflexcsövet készített úgy, hogy szétfűrészelt egy rossz fuvolát. Schikaneder nem lelkesedett a fuvolák szétfűrészeléséért, bármily nemes célból is történjen. De mielőtt kitört volna a botrány, Hanna művészien köhögni kezdett, és onnantól kezdve Schikanedert már nem érdekelték a fuvolák, csak az a hangszer, amit Hanna torkában sejtett. Azonnal pánikolni kezdett, akárcsak anya szokott, hogy Hanna talán beszívott valami miazmás port, és rohant egy sálért, hogy Hanna a módfelett értékes torka köré tekerje.

Schikaneder tutira kitért volna a hitéből, ha megtudja, hogy a szemerkélő őszi esőben és az erősen fúvó észak-

keleti szélben Hanna kelt útra Bercivel, hogy Born Ignác premierre szóló meghívóját kézbesítse. Nyilván nem a primadonna dolga az ilyesmi, de sajnos Sándor, aki a megbízást kapta, éjjel-nappal az erősítőt barkácsolta Voltával, így Hanna önként ajánlkozott a helyettesítésére. Bercire különben is ráfért a séta, mert a legjobb úton haladt, hogy kövér oroszlán legyen belőle.

Alaposan átfagyva érkeztek Born Ignác házához, de hiába kopogtattak kitartóan, nem nyitott ajtót senki sem, noha az emeleten világosak voltak az ablakok. Berci ordított egy jókorát, mert az ereszről a nyakába csurgott az esővíz, de az oroszlánüvöltés is hatástalan maradt. Végül Hanna taláломra lenyomta a kilincset és a kapu kinyílt. Nógatta Bercit, hogy menjen előre, de persze annak esze ágában sem volt.

– Halló, van itt valaki? – kérdezte Hanna és a hangja megremegett. Álltak Bercivel a sötét előtérben és vártak. Nem kaptak választ.

Hanna tétovázott. Tegye le az asztalra a meghívót és menjen el? Csábító lehetőségnek tűnt, de valahogy ma este nem volt kedve megfutamodni.

Kempelen ünnepi vacsoráján találkozott utoljára Born Ignáccal, és azóta rengeteget agyalt azon, amit a körzöről mondott. Szerette volna megkérdezni tőle, hogy vajon jól értette-e a szavait, de eddig nem merte. Képtelen volt rászanni magát a látogatásra, csak húzta-halasztotta. Kicsit félt tőle.

Hanna vett egy nagy levegőt és nekivágott a lépcsőnek. De ahogy felért a tetejére, megtorpant. A nyitott ajtón át belátott a hálószobába. Born az ágyban feküdt, és mellette egy hatalmas termetű, fekete bőrű férfi térdelt. Amikor

Hanna felé fordította az arcát, a lány döbbenten látta, hogy a férfi sír.

Berci nem volt hajlandó átlépni a küszöböt, nyűszítve lecövekelt.

Hanna beoldalazott mellette a szobába, és megállt az ágy lábánál. Born Ignác csukott szemmel, békésen feküdt, mintha aludna. De az arca viaszszínű volt.

– A mester elment – mondta a fekete férfi, és a kezébe temette az arcát.

Hanna csak állt ott bénultan. Born Ignác nem mehetett el! Nem hagyhatta itt őket. Nem illett hozzá a halál. Ez csak valami rémes tévedés lehet.

Hanna sarkon fordult, kirohant a házból, és még az utcán is lélekszakadva futott, úgyhogy Berci is csak a saroknál érte be. Onnan együtt rohantak tovább, bár Berci nem tudta, mi elől futnak. El is tévedtek rendesen. Ahogy kifulladás botorkáltak a sötét utcákon, keresték a visszafelé vezető utat, Hanna arra gondolt, hogy még a legkisebb késlekedés is milyen jóvátehetetlen tud lenni az életben. Most már nem tudja meg soha, mit gondolt valójában Born Ignác. Nem fog választ kapni a kérdésére.

Born Ignác halála mindenkit letaglózott a színházban. Még Sándor is gyászba borult, pedig az ő kedélye legyőzhetetlennek tetszett. Hanna most először riadtnak és bizonytalannak látta. Úgy nézték egymást Mozarttal, mint két árván maradt gyerek. Aztán Mozart felpattant, és kiviharzott.

Hanna csak ült ott Sándor mellett és egyre azon agyalt, hogy most mi lesz. Töprengéséből Schikaneder hangja riasztotta fel, aki szokása szerint magából kikelve rikácsolt Mozarttal.

– Mi az, hogy nem vezényelsz? Hogy érted azt, hogy nem vezényelsz?

– Úgy, ahogy mondom. Nem megy – Mozart arca fehérebb volt, mint a frissen vasalt frakkinge. – Ha Born Ignác nem hallhatja, semmit sem ér az egész.

– Le kellene mondani a bemutatót. Már csak kegyeleti okokból is – csatlakozott Mozarthoz Metzler.

– Igazán beláthatnád, hogy átok ül ezen a produkción. Először Jozefa, most az öreg professzor... – kontrázott Benedict.

Schikaneder hitetlenkedve bámult egyikükről a másikra. A nézőtérrel behallatszott a gyülekező közönség moraja. A direktor előbb kifele hallgatózott, aztán nagy levegőt vett.

– Na, ide hallgassatok! Én nem vagyok zseni, mint Wolffi, és nem vagyok tudós elme, mint Georg. Én egy egyszerű, vénülő ripacs vagyok, akit boldoggá tesz, ha tollas jelmezben ugrálhat őszülő halántékkal. Engem meg lehet vetni, le lehet nézni, a darabomat tele lehet pakolni allegorikus baromságokkal, amelyeket nem is értek. De: a színházam csődben van, és ettől a bemutatótól függ, hogy életben maradunk, vagy végleg lehúzzuk a rolót. Kérem tehát tisztelettel a művész urakat, tudós elméket és zseniket, hogy szedjék össze magukat, mert ITT MA ELŐADÁS LESZ!

Nagyon hatásos produkció volt, és Schikaneder biztosan célt ért volna vele, ha nem csörtet be az ajtón egy fekete kabátos férfiú néhány másik kíséretében. Nyilván meghallhatta a végszót, mert azzal nyitott:

– Azt erősen kétlem. Parancsom van ugyanis, hogy kihallgassam a néhai Born professzor bizalmas barátait.

– Mi ez, kérem? – hápogott Schikaneder, de a férfi nem pazarolt időt a magyarázkodásra. Nyilván ő volt a rang-idős, mert magabiztosan utasította a többieket.

– Előre, emberek! Stein a nézőtérre, Hofstader a színpadra, Ziegler, maga velem jön az öltözőkhöz.

– Mit képzelnek, kik maguk? – háborgott tovább Schikaneder, noha Hanna szerint már rég rá kellett volna jönnie, hogy kik ezek és mit akarnak. Még Benedict arckifejezéséből is ki lehetett olvasni, hogy már neki is leesett, pedig ő aztán legfeljebb fél lábbal állt a valóság talaján, vagy még azzal sem.

– Titkosrendőrség – vakkantotta a fekete kabátos. – Herr Gotthardi küldött, hogy vizsgáljam ki Herr Born halálának körülményeit.

– Akkor menjen a Természettudományi Múzeumba! Itt másfél óra múlva előadás lesz! – pattogott Schikaneder, aki rendes körülmények között biztos pánikba esett volna a titkosrendőrségtől, de nyilvánvalóan a csődtől még ezeknél is jobban rettegett.

Ez persze nem akadályozta meg a többieket abban, hogy azonnal pánikba essenek, részben magától a titkosrendőrségtől, részben a feltevéstől, hogy ha már ezek is nyomoznak, akkor biztos valami rémes gyilkosság történhetett.

Hanna a maga részéről nem hitte, hogy bárki bántotta volna Born Ignácot. Sándortól hallotta, hogy volt neki valami súlyos, régi betegsége, amit még egy bányaomlás során szerzett, és időről időre kiújult. Már a Kempelelnél töltött estén is szemmel láthatóan rosszul érezte magát, és azóta is többnyire az ágyat nyomta.

Más dolga nem lévén Hanna fogta Bercit és felmentek a tetőre. Őt senki se akarta kihallgatni, minek, úgys jelent. Hiába, gyöngy a besúgó élete!

De a tetőn már volt valaki. Mozart a párkány szélén üldögélt láblógázva és Sarastro belépőjét dúdolgatta maga elé.

– Mindenki magát keresi. Schikaneder mindjárt agyvérzést kap.

– Honnan tudad, hogy a tetőn vagyok? – csodálkozott Mozart.

– Nem tudtam. Csak felhoztam a Bercit levegőzni.

Berci, mintha csak tudta volna, hogy róla beszélnek, egy barátságosat mordult, mert nagyon bírta a zseniket. Mozart szórakozottan megvakargatta, és közben lebámult a városra, amit lassan elnyelt az alkonyat.

– Ha nincs ihletem, mindig feljövök ide – mondta halalkan, merengve. – Csak lenézek a városra... a sok rohangáló idiótára, a lovas kocsikra, a csatornákra... és valahogy innen fentről az egész értelmet nyer. Mintha millió és millió egyszerű kis dallam kapcsolódna össze egy hatalmas, fennkölt kóruddá...

– Mint a Sarastro belépőjénél – lelkesedett Hanna, mert ő is pontosan ezt érezte.

Mozart halványan elmosolyodott.

– Még mindig nem akar vezényelni?

– Minek? Ezt az egészet csakis Born miatt vállaltam – felelte Mozart keserűen. – Azt mondta, hogy ebben a zenében benne lehetne minden. Az eszmék, amelyekről a páholyában beszélt. Ő értette egyedül, amit megírtam, és nélküle nincs semmi értelme. Minek vessek gyöngyöt a disznók elé? Holnaputánra úgys elfelejtik.

Hannának lázasan járt az agya. Összeeszkábáltak egy igazi erősítőt a tizennyolcadik században, hogy megment-sék *A varázsfuvolát*. Most már nem bukhathak el.

– És ha azt mondanám, hogy még kétszáz év múlva sem felejtik el? – kérdezte óvatosan Hanna. Mozart meghök-kent.

– Hogyan? Miért pont kétszáz év múlva? És honnan tudod?

– Ha én azt megmondanám, akkor biztos nem lenne bemutató – gondolta Hanna, de kivágta magát.

– Hát... mert... mindegy. A lényeg, hogy maga nem a Népoperának ír, hanem az örökkévalóságnak.

– Born is éppen ezt mondta! – pattant fel Mozart. – És tudod mit? Teljesen igazad van! Gyerünk, Hanna, nincs vesztegetni való időnk! Öltözz!

– Igenis! Berci, lábhoz! – ordított fel a megkönnyebbü-léstől Hanna, amivel a szívbajt hozta Mozarthoz.

– Ne üvölts, az istenért! Kíméld a hangod! Egy óra múl-va előadás!

És tényleg.

Telt ház volt! Még a csilláron is lógtak.

Pontosan hét óra öt perckor felgördült a függöny, ahogy kell. És felcsendült *A varázsfuvola* nyitánya. Csodálatosan szólt. Mesészen.

A színpalak mögött kivétel nélkül mindenki síkideg volt, noha kivétel nélkül mindenki azt állította magáról, hogy nem ideges.

Hanna még ebből az erős mezőnyből is kitűnt. Hajsza-l választotta el attól, hogy a falat kaparja. Pillanatonként odaviharzott Sándorhoz és Voltához, hogy megtudakol-ja, rendben van-e minden, tudják-e a végszót, nem csú-

szott-e el a parókája és jól áll-e rajta a fűző. Sándor vég-telen türelemmel tizenhetedszer is megnyugtatta.

– Csigavér, Hannácska! Minden a legnagyobb rendben lesz. Maga szépen berepül a trónjára, mi beindítjuk a masi-nériát, a Callas meg énekel. Egyszerű, mint a karikacsapás.

Hanna kételkedve nézett a masinériára, ami – ahányszor csak beindították – úgy recsegett-ropogott-röcögött, mint ami pillanatokon belül nem egyszerűen darabjaira, de atomjaira hullik széjjel. Úgy érezte, mindjárt elájul.

– Én mindjárt elájulok.

– Esetleg egy korty snapszot? – kapta elő szolgálatké-szen a laposüveget Sándor.

– Sí, sí, snapsz. Io, mi voglio – lelkesült fel a lapos üveg láttán Volta.

– Húzd meg, druszám! – adta oda neki vigyorogva Sán-dor, aztán ő is alaposan meghúzta.

– Úristen, maguk isznak előadás közben?

– Sí, esatto.

Hannának ez már sok volt. Két spicces pasira van bízva az ő élete és *A varázsfuvoláé*. Vagy akár az egész nyavalyás univerzumé! Két már most spiccesre! És mi lesz később?! Kotyogott még abban a laposüvegben bőven.

– Meg fogok halni – mondta rezignáltan Hanna.

– Nem valószínű. Kétszer is ellenőriztem a felfüggesz-tést – rázta a fejét Sándor.

És mielőtt még Hanna válaszolhatott volna, felharsant az ügyelő ellentmondást nem tűrő hangja.

– Az Éj királynőjének belépőjéhez kérem Hanna von Kalász kisasszonyt!

Hanna úgy érezte, egy lépést se tud tenni, minden tagja ólomsúlyú, a fejéből meg kifutott a vér. Így aztán elme-nekülni se tudott, mert ha nem benuul le, biztos veszi a

nyúlcipőt és meg se áll a világ végéig. De Sándor kézen fogta, feltámogatta a csigalépcsőn, és segítette neki beülni a trónba. Még volt tíz perc a belépőjéig, úgyhogy a zsinórpadlásról hallgatta Tamino áriáját.

Benedict a közepén tartott a Képáriának, amikor véletlenül felnézett. És onnantól csak Hannának énekelt. És Hanna se tudta levenni róla a szemét. Teljesen másképp nézett rá, mint eddig, és ezt biztos nem a nagy szintkülönbség tette. Örület. Lehetséges, hogy az áriája előtt két perccel belezúgott Benedictbe?

De nem volt idő ezen töprengeni, mert Benedict befejezte az áriáját, és Hanna aranytrónusán berepült a színpadra. A gyomra orvul fent maradt a zsinórpadlás. Alatta a közönség, több száz ember. Hatalmas ováció fogadta, lelkes taps, majd hirtelen beálló, várakozó csend.

Mozart beintette a zenekart és felcsendült az Éjkirálynő áriájának zenei felvezetése.

Mozart biztatóan Hannára mosolygott, számolt, aztán beintette.

Hanna engedelmesen ki is tátotta a száját, de a Callas egyetlen hangja se jött ki belőle.

A színpad alatt ugyanis valami kis zavar támadt.

– Mi van? – kérdezte suttogva Sándor.

– Piccolo problema... Franci! Avanti!

De Hoffer Franci, aki csak pár pillanattal ezelőtt mászott ki rendes helyéről, a sárkány farkából, csak állt a nagy kerék mellett és bambán bámult Voltára.

– Tekerj, Franci, tekerj! – sziszegte idegesen Sándor.

– Tekerem! – felelte Franci, és tényleg minden erejét beleadva tekerni kezdett.

Hanna meg csak tátogott. Azt tátogta, hogy ilyen nincs, ilyen nincs. Mozart meg egyre türelmetlenebbül integetett.

– Hanna! Most kell belépned!

– O, dio mio nel cielo... – szakadt ki Voltából, és akkor végre Callas elkezdte. A hangja betöltötte a Népopérát, a közönség tátott szájjal hallgatta, és Mozart üdvözült mosollyal vezényelt.

Hanna megnyugodva hátradőlt a trónusán és épp hálát rebegett a barátainak és a jó sorsának, amikor egyszer csak meghallotta, hogy berezeg a rezgőre állított mobilja. Na nem! Ilyen nincs. Ez nem lehet! De lehetett. És csak rezgett, rezgett és rezgett. Az ária kicsit gerjedni kezdett.

– Mi a rosseb? – kérdezte sűgva a színpad alatt Sándor.

– Non lo so – rázta a fejét Volta.

– Álljak meg? – kérdezte Hoffer Franci.

– Meg ne állj, Franci! Tekerj! Tekerj! – hadonászott indulatosan Sándor.

Aztán a mobil abbahagyta a rezgést, a gerjedés megszűnt, és egy Gellérthegy nagyságú kő esett le Hanna szívére, Callas meg kivágta a magas C-t.

A közönség felállva tapsolt, hatalmas ováció volt, szűnni nem akaró bravózás. Mozart ragyogott. Hanna szerényen fogadta a kirobbanó sikert, de miközben hajlongott, szentül elhatározta, hogy ha egyszer hazajut, elviszi Zsófit egy karaoke-bárba.

– Végre! Hogy ment? Már vagy ötvenszer kerestelek! – kiabált bele Zsófi a telefonba.

– Az te voltál? Pont belecsörögtél az áriámba.

– Basszus, bocs! A világ első play backjébe.

– De aztán lement baj nélkül – mesélte vidáman Hanna. – Csak akkor lett megint halálfélelmem, amikor Jozefa megjelent hálóingben a takarásban, és rekedten azt hörögte nekem, hogy: *Megöllek! Elvetted a szerepemet!*

Schikaneder megpróbálta lecsillapítani, de nem járt sikerrel, akkor aztán odaszólt Hoffer Francinak, hogy vezesse ki a művésznőt. Amint Jozefa meglátta Francit, megint elment az a kis hangja is, ami azóta visszajött, aztán meg elájult menetrend szerint.

Zsófi nagyon is élénken el tudta képzelni a jelenetet és jót nevettek.

– A fináléban Berci húzta Sarastro szekerét, a nézők tapsoltak meg visítottak, tisztára, mint valami koncerten – folytatta élvezettel a beszámolót Hanna. – Aztán Mozart kézen fogott és együtt mentünk be meghajolni. Mindenki állva tapsolt. És amikor vége lett és kimentem a takarásba, egyszer csak ott volt Benedict.

– Váúúú. És?

– És minden olyan gyorsan történt... Megölelt, hogy gratuláljon, és aztán egyszer csak megcsókolt.

Zsófinak egy pillanatra elállt a lélegzete, hogy még sikítani se tudott, de aztán pótolták és együtt sikítottak.

– Nem mondom! És... milyen volt?

– Hát olyan... Tudod, ez volt az első. Már ha a Metzler-féle újraélesztést nem számítjuk.

– De jó érzés?

– Hát persze! Hirtelen megszűnik minden. Aztán meg olyan, mintha virágok nyílnának az ember hasában.

A premierbulin Mozart lelkesülten belekarolt a Sándor mellett álldogáló Hannába.

– Dalos pacsirtám, gyere, muszáj velem koccintanod!

– Nem! A gyerek nem iszik! – kötötte meg magát Sándor, aki már nyilván elfelejtette, hogy alig három órával ezelőtt snapsszal akarta itatni Hannát.

– Emeljük poharunkat a mi igazi Sarastrónkra! – kiáltotta Mozart. – Ha ő nincs, soha nem születik meg *A varázsfuvola*! Born Ignácra!

És éppen emelték és üritették poharukat, amikor Hoffer Franci csörtetett be a terembe.

– Herr Mozart, levele érkezett. A kocsis mondta, hogy adjam egyenesen a komponista úr kezébe.

– Női írás! – jegyezte meg Schikaneder a borítékra sandítva.

– Biztos, hogy nem nekem szól? – kérdezte Benedict.

– Itt a nevem a borítékon. Wolfgang Amadeus Mozart saját kezébe.

– Egy rajongód? – somolygott Schikaneder.

– Minden bizonnyal.

– Éljenek a női rajongók! – kontrázott Benedict.

Mozart közben feltépte a borítékot, amiből kiesett valami, és nagyot koppant a padlón.

– Egy gyűrű! – heherészett Schikaneder. – Valaki megkérte a Wolfi kezét!

Mozart azonban nem válaszolt, hanem döbbenten meredt a kezében tartott levélre. Aztán összegyűrte, eldobta és mint akit üldöznek, kirohant a teremből, miközben mintha azt mormolta volna: *uramisten*. Legalábbis Hanna ezt olvasta le a szájáról. Talán mert ő a váltig viccelődő Schikanederrel és Benedicttel szemben tudta, hogy ez az éjkék lapis lazuli köves ékszer, ami a padlón elgurult, Born Ignác pecsétgyűrűje volt. De vajon mi állhatott a levélben?

Hanna felvette a földről és széthajtogatta. Tényleg nő írta. Hanna ezer közül is megismerte volna Charlotte lendületes betűit. Nem volt hosszú levél. Mindössze egyetlen mondat állt a pergamenen:

TE LESZEL A KÖVETKEZŐ!

[11] Frankenstein háza

És felvirradt a nagy nap. Tibi az utolsó pillanatig remélte, hogy valami csoda folytán megússza az utazást, Vali néni viszont, aki még sose járt külföldön, valósággal lázban égett és becsomagolta az egész házat. Tibi akkor sem jött volna zavarba, ha véletlenül az Északi-sarkon köt ki vagy az Egyenlítőn, sőt Tibi Crusoe-ként még egy lakatlan szigeten sem szenvedett volna hiányt. A lift még csak-csak elbírt a pakkját, de úgy tűnt, a csomagtartóba való beemeléshez hárman is kevesen lesznek, különösen, hogy Ervin és Bulcsú fel voltak mentve tornából. A szörnyülködő Bujdosónénak Bulcsú szakszerűen kifejtette, hogy ez azért van, mert ők elméleti zsenik, és ezt az entrópiaelmélet értelmében valahol kompenzálni kell. Bujdosónét a lehetetlennel volt határos meghatni, így ez az entrópiának sem sikerült. Röviden lekiplizte a fiúkat, és katonásan levezényelte a berakodást. Természetesen Vali néni sem akart kimaradni a cirkuszból, így fentről, a nyitott ablakból dirigált. Talán ez volt az oka, hogy megfélemedezett a fasírtól, vagyis csak az utolsó pillanatban jutott eszébe, amikor időhiány miatt a lépcső már nem volt járható megoldás. Maradt a légi út. Vali néni dobta, Tibi fogadkozott, hogy elkapja, és a fasírt szállt, de végül zacskóstul becsapódott az aszfaltba. Később, az idők során legendává nemesedett ez a fasírt, amelyről pontos

információkkal csak a szomszéd Jama kutya tudott volna szolgálni, ugyanis ő falta fel az egészet. Neki tényleg nagy napja volt.

A fiúk egy darabig azon veszekedtek, hogy ki üljön középre. Természetesen Tibi. Tibi ezt simán nem akarta! A többieket pedig ez simán nem érdekelt. Fészkelődtek és marakodtak. Talán ezért nem tűnt fel nekik idejében, hogy a sofőr kukán gubbaszt a volán mögött és napszemüveget visel, noha a nap velük ellentétben még nem kelt fel. És csak akkor szólalt meg, amikor Bulcsú előkapta a mobilját, hogy hazatelefonáljon.

– Ez nem túl jó ötlet – mondta anélkül, hogy hátrafordult volna.

– Hú, de ismerős ez a hang! – kapta fel a fejét Ervin.

– Pedig eddig csak Skype-on hallottad. Igaz, Ervin? – reccgte a sofőr, lekapta a napszemüvegét, és a hátsó ülésen szorongó kis társaságra villantotta felemás tekintetét.

– A mobilokat kikapcsolva kérem előreadni!

– Imre, az utat nézzed! – szólt rá idegesen Bujdosóné.

Tibiben megállt az ütő, a torka elszorult, de Ervin dumált helyette is.

– Megvan! A Hanna néni lovagja! – rikkantotta a felismerés örömeivel.

– Ki ne mondd még egyszer ezt a nevet! – csattant fel a leleplezett Imre.

– De hát maga diliházban van Ausztráliában! – álmélkodott tovább Ervin.

– Úgy tűnik neked? Nem olyan könnyű tőlem megszabadulni, igaz, Editkém?!

Tibi tisztában volt vele, hogy nagyon nem könnyű, csak azt nem tudta, hogy Bujdosóné is tisztában van-e ezzel.

– Mit akar tőlünk? – bámult bele Bulcsú a felemás szemekbe, miközben Bujdosóné egyre izgatottabban követelte, hogy Imre inkább az utat nézze.

– Ó, én semmi különöset! – nevetgélt Imre. – Csak elkísérlek benneteket! Elkél egy férfi is a csapatban, borzasztóan vad és veszélyes hely az a Svájc!

– Akkor miért adjuk előre a mobiljainkat? – kérdezte Ervin.

– Ez egy gyerekrablás? – érdeklődött Bulcsú, Tibi szerint tök feleslegesen, mert nyilvánvalóan az volt.

– Ugyan már, srácok, nem lesz semmi baj! – legyintett Imre. – Feltéve, ha szépen ügyesen meghekkkelitek nekem a... hogy is mondtad, Bulcsú? A világ legnagyobb időgépét!

Több szó nem esett a reptérig, pontosabban a vámig, ahol Bulcsú bőröndje beriasztott, ezért a pocakos tisztviselő kinyitatta vele.

– Az országos fizikaverseny győztese – közölte Bujdosóné Bulcsúra mutatva olyan jelentőségteljesen, mintha minimum egy rocksztár inkognitóját leplezte volna le.

– Gratulálok – felelte a vámos és tovább turkált a bőröndben.

– Úgyhogy rossz helyen keresgél.

– Én nem keresgélek, asszonyom. Csak a dolgomat végzem. Ez mi? – kérdezte magasra emelve egy csavaros tetejű fémtermoszt.

– Termosz – felelte Bulcsú.

– És mi van benne?

– Mi szokott lenni egy termoszban? – gúnyolódott a kérdésen Bujdosóné.

– Zseblámpa – mondta Bulcsú és megigazította a szemüvegét.

– Na tessék! – kiáltott fel diadalmasan Bujdosóné, mintha mi sem lenne természetesebb, mint zseblámpát tartani egy termoszban.

A vámos kíváncsian forgatta, nyomogatta a zseblámpát, ám nem történt semmi.

– De ez nem világít.

– Nyilván nincs benne elem – vágta rá a magától értetődő magyarázatot Bujdosóné. Ha a vámos emberből van, akkor mostanra tök hülyének kezdi érezni magát és az önbizalmának egy életre lőttek.

A vámos azonban nem látszott megrendülni, hanem gondosan szétcsavarta a zseblámpát. Elem helyett egy csavarhúzó talált benne.

– Tényleg nincs benne elem – rögzítette a tényállást. – És ez mi?

– Csavarhúzó – felelte türelmesen Bulcsú.

– Csavarhúzó. Most boldog? Lefülett egy veszélyes fegyvert – mondta vitriolosan Bujdosóné.

A vámos elgondolkodva bámulta a csavarhúzót, mint aki még nem látott ilyet, aztán megrázta. És az eredmény láthatóan boldoggá tette.

– Valami zörög benne – állapította meg elégedetten.

– Ugyan már! Ez nem egy Matroska-baba, fiatalember – csattant fel Bujdosóné.

A vámosnak valószínűleg fogalma sem volt róla, mi az a matroskababa, de ettől még ügyesen szétcsavarta a csavarhúzót. Egy vastag ceruzát talált benne.

– Mi ez? Egy ceruza?

– Igen.

A diadalt kissé beárnyékolta, hogy a ceruza és a vámos összeragadtak, ami a ceruza rendeltetésszerű használatának nem feltétele. Most sem volt az.

– A húgom mindenhová felragasztgatja a rágóit – adta meg a jelenség magyarázatát Bulcsú.

– És miért van a ceruza a csavarhúzóban, a zseblámpában, a termoszban? – kérdezte a vámos, miközben embelesen küzdött a rágókkal.

– Ezt mint hatóság kérdezi vagy mint magánember? Mert nem vagyunk kötelesek kielégíteni csak úgy a kíváncsiságát – torkolta le Bujdosóné.

– Törékeny – mondta Bulcsú.

– Egy ceruza?! – csodálkozott a vámos.

– Ez az én korszakos találmányom. Itt nyomja meg! – mutatott Bulcsú sokat sejtetően a radírra, és a vámos engedelmesen megnyomta. Abban a pillanatban megszólalt a *Jingle Bells* című karácsonyi nóta és betöltötte a repteret.

– Nahát! Zenélő ceruza! Zseniális! – lelkesedett fel a vámos. – Nem csoda, hogy megnyerted a fizikaversenyt!

Bulcsú szokásával ellentétben szerényen fogadta a gratulációt.

– Te aztán pihent elme vagy, Bulcsú! – dohogott Bujdosóné.

Tibi, Bulcsú és Ervin a repülőgépen maradtak először egyedül, amikor a Felemás kiment a mosdóba.

– És ha szólnánk a stewardessnek, hogy el vagyunk rabolva? – kérdezte Tibi suttogva.

– Rám ne számítsatok. Azt hiszem, hányni fogok – mondta falfelhőn Ervin.

– Adjam a zacskót? – készségeskedett kissé kajánul Tibi.

– A zsaruk visszafordítanak minket – rázta meg a fejét Bulcsú. – Most az a legfontosabb, hogy eljussunk a CERN-be.

– És ha kinyír minket? Ez egy vadállat! – aggodalmaskodott Tibi, aki még nem felejtette el az akváriumot meg a többi nyaláncságot, ami a Felemás számláját terhelte.

– Á! Még Edina ütődött nagynénje is elbánt vele! – legyintett megvetően Bulcsú. – Különben ha nem jelentkeznénk, úgyis keresni fognak.

– Ide azt a zacskót! De gyorsan! – hördült föl Ervin. Tibi gyorsan odaadta.

– És ott van a bőröndömben a féreglyuktelefon – folytatta Bulcsú, és rosszállóan nézte a rókázó Ervint.

– Király, hogy szétszedted, és azzal a hülye karácsonyi nótával álcáztad a féreglyuktelőt. Másképp gond lett volna... – vigyorgott Tibi.

– Még szép, hogy túl tudok járni a humanoidok csökött eszén.

A genfi reptéren aztán kiderült, hogy ez a túljárás azért nem olyan egyszerű. Tibi hazaszólhatott ugyan Vali néni-nek Bujdosóné telefonján, de egy pisztollyal a hátában az ember nem túl bőbeszédű. A pisztolyt egyébként a Felemás nem a bőröndjében csempészte ki, hanem a reptéren vette át egy szimpatikus fegyverkereskedőtől. És jól tette, hogy így tett, mert a csomagjaik elvesztek. Valószínűleg rossz gépre rakták őket.

Ez jól kezdődött.

Aztán Felemásszemű bérelt egy kocsit. A legeslegnagyobb akarta, ami történetesen egy padlizsánlila terepjáró volt. Bujdosóné, amint meglátta a kalandos külsejű járművet, azonnal közkinccsé tette az elméletét a kisszerű férfiak és nagydarab autók kapcsolatáról, amivel Imrénél nem aratott fergeteges sikert. Felajánlotta Bujdosónénak, hogy menjen gyalog, de a későbbiek fényében ez nem lett

volna túl jó ötlet. Tekintve, hogy majd egy órát autóztak különféle szerpentineken. Végül egy kétszintes, mézszínű villa előtt álltak meg, amelynek zöld zsálui gondosan be voltak csukva.

Ervin, aki már jobban érezte magát, kipillantott az ablakon és lelkesen felkiáltott.

– A Villa Diodati! Hát ez fantasztikus!

– *Miről hasznos?* – kérdezte riadtan Tibi, mert elszundított út közben.

– A Frankenstein szülőháza, te tahó!

– A Frankenstein csak kitaláció, ezt még én is tudom – vágott vissza Tibi önérzetesen.

– Továbbá a vámpírok szülőháza is – kontrázott Bujdosóné.

A Felemásnak ez már sok volt, elvesztette a türelmét.

– Mi ez a baromság?

– Azt se tudod, hová hoztál minket? – nézett rá gúnyosan Bujdosóné.

– Magányosan álló villa, nagy kerttel. Észrevétlenül nem megközelíthető. Ideális rejtekhely.

No, ebben az egyben az Imrének tényleg igaza volt. A Villa Diodati magányosan állt a hatalmas park közepén citromfákkal körülvéve.

– Fú, ezek igazi citromok? – kérdezte Tibi.

– Szerinted?! Ne nyúljatok semmihez! Különben le találom törni a kezeteiket!

A villa belülről is lenyűgöző volt. A földszintet egy hatalmas szalon foglalta el, az ablakai a Genfi-tóra nyíltak. Süppedős szőnyegek, ragyogó csillárok, a falon portrék, az intarziás asztalkák körül kecses kanapék és fotelok.

Tibi alig mert belépni.

– Mint egy múzeum, olyan.

– 1816-ban itt töltötte a nyarat Lord Byron a barátjával, Percy Shelley-vel, annak a feleségével meg az orvosával – magyarázta Bujdosóné. – És versenyeztek, hogy ki tud jobb kísértethistóriát kitalálni. Ekkor írta Mary Shelley a *Frankensteint*.

– A Frankensteint egy nő találta ki? – képedt el a Felemásszemű.

– Hát úgy vigyázz! – replikázott műmosollyal Bujdosóné. – Polidori, az orvos meg írt egy jó kis vámpíros történetet.

– De az a legérdekesebb, hogy *még* mivel foglalkoztak – szólt közbe Ervin. – Darwin nagyapjának a kísérleteiről beszélgettek, a *galvanizálásról és az izmok elektromos stimulálásáról*.

– Na ne! – kiáltott fel Tibi.

– Hát ez nagyon figyelemreméltó! – mondta eltöprengve Bulcsú.

– A galvanizálás?! – kérdezte hitetlenkedve Bujdosóné, és újólág megállapította, hogy nem érti a gyerekeket.

Ezalatt Zsófi végső kétségbeesésében már Szabit is felhívta.

– Szia, Zsófi! Eltévesztetted a számot? Én nem a Tibi vagyok! – rikkantott a telefonba Szabi.

– Befognád? – Zsófi nem volt vicces kedvében.

– Én befoghatom... ha nem azért hívtál, hogy dumáljunk.

– Nem tudom elérni a Tibit. Már rengetegszer próbáltam – panaszkolta Zsófi.

– És attól félsz, hogy máris rád unt? – poénkodott Szabi.

– Ne fárasszál! Ervint se tudom elérni és Bulcsút se. Ki vannak kapcsolva. Hiába küldtem SMS-t is... – Zsófi

hangjában idegesség vibrált, de ez semmi volt ahhoz képest, amit érzett. Régen ilyenkor mindig fel-alá járkált a szobában, de most a fel-alá gurulás nem nyugtatta meg. Fel tudott volna robbanni.

– Talán még nem érkeztek meg – állt elő egy még önmagához képest is gyenge vigasszal Szabi.

– Dehogynem. Felhívtam a repteret. A gép időben leszállt Genfben.

– Na látod! Akkor legalább nem zuhantak le.

– Idióta! Szabi, én annyira aggódom, hogy valami történt velük.

– És mégis mi a fene történhetett volna? Elrabolták őket? – gúnyolódott Szabi.

Ezen végre Zsófi is elnevette magát.

– Jó, igazad van, hülyeség parázni – felelte és kicsit megnyugodott.

Másnap reggel Tibiék arra riadtak, hogy Bujdosóné benyomult a szobájukba, kivágta a csukott zsalukat és elégedetten tapsolt.

– Ébresztő, fiúk! Egy óra múlva indulás a CERN-be!

– Nem alhatnánk még egy kicsit? – kérdezte álmosan Tibi.

– Te addig alszol, ameddig a kedved tartja, Tibor – felelte Bujdosóné gyanúsán engedékenyen.

– Ő miért? – kérdezte csukott szemmel Ervin.

– Mert Tibor itthon marad Imrével.

Ettől aztán Tibi azonnal felébredt, és hevesen tiltakozni kezdett.

– Azt már nem! Én nem leszek kettesben azzal a vadállattal. Egyszer már majdnem megölt. Vagy másfélszer...

– Most nem fog bántani. Tűsz vagy. Azt nem bántják – felelte Bujdosóné.

– Kivéve, ha a többiek nem engedelmeskednek – jegyezte meg Bulcsú.

– Megfontolandó – mondta kajánul Ervin.

– Nem akarok tűsz lenni – ugrott ki az ágyból Tibi.

– Valakinek itthon kell maradni. Ha Bulcsú vagy Ervin cserél veled... nekem mindegy – vont a vállát Bujdosóné.

– Én sajnos nélkülözhetetlen vagyok – jelentette ki Bulcsú.

– Hasonlóképpen – mondta Ervin.

– Tanárnő – esengett kétségbeesetten Tibi, bár a lelke mélyén tudta, hogy semmivel sem lehet meghatni egy dementort.

– Igazuk van, Tibor. Te nem tudod meghekkelni a Nagy Hadronütköztetőt, hogy időgép legyen belőle. Szemben például a Bulcsúval, ugye? – nézett Bujdosóné olyan elégedetten Bulcsúra, mint egy anakonda az elébe tált bárányra.

A fiúk összenéztek. Már másodszor jönnek elő a hadronnal, először a Felemásszemű, most meg Bujdosóné. De vajon honnan tudhatják, ez nem fért a fejükbe.

– Miből gondolja a tanárnő, hogy én...?! – próbálkozott Bulcsú, de maga is érezte, hogy ez egy halvány produkció.

– Szabolcs szeret történelemórán csetelni az okostelóján. De én nem szeretem, ha csettelgetnek az órámon, hát elvettem tőle. Nem említette?!

– Ezt én kinyírom! – hördült fel Tibi.

– Nem. Én nyírom ki – mondta Ervin.

A CERN hatalmas előcsarnokában Pusztai professzor személyesen fogadta a kis csapatot. Bujdosóné legnagyobb elképedésére a professzor nőneműnek bizonyult, egy magas drótszörű vörösesszőkének.

Bulcsú viszont cseppet sem jött zavarba ettől, hanem köszönés helyett azonnal feltett egy elmés kérdést a kvarkokról. Bujdosóné szigorúan rászólt, de Pusztai prof csak mosolygott.

– Hagyja csak! Nekem is van egy tizennégy éves lányom. Tekla is megállás nélkül kérdez.

– *Tesla*??!! – kérdezte hitetlenkedve Bulcsú.

– Tekla, nem Tesla – nevette el magát Pusztai. – De különben nyugodtan szólíthatod majd Teslának, biztos nem veszi zokon. Tehát te vagy Bulcsú, a féreglyuktelefon feltalálója.

– Honnan tetszik tudni? – hökkent meg Bulcsú.

– Olvastam a versenyről. Gondolom, nem hoztad magaddal, pedig engem nagyon érdekelne.

– Hát sajnós nem – ingatta a fejét Bulcsú, és egy pillanatig eltöprengett, vajon melyik ország repülőterére vetette a féreglyuktelót a balsorsa egy gondatlan légitársaság képében.

– És te nyugtáztad le a zsúrit a Bell-féle egyenlőtlenség-gel? – fordult Pusztai prof barátságosan Ervinhez.

– Nem én, az a Tibi volt – felelte Ervin, és amit nem hitt volna soha, hogy megeshet vele, ebben a pillanatban kicsit irigyelte a hülye Tibit.

– Értem. És hol a Tibi?

– Belázasodott – felelte gyorsan Bujdosóné. – Talán holnapra már jobban lesz.

– Remélem is. Ma csak körbevezetem a társaságot, és megnézzük a *Mikrokozmosz* kiállítást. Az igazán érdekes dolgok holnap lesznek.

– A prof nagy koponya. Ő lesz a szegedi Szuperlézer vezetője – mesélte Ervin Tibinek, amikor délután hazaértek. – Lehet, hogy Zsófi ismeri a lányát. Egyidős velünk. Tekla.

– Ha ismeri is, mi azt sose fogjuk megtudni – felelte elgyötörtén Tibi.

– Már miért ne tudnánk?

– Mert itt fogunk megdöglenni.

– Tényleg nagyon zöld vagy – vette szemügyre Bulcsú Tibit. – Egyébként szomatikusan minden rendben?

– Mi van? – horkant fel Tibi.

– Azt kérdezi, hogy beteg vagy-e – tolmácsolt Ervin.

– Frászt. Csak rettenetes napom volt.

Pedig olyan jól indult! A vártnál sokkal jobban. A Felmásszemű egyszer csak felkiabált az ágyán gunnyasztó Tibinek, hogy dolga van, rázárta a házat, bevágta magát az autóba és elment.

Tibi várt egy kicsit, aztán előmerészkedett a szobájukból és nekilátott felderíteni a házat. Marha boldog volt, hogy egyedül lehet. Egy ideig... Mert utána az a különös érzése támadt, hogy nincs egyedül.

Először megnyikordult egy ajtó. Talán az emeleten. Tibi megállt, fülelt. Semmi. Aztán halk léptek hallatszottak a lépcsőház felől. Hol távolodtak, hol közeledtek.

– Hahó, van ott valaki? Hahó! Ki az? – kérdezte ijedten Tibi, de válasz nem érkezett. Valami leesett és összetört.

– Szóaljjon meg! Halló!

Valaki sóhajtott. Aztán nyögött. Tibinek a torkában dobogott a szíve.

– Fegyver van nálam! – kiáltotta remegő hangon. Bár csak a Felemás nála hagyta volna a pisztolyt. Így kénytelen volt blöffölni. – Nem viccelek!

Hirtelen rohanó, trappoló léptek hallatszottak a feje fölül. Dübörgés, vinnyogás, vihogás. Félelmetes volt. Tibi így még életében nem rettegett. Halálosan.

– Ki az? – kérdezte sírósan. – Lépjen elő!... Ne bántsanak... kérem... kérem...

És akkor meglátta, hogy megmozdul a kilincs. Kétségbeesetten felordított.

– ÁÁÁ... segítség... segítség! – üvöltött, ahogy csak a torkán kifért.

Az ajtó lassan, nagyon lassan kinyílt és Imre bedugta rajta az elképedt fejét.

– Megörültél? Miért ordítasz?

– Hát maga az? – kiáltott fel túlradó lelkesedéssel Tibi.

– Miért, kit vártál?

– Annyira örülök, hogy visszajött... úgy vártam – rohant oda Imréhez Tibi. Amaz kicsit hátrahőkölt ettől a meleg fogadtatástól.

– Ha ez valami új trükk, közlöm, hogy nem jött be – mondta mogorván a Felemásszemű.

– Nem trükk – felelte az igazsághoz híven Tibi. – Azt hiszem, még soha életemben nem örültem ennyire senkinek...

[12] A Nagy Hadronütköztető

Hannának a fergeteges sikerült ősbemutató után szerencsére nem kellett többször fellépnie az Éjkirálynő szerepében, mert Jozefa a bemutatót követően bámulatos gyorsasággal felgyógyult! Köszönhetően a „kedves olasz fiú csodaelixírjének”. A kedves olasz fiú Volta volt, a csodaelixír pedig grappa, egy kerítésszagató talján pálinka. Véltetően némi szerelem is szerepet játszhatott a dologban, mert miután Volta hazautazott a családjához, Jozefa egész nap csak sóhajtozott, hogy az istentelen olasz kitépte a szívét, noha azt korábban állítólag már Benedict is kitépte.

Míg Jozefának ezek szerint átlag kétnaponta kitépték a szívét, addig Hannának is kezdett elege lenni a pasikból. Az csak természetes, hogy Metzler pont meglátta, amikor ő a bemutató után smárolt Benedicctel, és azóta azzal nyúzta Hannát, hogy valljon színt. De mert erre nem került sor, hát szembesítette Benedicctel.

A szembesítésre a földszinti balett-teremben került sor, ahol Benedict rendszeresen leckéket vett a színház vívómesterétől. Nyilvánvalóan készült az újabb párbajra Metzlerrel. Épp egy kellékkarddal csapkodott, amikor Hanna és Metzler belépett. Egy pillanatra meghökkent, amikor észrevette őket, de aztán elájuk sietett.

– Á, ön itt, uram?! – mondta kissé lihegve. – És a kisasszony is itt van! Ez nagyszerű! Mindjárt össze is mérhetjük karjaink erejét imádott hölgyünk színe előtt!

– Nem úgy van az, uram! – felelte hidegen Metzler. – Azok után, ami a bemutató után önök között történt, nem tartok igényt a kisasszony kegyeire, csak és amennyiben *olyan* értelemben nyilatkozik.

– Milyen értelemben? – kérdezte mohón Benedict.

– Hogy engem választ. Ha azonban önt választja, lemondok az elégtételről és önként visszavonulok.

– Ez érett főre és nemes szívre vall! A feltételeit elfogadom! – hajolt meg Benedict.

– Lekötelez! – udvariaskodott Metzler, majd végre Hannához fordult, akinek a jelenlétéről az utóbbi percekben mintha meg is feledkeztek volna. – Nos, Hanna?

Hanna eleinte alig tudta visszafojtani a nevetését, de aztán kezdte idegesíteni, ahogy ez a két majom fényezi egymást, miközben róla tudomást se vesznek.

– Döntsön! Itt és most! Ő vagy én! – szegezte neki a kérdést Metzler.

– Én vagy ő, Hanna! – pattogott Benedict.

Hannának viszont nemcsak arról nem volt fogalma, hogy mit mondjon, de arról se, hogy mit érez.

– Ezt így nem lehet! – dadogta. De nem volt kegyelem.

– Döntsön, kérem! – ágált az egyik.

– Valljon színt! – ágált a másik.

És akkor hirtelen Hanna már tudta, hogy mit érez. Azt, hogy mind a kettőből elege van.

– Mit erőszakoskodnak?! Majd kialakul...

Erre a válaszra persze mindketten megsértődtek, és fáképnél hagyták Hannát.

De Hannát ez most nem igazán érdekelte. Még Zsófi folyamatos parázása is hidegen hagyta, noha őt sem hívták a fiúk főreglyuktelon már vagy két napja. Ugyanis a bemutató óta Hanna minden gondolatát kitöltötte a Mozartért érzett aggodalom. Valaki meg akarja ölni! És ő azt is tudta, hogy kicsoda.

Logikusan először Gotthardihoz fordult. Legyen már valami haszna annak, hogy az ember bejáratos a titkosrendőrség fejéhez.

De Gotthardi fanyalogva fogadta az információt.

– Megint ez a titokzatos nőszemély. És mire alapozza ezt a meggyőződését, kisasszony?

– Egyszer már ki akarta nyírni Born Ignácot...

– Az egy merényletkísérlet volt, az az ő stílusa. Most viszont valaki lassan, szisztematikusan mérgezte ólommal a professzor urat. Ez nem lehetett más, csak valaki a közvetlen környezetéből...

– Egy cselédlány, mondjuk. Mint Galvaninál – szúrt vissza Hanna.

– Ez csupán spekuláció! – felelte idegesen Gotthardi. – Semmi nem utal rá, hogy összefüggés lenne a mérgezés és a Galvani-merénylet között.

– Biztos, hogy Charlotte volt! – erősködött Hanna. – És meg is üzenté, hogy ki lesz a következő! – Itt kis szünetet tartott, hogy minél hatásosabb legyen a bejelentés. – Wolfgang Amadeus Mozart! – vágta ki pátoszosan.

Gotthardi rábámult.

– Miért akarna valaki megölni egy zeneszerzőt? Kinek jó ez?

– Azt nem tudom – ismerte be kelletlenül Hanna.

– Ebben az ügyben szinte biztosan kizárható a személyes bosszú – csóválta a fejét Gotthardi. – Sokkal valószínűbb a politikai motiváció.

Hanna kétségbeesett. Muszáj meggyőznie Gotthardit valahogy.

– Charlotte francia és... – kezdte bizonytalanul, de Gotthardi indulatosan a szavába vágott.

– Hagyjuk már ezt a Charlotte-ot! Az embereim hónapok óta keresik, és semmi nyoma. Valószínűleg rég elhagyta Bécset.

– Itt van a közelben! – makacskodott Hanna. – Tudom. Érzem.

Erre aztán Gotthardi, ha udvariasan is, de kidobta.

Hanna rosszkedvűen ért haza, és nekilátott vacsorát főzni, bár gyanította, hogy hiába. Wolfi többnyire nem kért vacsorát, kizárólag kottapapírt fogyasztott.

A bemutató után Mozart nem mert hazamenni. Egy ideig a Kék Flaskában bujkált, de aztán Hanna megkereste és felajánlotta neki, hogy költözzön hozzá, úgyis üres a ház. Kempelen és Sanyika elmentek a Sakkozó Törökkel hahnizni. Így Mozart beköltözött a műhelybe, és egész ki nap ki se dugta az orrát, csak komponált.

– Írja a *Requiemet*, mi? – kérdezte Zsófi késő este, amikor felhívta Hannát.

– Honnan tudod?! – csodálkozott Hanna.

– A Wikipédiáról. A *Requiem* az utolsó munkája.

– Ne idegesítsél már, jó?! – csattant fel Hanna.

Volt valami a hangjában, ami erős aggodalmat keltett Zsófiában.

– Hanna, ugye, nem akarsz beleavatkozni az időbe?

– Dehogy akarok! Csak... csak... meg akarom védeni!

Közben a sulis honlapjára felkerült egy csomó fotó a srácokról és a CERN-ről. A képek láttán Szabi kicsit kezdte sajnálni, hogy ilyen gyöker fizikából. De az fura volt, hogy Bujdosóné írta az élménybeszámolót, nem a srácok, és így dögunalmas lett. És a képeken is volt valami fura, és nem csak az, hogy Búné mosolygott, vagy hogy az Ervin pulcsija tök gáz. Hanem hogy Tibi nem volt rajta egyik képen se. De hát akkor hol van Tibi?!

Zsófi egész éjszaka le sem hunyta a szemét, és reggelre rosszabb állapotba került, mint szegény Mozart, mert ő még kottapapírt se tudott fogyasztani. Abszolúte semmit. Még szerencse, hogy ebéd előtt berecsegett a főreglyuktelő. És Bulcsú volt a vonal másik végén.

– Jól vagytok? Minden oké? Ezerszer hívtalak! Tibi hol van? – hadarta izgatottan Zsófi, miközben a szíve majd kiugrott örömeiben.

– Nem tudok egyszerre ennyi kérdésre válaszolni.

– Akkor add a Tibit!

– Az nem fog menni. Tibi jelenleg túszként segíti a küldetést. Mondjuk, legalább így hasznát vesszük.

– Mi van? Miféle tús? – Zsófi nem akart hinni a fülének.

– Nyugi, semmi komoly. Csak Idióta Búné és a Felemászemű Idióta Imre elraboltak minket, hogy hekkeljük meg nekik a Nagy Hadronütköztetőt. És mivel én hekkelek, Ervin meg okosan tud nézni, értelemszerűen Tibi a tús.

– Annyira éreztem, hogy baj van! – sóhajtott Zsófi és megint kezdte érezni a gyomrában azt a kis nyomást, ami megakadályozta abban, hogy reggelizzen.

– Nincs baj! – szögezte le Bulcsú.

– De hát elraboltak benneteket! Most mondtad!

– És azt is mondtam, hogy idióták. Minden a terv szerint halad. Mondjuk, a kezdetleges humanoid légi közlekedés majdnem betette a kiskaput, de most már minden oké, a csomagok visszajöttek Stuttgartból, a féreglyuktelő sértetlen, és már azt is tudjuk, hogy jutunk be a Nagy Hadronütköztetőhöz.

– De Tibi jól van? Nincs baja?

– Mondom: tudjuk, hogy jutunk be a Nagy Hadronütköztetőhöz! – ismételte meg tagoltan Bulcsú. – Egy fél köpésre vagyunk az évezred legjelentősebb kísérletétől! És te erre azt bírod kérdezni, hogy jól van-e a Tibi?

– Jól van Tibi?

– Jól – adta meg magát Bulcsú. – Nem is lehetne nagyobb biztonságban.

Ha a Villa Diodati nem egy nagyon magányosan álló villa, a szomszédok már rég kihívták volna a rendőrséget. A pisztolylövések számából minimum sorozatgyilkosságra lehetett volna következtetni. És bizony sorozatgyilkosság színhelye is lett volna a villa, ha a Felemáson múlik és ha tud célozni. De nem tudott.

A Felemás ugyanis patkányokra vadászott. Előreszegezett stukkerrel, tébolyultan mászkált a legkülönbébb zajokat produkáló házban, és ha mozgást látott, vagy inkább csak látni vélte, habozás nélkül tüzelt. És közben nagy hangon hadovált.

– Menekülsz, kis barátom? Hiába menekülsz! – és bumm. – Űgyis eltalálom – és bumm – a füled tövét! – És megint csak bumm. De persze nem találta el, csak az ajtófélfát, a falat, a szék lábát, a vitrint vagy a vázát, ami ripityára tört. Tibi csak azon igyekezett, hogy mindig a Felemás mögött legyen, mert remélte, hogy saját magára nem lő.

– Maga nem normális. Muszáj ezt csinálni? – kérdezte Tibi.

– Muszáj! – lóbálta meg harciasan a pisztolyt Imre. – Nekem nem lesz itt még egy éjszakán keresztül cincogás meg kotorászás meg padlónyikorgás!

– Szóval maga is berezelt? – kérdezte Tibi, aki ettől mindjárt egy kicsit jobban érezte magát.

– Nem rezelttem be, csak nem szeretem az éjszakai zajongást.

– Szerintem nem a patkányok voltak – mondta Tibi, aki kezdte szakértőnek tartani magát az ügyben. – Lépések voltak, meg sóhajtások, meg vihogás. Odafönről. Tisztán lehetett hallani.

És mintha csak meg akarták volna erősíteni Tibi szavait, hirtelen recsegés, sikkantás, lábdobogás, aztán meg keserves vinnyogás hallatszott a fejük fölül.

Tibi azt kívánta, bár ne szólt volna.

– A padlásról jön – állapította meg a Felemásszemű.

– Én oda fel nem megyek – mondta rosszat sejtve Tibi.

– Jó, tőlem kaphatsz egy golyót a térdkalácsodba...

Hát Tibi mégis felment. Mert, ugye, minden rossznál van rosszabb.

A lépcsők kísértetiesen nyikorogtak alattuk.

– Imre bá, szerintem menjünk vissza...

– Ha már feljöttünk, le vadásszuk őket! Nem menekülhettek, cincogó kis dögök! – rúgta be a Felemásszemű a padlásajtót és gondolkodás nélkül belelőtt a sötétbe.

Utána egy pillanatig csend volt, majd valami reccsent, és mintha egy nő sikkantott volna.

A szemük kezdte megszokni a sötétet, már ki tudták venni a tárgyak körvonalait, és akkor Tibi felordított, mert úgy látta, hogy a sarokban megmozdult egy láda.

– Marhaság! A ládák nem mozognak. Nyisd ki!

– Én aztán nem.

A Felemás csőre töltött, így aztán Tibi mégis kinyitotta.

– Fogadni mernék, hogy itt fészkelnek a kis dögök – rikantotta Imre. De csalódnia kellett, mert a ládában csak egy csomó poros borospalack volt valami barnás, beszáradt akármivel. A Felemás megszagolta, és megállapította, hogy nem bor van bennük, hanem vér. Egy láda vérespalack.

– Na, lényeg, hogy Tibi biztonságban van – szögezte le Bulcsú még egyszer.

– Biztos nem kellene hívni a rendőrséget? – aggódalmaskodott Zsófi.

– Biztos. Kézben tartjuk a dolgot. De azt még meg sem kérdezed, hogy jutunk be a Nagy Hadronütköztetőbe?

– Jó. Hogy juttok be a Nagy Hadronütköztetőbe? – tette fel a kérdést megadóan Zsófi, bár pillanatnyilag Tibi biztonságán kívül igazán semmi más nem érdekelt.

– Van egy beépített emberünk. Illetve nem is ember – titokzatoskodott Bulcsú.

– Hanem? Csak nem földönkívüli? – kérdezte gúnyosan, a vicc kedvéért Zsófi.

– De – felelte Bulcsú halál komolyan.

Amikor Bulcsú, Ervin és Bujdosóné megérkeztek Pusztaiékhoz a munkareggelire, egy ugyanolyan drótszűrű vörösseszőke nyitott nekik ajtót, mint a professzor, csak kisebb méretben, viszont annál nagyobb, teknőckeretes szemüvegben.

– Anya, megjöttek a humanoidok! – kiabált be a lakásba, aztán félreállt az ajtóból.

– Cipőt nem kell levenni, táplálék a konyhában, aki a rohamosztagosomhoz nyúl, meghal – hadarta. – Mi van, te nem jössz be? – nézett Bulcsúra, aki még mindig a lépcsőházban állt és lenyűgözve bámult a lányra.

– Te vagy Tesla? – kérdezte végül.

– A feltételezés megtisztelő, de sajnos nem helytálló. Tekla – mosolygott a lány.

– Én meg... én meg... – dadogta Bulcsú.

– Ahhoz képest, hogy fizikaversenyt nyertetek, elég szegényes a szókincsed.

De Tekla kivételesen tévedett, mert Bulcsúnak ebben a pillanatban nem egyszerűen szegényes volt a szókincse, hanem nem is volt neki egyáltalán. Csak állt kukán, és egy árva szó se jutott az eszébe. Eddig azt gondolta, hogy ilyen rövidzárlat, vagy most már inkább hosszúzárlat csak egy humanoiddal eshet meg.

– Gyere már, Dalek! – kiabált ki Ervin a lakásból.

– Dalek? – nézett nagyot Tekla.

– Nem, én igazából az Endorról...

– Kár. Bírom a dalekokat. Bár az Endor se rossz hely.

– Tekla! Bulcsú! Asztalhoz! – kiabált ki most már Pusztai professzor is.

– Na gyere, és csinálj úgy, mintha az ideiglenes sejt-szerveződésed földi táplálékra éhezne – indult befele Tekla. Bulcsú botladozva követte, és arra gondolt, hogy

a humanoidság mint olyan, valószínűleg fertőz. Csak így kaphatta el ezt a rettenetes kórságot, ami a humanoidoknak rendszeren elveszi az eszt. Azt a keveset is, ami van nekik. Rémes.

Ennél már csak az volt még rémesebb, hogy juharsziropos palacsinta volt reggelire, Tekla kedvence még azokból az időkből, amikor Pusztai a Harvardon tanított. Utána költöztek Szegedre, ahol a professzor a leendő kutatóközpontot, a Szuperlézert készítette elő, miközben Teklát minden lehetséges szegedi általános iskolából kicsapták.

– Mert egy meg nem értett zseni vagyok – mondta Tekla.

– A Juhász Gyulában például felrobbantotta a kémiasztart – magyarázta a professzor.

– Nem robbantottam fel, csak túl jól sikerült a kísérlet. És az különben sem a Jugyuban volt, hanem a Ságváriban – helyesbített Tekla.

– A Ságváriban? – figyelt fel Ervin. – Zsófi is oda járt, nem, Bulcsú?

De Bulcsú nem is hallotta a kérdést, csak Teklát bámulta. A lány a vállát vonogatta.

– Biztos nem ismerem. Nem igazán jövök ki az emberekkel.

– Krypton, igaz? – bökte ki Bulcsú. – Onnan jöttél. Amint megláttalak, tudtam, hogy nem lehetsz humanoid.

– Ja, nem, én nem vagyok földönkívüli – felelte komolyan Tekla. – Néha annak érzem magam, de sajnos nem.

– Oké, értem. Tiszteletben tartom az álcádat.

De Bulcsú szavaira Tekla helyett teljesen váratlanul macskanyávogás felelt. Némileg panaszos nyávogás. Csak

most vették észre, hogy a sarokban, egy kosárban egy vörös macska hever. Tekla azonnal odaugrott és szeretettel megsimogatta.

– Schrödinger! Jobban vagy?

– Egy fizikusról nevezted el a macskádat? – képedt el Ervin.

– Tekintve, hogy Schrödinger nevéhez fűződik a kvantummechanikai szuperpozíció elve, ez egy ésszerű névadás egy macskának – jelentette ki Bulcsú.

– Köszönöm – mosolygott hálásan Tekla.

– Nem értem az analógiát – akadékoskodott Ervin.

– Mert gyík vagy.

– Schrödingernek volt egy gondolatkísérlete arra – magyarázta Tekla –, hogy ha egy részecske vagy hullám kevert állapotban van, azaz bizonyos tulajdonságait nem tudjuk egyértelműen megállapítani, akkor az a szuperpozíció.

– Vagyis tegyük fel, hogy van egy macskánk – folytatta Bulcsú. – Betesszük egy ketrecbe, és a ketrec mellé helyezzünk egy radioaktív készítményt, amely percenként ötven-százalékos valószínűséggel bocsát ki egy alfa-részecskét. Egy számlálót is odateszünk, ami egy percre bekapcsol.

– Ha ez alatt a perc alatt jön egy alfa-részecske – vette ki a szót Bulcsú szájából Tekla –, akkor a számláló megindul, kinyit egy kis ajtót, bejön egy kémiai mérég, amitől a macska meghal. Ha pedig nem jött alfa-részecske ebben a percben, a macska életben marad. Ezt mi nem figyeljük.

– A kísérlet végén a macska állapotfüggvénye olyan, hogy a macska egy fél valószínűséggel él, és egy fél valószínűséggel halott.

Ervin a kiselőadás alatt alaposan szemügyre vette Schrödingert.

– Ez a macska szerintem egy egész valószínűséggel halott. Nem is mozog – jelentette ki végül.

– Néhány napja elütötte egy autó – mesélte szomorúan Tekla. – A pasi nem is fékezett.

– Az látszik. Ez a macska gyakorlatilag ki van lapítva – jegyezte meg a tárgyilagosság kedvéért Ervin.

– Az állatorvos szerint el kellene altatni – magyarázta Pusztai professzor Bujdosónénak –, de Tekla úgy kötődik hozzá.

– Igenis rendbe fog jönni! – mondta szenvedélyesen Tekla. – Már sokkal jobban van! Ígérd meg, anya, nem hagyod, hogy elaltassák!

Bujdosóné nem szólt, csak égneke emelte a tekintetét. Ekkora húhó egy macska miatt!

Reggeli után elmentek a CERN-be. Pusztai professzor végigkalauzolta őket az összes részlegen, és végül bejutottak a Nagy Hadronütköztetőbe is. De Bulcsú és Ervin cseppet sem örültek. Még Pusztai professzor remek kis előadása sem villanyozta fel őket, amit a Higgs-bozonról rögtönzött, miszerint gyakorlatilag nincsenek tulajdonságai, minden tulajdonsága zérus a tömegén kívül, és sokáig senki sem volt hajlandó elhinni, hogy ilyen részecske létezhet, míg a Nagy Hadronütköztető ATLAS-kísérletében sikerült kimutatni egy olyan részecskét, amely tényleg olyan, mint a Higgs-bozon.

Bulcsú és Ervin nem is hallgattak oda, hanem suttogva konspiráltak.

– Figyelted, hogy jöttünk be? – kérdezte halkan Ervin.

– Kód, mágneskártya, hangdetektor és személyes jelző – sorolta Bulcsú.

– A professzor nélkül esélytelen, ugye?

– Tekintve, hogy az ő hangja és az ő jelszava nyitja az ajtót. A kódot még megpróbálhatnám valahogy feltörni, de a többi elég húzós.

– Akkor hogy fogunk bejutni? – kérdezte aggodalmasan Ervin.

– Sehogy.

– Hová akartok bejutni? – kérdezte Tekla, aki véletlenül meghallotta az utolsó mondatokat.

– A Nagy Hadronütköztetőbe – felelte Ervin.

– De hát ott vagyunk – csodálkozott Tekla.

– Úgy érti, felnőttek nélkül – magyarázta Bulcsú.

– Egy kísérlet miatt.

– Igazából az évezred kísérlete miatt – lelkesedett fel Bulcsú. – Rákapcsolnánk a féreglyuktelefont a...

– Kuss már! – szólt rá Ervin.

– Mire kapcsoljátok rá a féreglyuktelefont? – érdeklődött Tekla.

– Többet nem mondhatunk, mert szigorúan titkos – felelte szigorúan Ervin.

– Oké, ahogy gondoljátok. De ha beavatnátok, lehet, hogy tudnék segíteni.

[13] Bujdosóné vércsoportja

A Gotthardinál tett látogatás után Hanna előtt világossá vált, hogy a rendőrségre nem számíthat, de azt is tudta, hogy Charlotte ellen egyedül semmi esélye!

Némi töprengés után bement a színházba, egyenesen a balett-terembe. Egyes udvarlók ott gyakorolták a kardozást a csapatükör szobában.

– Benedict!

– Szólított, kisasszony?! – fordult meg fennkölt képpel vagy tizenöt Benedict, és az egyik közülük az igazi.

– Jaj, hagyjuk már ezt! Miért nem beszélsz úgy velem, mint régen?! Azt sokkal jobban bírtam – húzta el a száját Hanna.

– Akkor mit bámulsz, mint a beteg borjú?! Hozz egy üveg bort, amíg meg nem téplek! Itt vagy még?!

Hanna egy pillanatig csak bámult rá, aztán felkapott egy kardot.

– En garde! Allez! – és megsuhogtatta a kardot. – Véd magad!

– Naaa! Te kérted, hogy beszéljek így veled! – védekezett Benedict. – Nem szeretnék kárt tenni benned.

– Magadban ne tegyél kárt, csak arra figyelj! – nevetett Hanna és könnyedén kiütötte a kardot a másik kezéből.

– Ó, hogy az a...! – harapta el a káromkodást Benedict. – Hol az ördögben tanultál meg így kardozni?

Hanna nem felelt a kérdésre, hanem a földre esett kard felé bökött.

– Vedd csak fel! Mutatok egy-két trükköt!

– De miért?! – kérdezte Benedict és nem mozdult.

– Mert segítened kell nekem! Legyőzni valakit.

– Kit? – kérdezte óvatosan, rosszat sejtve Benedict.

– Azt az ördögöt, aki így megtanított kardozni.

Azt nem lehet állítani, hogy Benedict nagyon lelkes lett volna a lehetőségtől, hogy szembeszállhat Charlotte-tal, a francia strigával, aki kitekerte a rotterdami hóhér nyakát, le akarta szúrni Galvanit, és megmérgezte Born Ignácot.

– Figyelj, szerintem azzal a nővel nem kéne kikezdenünk!

– Ő kezdett ki veled, nem emlékszel? Aztán egy jót sé táltatok a városban, azt is megúsztad, pedig sötét éjszaka volt – felelte élesen Hanna.

– Jó, az más... mert akkor még nem viselkedtem ellenségesen.

– Miért, hogy viselkedtél?

– Hát... kedves voltam vele.

– Úgy, mint mostanában velem? – csapott le Hanna.

– Igen, de... Nem, nem, teljesen máshogy! Mert akkor még nem ismertelek! – habogta Benedict.

– Ott aludtam az öltöződben – mondta hidegen Hanna.

– Jó, de akkor még azt hittem, hogy... Jaj, Hanna ne kezdjük már előlről! – fogta könnyörgőre a fiú.

– Én nem kezdek semmit. Csak most legalább már értem, miért nem akarsz nekem segíteni. Belezúgtál, mi?

– Mít csináltam?! – képedt el Benedict.

– Jó, akkor úgy mondom, hogy te is értsed: elcsavarta a fejed.

– Dehogya csavarta! Hanna, hidd el, én csak téged...

– Jól van, Benedict, csá! – vágott közbe Hanna, mielőtt elnevette volna magát. – Jó mulatást a kis francia boszival! – ezzel sarkon fordult, és úgy csinált, mint akinek feltett szándéka, hogy elrohan. És ez bejött. Benedict teljesen végső kétségbe esett.

– Most meg hova mész? Állj! Állj már meg! Jól van, segítetek! Mit csináljak? Vágjam négybe? Szúrjam le? Micsináljak?! Micsináljak?! Micsináljak?! – kiáltozta.

Hanna erre már megállt, elfojtott egy elégedett mosolyt, aztán megfordult és kedvesen azt mondta.

– Nem kell szúrni, nem kell vágni: egyelőre csak meg kéne találnunk Charlotte-ot, mielőtt ő talál meg minket. Illetve Mozartot.

– Az nem nagy ügy – legyintett megkönnyebbülten Benedict.

– Gotthardinak és az egész bécsi titkosrendőrségnek hónapok óta nem sikerült!

– Csakhogy Gotthardi és az egész bécsi titkosrendőrség nem rendelkezik olyan férfias bűverővel, mint szerénységem – vigyorodott el kissé önelégülten Benedict. – Ilyenképpen még egyikük sem kísérhette haza a kisasszonyt.

Hanna forrón remélte, hogy Benedict eltalál a házhoz, ahol Charlotte lakik. A fiú hetykén biztosította róla, hogy igen, csak az a kérdés, hogy ott van-e még az a ház? Többet nem volt hajlandó elárulni, és Hanna csak akkor értette meg, hogy mire gondolt, amikor leértek a Dunaparra és meglátta a nagy sárga hajót ringani a vízen egy fűzfa takarásában. Egy kis fény pislákoltsa ugyan rajta, de

különben teljesen elhagyatottnak tűnt. Nem láttak semmi mozgást.

Végtelen csend honolt a parton, így amikor Hannának összekoccantak a fogai, úgy hangzott, mint az ágyúdörgés.

– Te vacogsz! Félsz? – kérdezte kissé kajánul Benedict.

– Dehogya, csak fádom! – méltatlankodott Hanna. Erre Benedict szó nélkül levette a kabátját, és Hannára terítette, aki természetesen tiltakozott, hogy nem kell neki, mert tényleg semmi haszna egy kabátnak a félelem ellen.

– Vedd csak fel! Én addig körülnézek! – mondta Benedict és elindult a hajó felé.

– Ne hagyj itt! – szólt utána halkan Hanna, de Benedictet akkorra már el is nyelte a sötétség. Nem tudta, mennyi idő telhetett el, de hosszúnak tűnt, nagyon hosszúnak, bár lehet, hogy csak a rettegés tette. Aztán hirtelen rekedt kiáltások harsantak fel a hajó felől, és fáklyák gyulladtak fel mindenfele. És a fényüknél Hanna meglátta, hogy négy drabális matróz tartja lefogva Benedictet, aki rémülten kapálódzik a kaszáspók lábával, bár nyilvánvalóan semmi esélye a menekülésre. Megfogták, mint egy krumpliszákot, és felvonszolták a fedélzetre. Hanna dermedten nézte, és azt hitte, menten megbolondul! Ő kérte meg, hogy segítsen, ő keverte bajba! Mi lesz, ha megölik?! Charlotte kevesebbért is hidegre tett már embert!

Hanna ott kuporgott egy kőakás mögött és bögött, és közben egyfolytában azt mondogatta, hogy kérlek, kérlek, kérlek. De hogy kit kért és mire, azt maga se tudta volna megmondani. Végtelenül hosszú idő telt el, csak vánszorgott az éjszaka. Hanna már azt hitte, lassan megvirrad, amikor váratlanul felbukkant Benedict! Hullasápadt volt, de közben vigyorgott.

– Na, mi van, idefagytál?
Hanna szótlanul a nyakába ugrott és átölelte.
– Hé, ne szoríts már! Megfojtasz!
– Már azt hittem, hogy... azt hittem... jaj... – de nem bírt többet mondani, mert félt, hogy megint elbőgi magát.
– Jól van, semmi baj, látod! Kivágtam magam! Na persze nem karddal, hanem a fürge eszemmel! Nemhiába játszottam annyi hősszerelmest meg furfangos szolgát! Azt mondtam Charlotte-nak, hogy mióta hazakísértem, azóta ide járok epekedni!

Benedict szerfelett elégedett volt magával. Talán túlságosan is.

– Epekedni? És elhitte?
– Ó, ezt mindig elhiszik! Meg azt, hogy teljesen megbabonázott, elvette az eszem, minden este itt ülök a Dunaparton, és arra várok, hátha megpillantom légies alakját, felhabzón aranyló szőkeségét... meg ilyenek.

A Benedict megmenekülése felett érzett öröm kicsit kezdett elhalványulni Hannában.

– És mit szólt?
– Semmit. Pirult.
– Charlotte pirult? Ezt nem hiszem el!
– Pedig holnap te is meggyőződhetsz róla! Ugyanis meghívtam *A varázsfuvolára*, és megígértem, hogy csak neki fogok énekelni.

A Villa Diodati szalonját gyertyák százai világították meg a könnyű huzattól lebegő fénnel. A kandallóban ropogó tűz körül hárman ültek. Mary Shelley szépséges arcát keretező sötét fürtjei a fekete bársonyruha vállára omlottak. A rubintlánc apró kövei úgy ragyogtak a nyaka körül, mint a vércseppek. Byronnak a feltűnően sápadt

arca világított, ahogy hanyagul elnyúlt a kis kanapén, mint egy estélyi ruhás szöcske. Polidori doktor monokliján megcsillant a fény, ahogy hátradőlt és zömök alakja betöltötte a karosszéket.

Előttük az asztalon ovális, aranyozott tálakon gazdag lakomát szolgáltak föl.

– Eszem, mert élnem kell, bár valójában a képzeletem táplál – mondta sóhajtva Byron, de nem nyúlt az étel után.

– Nem is eszik, csak iszik – felelte Mary Shelley.

– A túl sok hústól kipirul az arc, az ecet viszont esztétikus sápadtságot biztosít.

Mary Shelley szemügyre vette a fent nevezett esztétikus sápadtságot.

– Lord Byron már életében a hulla szerepet gyakorolja. Azt hiszi, így könnyebb lesz a koporsólét.

– Még mindig hisz benne, hogy a halott anyagból lehet életet teremteni? – kérdezte kissé kajánul Byron.

– Az alkimisták esküsznek rá! Bár nyilván kell hozzá némi anatómiai ismeret.

– Rám ne számíts! – szólt közbe teli szájjal Polidori doktor, aki pillanatnyilag egy libacombnak szentelte a teljes figyelmét.

– Azt hiszem, vendégünk van – jegyezte meg Byron és kiszólt az előcsarnokba. – Jöjjön csak közelebb, fiatalember!

Ervin, aki eddig a biztonságosnak hitt sötétben lapított, kissé megrettent.

– Ööö izé... én? – dadogta, de nem lépett beljebb.

– Beszél! – kiáltott fel lelkesen Byron. – Ezek szerint nem csak képzelem. Erről beszéltem magának, drága Mary: aktív imagináció.

– Lenyűgöző! Maga tényleg teremtett egy élőlényt, pusztán a gondolatok segítségével?

– Ez az alkotás lényege, drágám! – felelte önelégült mosollyal Byron.

Ervin ezt a pillanatot próbálta meg kihasználni arra, hogy észrevétlenül elosonjon.

– Hova sompolyog, fiatalember? – állította meg Byron hangja.

– Én? Én nem sompolygok... Úgy tűnt, mintha sompolyognék? – torpant meg Ervin.

– Meg kell hagyni, elég bárgyú figurát teremtett, lordom – pittyesztette el a száját Mary Shelley.

– Nos igen, nem vagyok túl jó passzban... mostanában – ismerte el kedvetlenül Byron.

– Vagy csak túl sok folyékony ópiumot fogyaszt... mostanában – mosolygott kétértelműen Mary Shelley.

– Maga viszont *vérlázítóan* keveset. Tölthetek?

– Ó, igen!

– Fiatalember? Kér egy kicsit?

– Nem, nem, köszönöm... már vacsoráztam.

– Én viszont még nem – húzta el a száját Byron, és ez a felemás mosoly látni engedte két hatalmas szemfogát.

Ervin majdnem felsikoltott rémületében. Már elképzelte, hogy Byron ráveti magát és lefetyelni kezdi a véré... ó... borzalom... amikor kopogó léptekeket hallott maga mögött. Valaki jött lefelé a lépcsőn. Nem mert megfordulni. A hideg futkározott a hátán. Két tűz közé került. Aztán megszólalt egy ismerős hang.

– Ervin kedves, megtudhatnám, hogy miért álldogálsz az éjszaka kellős közepén mezítláb a hideg kőpadlón? Ez nem vall túl sok észre, fiam!

– Ta... ta... tanárnő... Itt van Byron! – súgta Ervin. – Lord Byron, a költő! És Mary Shelley, a *Frankenstein* írója.

– Mutasd csak a fejed, nem vagy te lázas?!

Eközben Byron felállt a kandalló mellől és odasétált hozzájuk

– Bonjour, madame!

Bujdosóné megpördült, és amikor meglátta Byront, szabályosan a szívéhez kapott.

– Uramisten!

– Majdnem. A halhatatlanság stimmel, a többit hagyjuk.

– Ez marhaság – nyerte vissza a lélekjelenlétét, és ezzel szokásos formáját Bujdosóné. – Megtudhatnám, hogy a fenébe kerülnek maguk ide?

– Kissé bárdolatlan a legújabb agyszüleménye, lordom – jegyezte meg Mary Shelley.

– Ezt a nőszemélyt nem az én képzeletem szülte, darling, ezt határozottan visszautasítom.

– Miről vartyognak ezek?! – csattant fel Bujdosóné.

– Tanárnő, szerintem nem kéne őket felbosszantani – suttopta Ervin

– Tartsd meg a jó tanácsaidat magadnak, édes fiam! És most nyomás az ágyba!

– Megtudhatnám, hogy milyen a vércsoportja, asszonyom?! – kérdezte behízelt hangon Byron.

– Mi van?!

Hát az volt, hogy Byron hirtelen ráhajolt Bujdosóné nyakára.

– És?! Megharapta?! – kérdezte kíváncsian Tibi.

– Nem tudom. Akkorát üvöltöttem, hogy felébredtem.

– Ja, azt már hallottuk – morogta Bulcsú.

– Hát... ez tényleg elég hülye álom...

Tibi szavait Bujdosóné szakította félbe, aki lendületesen benyitott a szobába.

– Fiúk, ti a fületeken ültök?! Háromszor szoltam, hogy kész a reggeli!

Ervin már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de aztán nem jött ki hang a torkán. És átmenetileg Tibi és Bulcsúén se. Csak bámultak Bujdosónéra némán, tágra nyílt szemmel, hitetlenkedve. A dementor ideges lett.

– Mi van, mit bámultok?

– Tanárnőnek miért van bekötve a nyaka? – kérdezte meg végül Tibi.

– Mert?! Nem tetszik a sálam? Fáj a torkom – vetette oda kissé zavartan Bujdosóné, és gondosan megigazgatta a sárkánymintás selyemsálat, ami legalább négyszer volt körültekerve a nyaka körül.

[14] Nyúlháj, daruháj

Zsófi talált a neten egy kisfilmet a CERN-ről és épp azt nézegette, amikor megcsörrent a telefonja. Csalódottan látta, hogy ismeretlen szám. Felvette.

– Zsófi? – A lány hangja sem volt ismerős.

– Igen. Te ki vagy?

– Emlékszel rá, amikor kisebb robbanás történt a kémiaszertárban?

– Madame Tekla! – kiáltott fel lelkesen Zsófi. Hogy is felejthette volna el!

– Személyesen.

– Két napig nem volt tanítás. Irtó hálások voltunk neked. Az egész sulis. De tőlünk is kirúgtak, ugye?

– Megszoktam – felelte Tekla. – Szerencsére anyám akkor kapott egy állást a CERN-ben.

– A CERN-ben?!? – kérdezte hitetlenkedve Zsófi. Ilyen véletlen nincsen. – Nem találkoztál véletlenül...

– Ezért hívlak – vágott közbe Tekla.

Előző nap ugyanis egy szerfelett különös beszélgetés zajlott le a CERN büféjében egy hatalmas répatorta fölé, és abban a reményben, hogy körülöttük senki sem ért magyarául.

– Szóval az osztálytársatok énekelte az Éjkirálynő szerepét *A varázsfuvola* ősbemutatóján. Még hozzá play backról.

Ha jól értem – próbálta összegezni az eddig hallottakat Tekla.

– Tökéletesen.

– És át akartok hozzá ugrani a tizennyolcadik századba egy villámlátogatásra.

– Meg kell mentenünk Hannát! – szólt közbe idegesen Ervin. – Húszéves vénségek mozdultak rá. Kettő is.

– Nyomós érv. Ennél kevesebért is megéri meghekkelni a Nagy Hadronütköztetőt – bólogatott megértően Tekla és egy jó nagy darab tortát tömött a szájába.

– Szívesen adok egy lökést a csigatempóban fejlődő földi tudománynak – jelentette ki fensőbbiségesen Bulcsú.

– Hálás köszönetünk – felelte kissé gúnyosan Tekla.

– Elfogadom – felelte halálosan komolyan Bulcsú.

– És aztán útban idefele emberrablók fogságába estek – folytatta a történetet és az evést Tekla.

– Halkabban, ha lehet – szólt rá Ervin, akinek az anyja mindig azt tanította, hogy nincs olyan hely a világon, ahol ne tudnának magyarul.

– Igen. A Felemásszemű valahogy megszökött Ausztráliában a diliházból.

– Így már érthető, hogy az az illető is rá van kattánva az időutazásra. És hogy el ne felejtsem, a történelem-tanárnők a büntársra, ugye?

– Igen. Ráadásul túsul ejtették a Tibit.

Tekla végzett a tortával és nagyon úgy tűnt, hogy a vele szemben ülő fiúkkal is.

– És azt várjátok tőlem, hogy ezt az egészet én elhigye?

– Tényleg nem hangzik túl hihetően – ismerte el Zsófi.

– Az enyhe kifejezés.

– Bulcsú feltalálta az időutazást, de nem tud rendesen elmesélni egy történetet. Jellemző! – Aztán Zsófinak hirtelen remek ötlete támadt. – Akarsz beszélni Hannával?

Tekla meghökkent.

– Bulcsú csinált egy féreglyuk-kiterjesztést a telefonomra, hogy akkor is tudjunk dumálni Hannával, amikor ők a CERN-ben vannak – magyarázta Zsófi.

De dumálni nem nagyon tudtak, mert csendben kellett lenni. Hanna lepisszegte őket.

– Mi ez a klimpírozás a háttérben? – kérdezte suttogva Tekla.

– A Wolfi komponál.

– Milyen Wolfi?

– A Mozart. Dolgozik a *Requiem*en. Akarjátok kicsit hallgatni?

– De még mennyire!

És aztán csak ültek, egyikük Szegeden egy kerekesszékekben, másikuk Genfben a padlón egy beteg macska mellett, a harmadik meg Bécsben egy sámlin egy zseni lábainál és hallgatták, ahogyan hangról hangra születik a remekmű, ahogyan Mozart komponálja a *Requiem*et.

Másnap Tibi Ervin ordítására ébredt. Ebből már kezdett rendszer lenni. De ezúttal nem álmodott rosszat, sőt nagyon is ébren volt, fenn a szekrény tetején.

– Segítség! Csináljatok valamit! Csináljatok már valamit! Özönlenek! – kiabálta hisztérikusan.

– Kicsodák? – kérdezte Tibi, és megdörzsölte a szemét, mert nem látott özönlést egy szemet se.

– Erre a néhány kóbor csótányra gondolsz? – mutatott a padlón mászkáló bogarakra Bulcsú.

– Leccsapjam őket? – mászott ki az ágyból Tibi és a papucsát keresgélte.

– De gyorsan!

– Szűk látókörű humanoidok! – háborgott Bulcsú. – A csótány sokkal életrevalóbb, mint az ember. Rápottyan egy atombomba, azt is túléli. Elpusztíthatatlan. Felesleges bántani. Tegyük ki őket a kertbe!

– Tedd ki te! – húzta el a száját Tibi.

– Jó! – Bulcsú egy zacskóba kezdte gyűjteni a csótányokat, de egy különösen megtermett példányt felmutatott Ervinnek. – Ez az egy meg jön velünk a CERN-be.

– Akkor én nem megyek – szólta le Ervin a szekrény tejéről.

– Kérlek. Akkor a Tibi jön.

– Meggondoltam. De, ugye, nem tud kimászni?

Bulcsú épp azon fáradozott és sikerrel, hogy a pezsgőtablettái helyet cseréljenek a csótánnyal.

– Azért nem egy Houdini, hogy ki tudjon szabadulni egy ilyen lezárt tubusból.

Miközben a CERN ebédlőjében jól megpakolták a tányérjukat a svédasztalról, Tekla halkán elhadarta a hadítervet. A Hadronhoz való bejutáshoz mágneskártya és a hozzá tartozó jelszó kell, ráadásul hangazonosító van, ezért most ebéd közben az ő mobiljára – tekintve, hogy a fiúknak nincsen – fel kell venni az anyja hangját.

– És tudod a jelszót? – kérdezte Ervin.

– Mondjuk úgy, hogy kitaláltam.

– És mi a jelszó?

– Nyúlhájj, daruhájj, majd elmúlik, ha nem fáj.

– Viccelsz? – szisszent fel Ervin. – Ezt hogy akarod úgy, hogy anyád ne fogjon gyanút...

– Bízd ide... ti csak adjátok a lapot, amikor kell – szólta hátra vigyorgva a vállá fölött Tekla, és nagy székszörgetéssel leült az asztalhoz.

– És mi volt ma a suliban, Tekla? – kérdezte Pusztai professzor.

– Szerinted mondhatom én azt, hogy „Hi”?

– Háj? Mire?

– Nem mire, hanem kinek – pontosított Tekla. – Köszönhetek így az ofőmnnek?

– Remélem, nem. Nagyot csalódnék a svájci oktatásban – jelentette ki Bujdosóné.

– Ha engem kérdezel, szerintem nem – csatlakozott, láthatóan nem szívesen Bujdosóné álláspontjához Tekla anyja.

– Hát ő se volt elragadtatva. Ki is hívott felelni, hogy kiszúrjon velem.

– A feleltetés nem kiszúrási, hanem az oktatás része – szögezte le Bujdosóné.

– Velem nem is. Ötöst kaptam a medulla oblongatából – közölte Tekla és jelentőségteljesen Ervinre nézett.

– Az mi? – tette fel a kérdést engedelmesen Ervin, bár kizárólag a nemes cél érdekében mutatkozott tudatlannak, és nagyon nem szívesen tette.

– Nyúltvelő – adta meg a választ Bujdosóné.

– De mintha lenne valami másik neve is – kapcsolódott be Bulcsú is a „hülyének tettetésbe”.

– Nyúltagy. De az ugyanaz – mondta a prof.

Tekla várt egy pillanatot, nehogy belerondítson a felvételbe, aztán hősiesen, teljes erőből belevágta a könyökét az asztalba és feljajdult. Ez utóbbit már nem is kellett annyira megjátszania.

– Ne szeleskedj! Nagyon fáj? – kérdezte részvétellel az anyja.

– Jaj, nagyon... aúúú... de kemény ez az asztal – nyögdecselelt tovább Tekla.

– Nem kellene megnézetni egy orvossal? – kérdezte Ervin.

– Mentőt ne hívjunk? – vakkantotta Bujdosóné.

– És ha eltört? – aggodalmaskodott tovább Bulcsú.

– Kár minden szóért. Anyának kész válaszai vannak.

– Nekem nincsenek kész válaszaim!

– Dehogyan nincsenek. Mit szoktál mondani, amikor nyavalygok, hogy valamim fáj?

– Hogy majd elmúlik magától – mosolyodott el a profi, majd hozzátette: – Ha végeztetek a sütivel, akkor lassan mennünk kellene. Várnak minket a laborban.

– Vehetek még egy szeletet? Nagyon sejtazonos! – mondta gyorsan Bulcsú.

Pusztai nem értette.

– Azt akarja mondani, hogy ízlik neki – tolmácsolt készségesen Ervin. – Én is kaphatnék még?

– Mi ütött belétek? Ennek gyomorrontás lesz a vége – pattogott Bujdosóné.

– Jaj, anya, majdnem elfelejtettem az ajándékokat. Origamiztunk és ezt csináltam neked – turkált a táskájában Tekla, aztán előhúzott egy papírmadarat és az anyjának nyújtotta.

– Köszönöm. De szép! Ez egy daru, ugye?

– Varázsdaru. A japánok szerint a hajtogatása közben elképzelt kívánság teljesül.

– Na, arra várhatsz! – mormolta rosszindulatú mosollyal Bujdosóné.

– Pedig az enyém már teljesült is – vigyorgott rá Tekla.

Hol máshol játszották volna össze a felvételeket, mint az egyetlen nyugalmas helyen, a vécében. És sietni is kellett nagyon. Bulcsú tempósan dolgozott.

– Most nem zavar, hogy fogy az oxigén, Dalek? – piszkálódott Ervin.

– Nézz körül! Ez nem a zombivécé – vetette oda Bulcsú.

– Zombivécé?

– Az az egyik iskolai klotyó – felelte fontoskodva Ervin. – Ennek a históriának ugyanis jelentős hányada különböző mellékhelyiségekben zajlik.

– Illegális klozetokban?! – ez tetszett Teklának. – Nyugi! Mindjárt kész vagyunk az összejátszással.

– És ha nem ez a jelszó? – akadékoskodott Ervin.

– Ne parázz! Oké lesz.

– De hogy tudtad ezt kitalálni?

– Anyám egyszer azt mondta, hogy senki se találná ki a jelszavát, mert tökre nem illik egy tudóshoz.

– És ebből jött neked a nyúlháj? – Ervin nem volt meggyőzve. – Hogyan?

– Szürkeállomány.

– Tudod, ami neked hiányzik – tette hozzá Bulcsú.

– Ha nem Hannáról lenne szó, akkor...

Mielőtt hajba kaphattak volna, Tekla gyorsan közbelepett.

– Mondom a tervet.

Bujdosóné épp elővette a telefonját, hogy hazaszóljon Imrének, amikor meglátta, hogy Bulcsú szalad felé a folyosón. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy ezt lefilmezi, mert Bulcsút még élő ember nem látta rohanni, de aztán letett róla. Bulcsú nemcsak szaladt, de izgatottan kiabált is.

– Tanárnő! Tanárnő, Ervin nagyon rosszul van. Megtetszene nézni?

– Sejtettem, hogy sok lesz az ebéd – jegyezte meg rosszmájúan Búné. – Hol van?

– A vécében...

– A férfivécében?! – szaladt fel Bujdosóné szemöldöke.

– Nem is a nőiben – kotyogott közbe Tekla, aki szintén odaérkezett, és még épp időben, hogy lássa a ritka tüne­ményt, mikor is egy dementor zavarba jön.

– De hát én oda... hogyan...

– Vészhelyzetben nyugodtan – felelte Tekla és a férfi­vécé ajtajához kormányozta Bujdosónét. – Tessék nyitva hagyni az ajtót!

– Halló, bejövök... Ervin... Ervin – mondta Bujdosóné jó hangosan, aztán sóhajtvá belépett a férfivécébe.

Amint eltűnt, Tekla és Bulcsú rohanni kezdtek.

– Pontosan tíz percünk van – lihegte Tekla.

– Remélem, Ervinnek is sikerül addig feltartania a dementort.

– Erre mérget vehetsz.

– Ne becsüld túl azt az önhitt hólyagot – felelte kiful­ladva Bulcsú.

– Semmiképp. Tettem egy kis hánytatót a kólájába.

– Király! – És összenevettek.

A beléptető kapunál Tekla lehúzta a mágneskártyát. Egy másodperc múlva megszólalt a gépi hang.

– Kérem, azonosítsa magát!

Bulcsú elindította a lejátaszást.

– Nyúlháj, daruháj, majd elmúlik, ha nem fáj – hallat­szott a professzor hangja.

Bulcsú azért izgult kicsit. Nem tudta, hogy Tekla is iz­gul-e, de ha izgult is, nem mutatta.

– Elfogadva. Beléphet.

És az ajtó kinyílt – a szezám tárult.

Bulcsú izgatottan turkált a zsebében. Már másodszor kutatta át az összeset.

– Mit keresel? – kérdezte aggodalmasan Tekla, mert vészesen fogyott az idő.

– Semmit. Csak előveszem az időutazót.

Tekla elképedt.

– Az ürbe se a Gagarint lötték fel először, hanem a Laj­ka kutyát – magyarázta Bulcsú.

Tekla elképedése csak fokozódott, amikor a tubusból előkerült az időutazó.

– De ez egy svábbogár.

– Csótány. Reggel fogtam Ervin ágyában.

– Mázli, hogy a Villa Diodatiban ilyen teljes körű a szol­gáltatás.

– Nagyon életképes faj. Gondoltam, biztos, ami biztos, kipróbálom, hogyan hat a kvantumteleportáció az élő szervezetre.

Hanna jó sokára jelentkezett. Bulcsú már rekedtre óbé­gatta magát, előadta az összes, Sanyika megfélemlítésére kieszelt bűbájos kalifa dumát, noha tudta, hogy a kisfiú úton van a Törökkel, mire végre meghallották Hanna hangját. Erősen lihegett.

– Itt vagyok. Csak kicsit kigyulladt a konyha...

– Hogyhogy?

– Főzők...

– Küldtünk valamit! – jelentette be Bulcsú.
– De ne ijedj meg! – tette hozzá Tekla.
– Alig látok a füsttől – tájékoztatta őket Hanna.
– Lehet, hogy elmászott – mondta sejtelmesen Bulcsú.
– Ti most szórakoztok velem? – kérdezte Hanna barát-ságtalanul. Nyilván nem volt rózsás kedvében.

– Dehogyan...
Aztán Hanna valami nagyon furcsát kérdezett.
– Ez a Bogi? Tőle csórtad ezt a gusztustalanságot?
– Az Ervin ágyából való – felelte az igazsághoz híven Bulcsú.

– Ne fáraszál!
– Tényleg.
– Ezzel alszik, vagy mi? Ne nézz már hülyének! – kezdte elveszíteni a türelmét Hanna.

– Te miről beszélsz? – kérdezte Tekla, mert balsejtelme támadt.

– Erről a nagy rózsaszín bogárról, amit átküldtetek. Sípol is, ha megnyomom? – és nyilván megnyomta, mert sípolt. Ezt kétszázhusz évvel odébb is tisztán hallani lehetett.

– Mi nem küldtünk ilyet...
– Akkor mégis hogy kerül egy ilyen műanyag vacak a tizenennyolcadik századba?
– Ez jogos kérdés – ismerte el Tekla.
– Azt hiszem, még finomítanom kell az eljárásom – mondta elgondolkodva Bulcsú.

[15] Schrödinger és a valószínűség

Amikor Ervin egy halom kilencvenszázalékos csokoládéval megrakodva visszaért a CERN büféjéből, Teklát Pusztai professzor laborja előtt találta őrsgben.

– Most mit csinál a Dalek? – bökött a csukott ajtó felé.
– Megpróbálja felhívni Einsteint – felelte Tekla, és egy hatalmas darab agyműködés-serkentőt tömött a szájába.
– Nem fog ez menni – csóválta a fejét kétkedve Ervin.
– Dehogynem. Holnapig még van egy csomó idő. Addig megoldja.

– És ha nem? Akkor az időutazástól mindannyian rózsaszín műanyag csótánná változunk?

– A gumiember valószínűbb – felelte elgondolkodva Tekla. – A tapasztalat szerint a tárgyak formája nem változik meg, csak az anyaga.

– Kösz. Biztató.

Ekkor Bulcsú dugta ki a fejét az ajtón.

– Na? Elérted? És tényleg hasznos volt? – kérdezte Ervin olyan hangon, mint aki biztos benne, hogy nem volt hasznos.

– Ja, összedobtunk egy képletet. Csak elég nehéz úgy tudományos kérdésekről beszélni, hogy Einsteinnek lövése sincs a Higgs-bozonról.

– Te normális vagy? – háborgott Ervin. – Olyasmiről beszélsz neki, amit az ő idejében még nem fedeztek fel?

– Nyugi, 1955. április 18-án hívtam.
 – Akkor mindjárt meghal.
 – Ja.
 – Mondjuk, nem értem, miért nem hívsz inkább valakit a jövőből – kérdezte Tekla. – Annyira kézenfekvő lenne.
 – Na, ez fáj.
 – Mi?
 – Hogy ennyire alábecsülsz. Szerinted nem próbáltam meg vagy tizenötször?
 – És? Nem sikerült?
 – És nem sikerült! Hiába írtam be a legkülönfélébb év-számokat! 2050, 2078, 2566, 3455... semmi.
 – Ne már, ezt nem hiszem el.
 – Oké, akkor próbáld meg! Mondj egy évet!
 Tekla elgondolkodott.
 – Jó, akkor legyen a nem túl távoli jövő. Mondjuk, 2043. december 10. A hely pedig itt. A CERN.
 – Oké.
 Bulcsú beütötte a dátumot és vártak. A főreglyuktelő kereste a hálózatot, pittyegett, kicsöngött. Aztán semmi. Csak valami zúgás. Csak valami távoli, süvítő szél. Kicsit félelmetes.
 – Na, erről beszélek. Nincs hálózat, nincs vétel. Mindig ez van, ha a jövőt próbálok hívni – mondta elégedetten Bulcsú.
 – Mert gyöker a találmányod – jelentette ki Ervin.
 – Vagy nincs jövő, mert a Föld elpusztult egy apokaliptikus atomháborúban – tromfolt Bulcsú.
 – Ja, szerintem is ez a valószínűbb – húzta el a száját gúnyosan Ervin.
 Tekla ezt már megelégte.
 – Hagyjátok abba! Nincs időnk arra, hogy marakodjatok!

Bulcsú és Ervin összenéztek. Teklának sajnos igaza volt.

Amíg Bulcsúék ezerrel dolgoztak a megoldáson Genfben, addig Hanna rosszkedvűen gunnyasztott Bécsben. Egész éjszaka hánykolódott. Az a valószerűtlen, rózsaszín műanyag csótány olyan valóságossá tett mindent. Kezdte elhinni, hogy tényleg hazamehet. És akkor rájött, hogy egy ideje már nem számolt azzal, hogy hazamegy. Ez nagyon fura volt. Mintha két lelke lett volna. Persze haza akart menni, hogyne akart volna. De itt hagyni egyedül a beteg Mozartot?! És attól is félt, hogy nagyon fog hiányozni neki ez a hülye Benedict.

Charlotte eljött *A varázsfuvola* előadására, ahogy megígérte.

Hanna és Benedict a takarásból figyelték, ahogy földig érő, vörös bársonyruhában bevonult a jobb kettes páholyba.

– Akkor még mindig az a terv, ami a terv? – kérdezte a biztonság kedvéért Benedict.

– Persze. Neki énekelsz, aztán előadás után hazakíséred. Távol kell tartanunk Wölfitől.

– Világos. Akkor megyek énekelni.

És tényleg csak Charlotte-nak énekelt. A végén pedig bement a páholyába. Mivel ezt beszélték meg.

– Madame Charlotte... Hát eljött! – búgta Benedict.

– Benedict! Engedje meg, hogy gratuláljak! Igazán csodálatos volt! – fuvolázta Charlotte.

– Csak maga miatt. Amikor megláttam itt a páholyban, teljesen elvesztettem az eszem. Csak magára tudtam gondolni az egész előadás alatt – epekedett Benedict.

– Maga udvarol, fiatalember – pirult el Charlotte, ami eléggé zavarba ejtő cselekedet volt egy hidegvérű gyilkos részéről.

– Megengedi, hogy hazakísérjem?

És naná, hogy megengedte.

Hanna olyan ideges lett, hogy muszáj volt azonnal felrohannia a tetőre. Totál féltékeny volt. Legszívesebben behúzott volna a pironkodó Charlotte-nak egyet. Vagy kettőt. Csak állt a tető szélén és elszoruló szívvel nézte, ahogy a párocska kilép a színház kapuján. Nagy pelyhekben esett a hó, Benedict nyújtotta a karját, Charlotte belekapaszkodott és úgy kacagott, hogy a tetőn is hallani lehetett. Kibírhatatlan volt. Persze úgymint mindegy. Hiszen holnapután hazamegy. Igazából ő hagyja itt Benedicet.

A tetőn süvöltött a metsző, téli szél. Hanna szeretett volna süvölteni vele. Vagy inkább üvölteni. De ekkor váratlanul megjelent mellette Metzler egy kabáttal a karján.

– Meg fog fájni – mondta halkán. – Vegye fel!

De Hanna egyre csak Benedicet és Charlotte-ot figyelte, ahogy összekarolva távolodtak a hóesésben, és még mindig hallatszott Charlotte kéjes trillázása.

– Akarja, hogy lekasaboljam ezt a barmot?

– Mi?

– Aki bántja magát, azt én megölöm – mondta elszántan Metzler.

– Eszébe ne jusson! – riadt meg Hanna. – Félreérti a helyzetet.

– Ezt a helyzetet nemigen lehet félreértetni – felelte sötéten Metzler.

– Benedict segít nekem megvédeni Mozartot. Azért csinálja. Ez egy terv.

– És maga mégis szomorú.

– Nem is. Vagy... talán egy kicsit – próbált derűsen hazudni Hanna, miközben igenis majdnem belegebedt a szomorúságba.

– Én soha nem okoznék fájdalmat önnek. Akkor se, ha ez egy terv – Metzler olyan imádattal nézett Hannára, hogy a lánynak le kellett sütnie a szemét.

– Tudom.

– És maga mégis őt szereti.

– Georg, ez nagyon bonyolult... Én... nekem... el kell mennem innen. Nagyon messzire. És akkor teljesen mindegy lesz, kit szeretek – mondta sóhajtva Hanna, és ez legalább igaz volt.

– Akárhová is megy, rám mindig számíthat.

– Tudom. És ezért mindig hálás leszek. Mit gondol, azért lehetünk barátok?

– Amikor azon a bálon táncoltunk, elhatároztam, hogy vagy maga lesz a feleségem, vagy senki. Hát, úgy tűnik, agglegény maradok – mondta szomorúan Metzler, és Hanna úgy érezte, ezt nem lehet elviselni.

– Ugyan már, biztos találkozik majd egy lánnyal, aki sokkal szebb és okosabb nálam...

– Nem találkozik – mondta lakonikusan Zsófi.

– Hogyhogy?

– Metzler nagyon híres tudós lesz, de soha nem nősül meg. Wikipédia.

– Ne!

De nem tudták kivesézni a Georg boldogtalan magánéletét, mert Zsófit Skype-on kereste a boldogtalan Edina. Vagy inkább a hisztérikus. Hogy az Ervin egy mekkora

szemét. Nem válaszol az SMS-ekre, nem veszi fel a telefont, nem nézi a Facebookot, és most már azt is tudja, miért! Mert felszedett valami hülye libát és Genfben csajozik, amíg ő itthon szenved. A sulis honlapján látta a képét. Egy négyszemű ronda liba.

– Az csak Tekla, és nem az Ervin csaja – mondta Zsófi.

– Hanem?

– Senkinek se a csaja! Csak ott dolgozik az anyja a CERN-ben.

– És ezt te honnan tudod? – csapott le Edina.

– Bulcsútól. – Na, ezt nem kellett volna mondani, mert csak olaj volt a tűzre.

– Mert a Bulcsú bezzeg telefonál! – jajdult fel Edina és visítva bögni kezdett. – Csak az Ervin nem hív fel, mert már nem szeret! Arra se képes, hogy rendesen szakítsunk! Elmegy Svájcba és ott lapít, és fel se hív! Utálok a férfiakat!

– Edina... figyelj... nem azért nem hív fel, mert nem szeret – vette elő a gyógypedagógus stílusát Zsófi.

– Hanem?

– Azt nem mondhatom el.

Na, ettől aztán Edina teljesen bekattant.

– Hát, kösz szépen! Falazol neki, mi? Hogy te is mekkora szemét vagy, Zsófi! Ezt nem gondoltam volna rólad! Utállak!

Most már Zsófinak is elfogyott a híres türelme.

– Edina! Azért nem telefonál, mert elrabolták őket! – válaszolta nagyon ingerülten.

– Mi van? – tátotta el Edina a száját, de ezúttal legalább hang nem jött ki belőle.

– Elrabolták őket! Bujdosóné és a Felemásszemű meg akarják hekkelni a Nagy Hadronütköztetőt, ezért elrabol-

ták a srácokat, elvették tőlük a telefonokat, és fogva tartják őket egy villában a Genfi-tó partján, de nem szabad hívunk a rendőrséget, mert akkor bajuk lesz, így viszont lehet, hogy megússzák. Hát dióhéjban ennyi – hadarta egy szuszra Zsófi abban a reményben, hogy Edina ezt végre megérti.

– Oké, értem – mondta Edina –, de ettől még felhívhattott volna, nem?

Ezzel a beszélgetéssel egy időben Bulcsú, Tekla és Ervin ott álltak a Nagy Hadronütköztető előtt Genfben.

– Figyelem, az Einstein–Bulcsú-teória bizonyításának második fázisa következik – jelentette be üdvözült képpel Bulcsú.

– Mióta hívjuk Einstein–Bulcsú-teóriának? – kapta fel a fejét Ervin.

– Szerintem is a Bulcsú–Einstein megnevezés volna a helyénvaló, de tisztelem az idősebb kollégát.

– Ezt nem hiszem el – kezdte idegesen Ervin, de Tekla gyorsan közbeszólt.

– Tíz percünk van.

– Akkor óra indul – lépett akcióba Bulcsú. – Tekla, kérem az időutazót.

Tekla felemelte a macskahordozót, és gyengéden megsimogatta a mozdulatlanul heverő Schrödingert.

– Nagyon bátor cica vagy...

– Él még egyáltalán? – kérdezte undokul Ervin.

– Persze hogy él! – méltatlankodott Tekla, aztán aggodalmasan nézett Bulcsúra. – Ugye, nem fog neki fájni?

– Ha ez sikerül, ő lesz a világtörténelem leghíresebb macskája – felelte Bulcsú.

– Szegény már egyáltalán nem is mozog, csak pislog. Ha műanyaggá változik, az is jobb, mint így élni, nem?

– De – felelte Bulcsú, és bepötyögte a koordinátákat.

– Jó utat, Schrödinger! – mondta Tekla gyanúsan csillogó szemmel, és becsukta a macskahordozó ajtaját. Bulcsú óvatosan átvette, aztán megkezdte a visszaszámlálást.

– 10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1!

Zérónál a macskahordozó Schrödingerestül eltűnt, mintha sose lett volna. Bulcsú egy pillanatig várt, aztán megköszöörülte a torkát.

– Hanna! Vétel!

– Itt vagyok!

– Átment? – tudakolta óvatosan Bulcsú.

– Ja, valami átjött – felelte Hanna, aztán felszaladt a hangja. – Egy macskahordozó?!?

– Nyisd ki!

Bulcsú és Tekla lélegzet-visszafojtva várták a választ. Nem mertek egymásra nézni. Aztán macskanyávogást hallottak, majd rögtön nagy csörömpölést.

– Megvan a macska! – közölte Hanna nem túl lelkesen. – Megkarmolt és elszaladt.

– De él? – kérdezte teljesen feleslegesen Tekla.

– Él hát! Felugrott a szekrény tetejére és leverte egy csomó üveget.

– De én egy félholt macskát küldtem – akadékoskodott Bulcsú. – El volt törve legalább három lába.

Ekkor újabb éktelen macskanyávogás hallatszott, amit újabb csörömpölés követett, jóval nagyobb, mint az előző.

– Nem tudom, milyen macskát küldtél, de ez itt összevissza rohangál, és egészséges, mint a makk.

[16] Időutazás receptre

Aznap este a Villa Diodatiban Bulcsú suttogva számolt be Tibinek az általa legújabban végrehajtott tudományos szenzációról. Suttogott, bár legszívesebben világgá ordította volna, csakhog időközben neki is megfájdult a torka, és szörnyen berekedt.

– Kibírhatatlanul erős a CERN-ben a légkondicionálás – panaszkodott vacsora közben, és megigazította a sálját.

– Igyál hársfateát sok mézzel! – tanácsolta Búné egy szelet mortadellát terítve gusztussal a pirítására. – Én már sokkal jobban vagyok.

Ervin persze nem hagyhatott ki ekkora ziccert, és az este további részében végig ezzel szívatta Bulcsút.

– Hársfateát vámpírharpására, ha-ha!

– Maradjál már, mert lecsavarlak! – dohogott Bulcsú.

– Te engem? – vigyorgott Ervin, és a könyökével oldalba bökte Tibit. – Őt is megkóstolta Byron.

De Tibi most nem volt vevő a poénkodásra. Amióta meghallotta, mi történt a CERN-ben, teljesen megkukult, csak bámult maga elé, vacsoránál egykedvűen turkált az ételben, és ha szóltak hozzá, meg se hallotta. Most is csak a második erőteljes felszólításra emelte fel a fejét, és bámult révetegen Ervinre.

– Mi van veled, Tibor? Téged is megcsapolt a vámpír?

– Csak azon agyalok...
– Tibor agyal! Erre befizetek! – kedélyeskedett tovább Ervin.

– Sándor is meggyógyult, amikor visszamentek az időben... – folytatta Tibi. – Nem volt rajta járógép, és még a seb is eltűnt a lábáról...

– Ezt honnan veszed? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Bulcsú.

– Benne van a naplóban! Mindjárt az elején, amikor a bányáról van szó.

– Valami rémlik...

– Sándor is meggyógyult, Schrödinger is meggyógyult... – Tibi elhallgatott, és várakozva nézett Bulcsúra, aki folytatta a gondolatmenetet.

– Nem tudjuk pontosan az élettanát, de talán történik közben valami sejtregeneráció...

– Szerencsés esetben – szúrta közbe Ervin. – Gondolatok arra, mi történt a csótánnyal!

– De Schrödinger átment, és meggyógyult! – hajtogatta dacosan Tibi.

Bulcsú kiült az ágy szélére, és izgatottan feljebb tolta az orrnnyergén a szemüvegét.

– Az elemi részecskék szintjén történhet valami interakció... az utazás megváltoztatja az anyag szerkezetét... szétesik és összeáll, de közben regenerálódik. De mitől?! Ha erre rájönnék...

– Bulcsú, könyörgök, most ne a Nobel-díjadon gondolkozzál! – förmedt rá Tibi a töprengő dalekre. Rég fordult ki ennyire önmagából. – Azt mondd, hogy működik vagy nem?! Mással is működhet?

Bulcsú elgondolkozva nézett Tibi lázasan csillogó szemébe, és úgy döntött, hogy nem feszíti tovább a húrt holmi elméleti okfejtéssel.

– Működik – bólintott. – Még gőzöm sincs, mitől, de működik.

Tibi rezzenéstelen arccal nyújtotta felé a kezét.

– Kérem a telefont! Most!

Zsófi már a lefekvéshez készülődött, mikor megcsörrent a mobilja.

– Szia, Bulcsú... Mizújs? – szólt bele kissé nyúlós hangon, és megpróbált elnyomni egy ásitást.

– Tibi vagyok! Holnapig ide kell érned!

Zsófinak azonnal kiment az álom a szeméből.

– Mi van?!

– Mit csinálsz holnap?!

– Pesten leszek. De miért?

– Pesten hol? – Tibi hangja szokatlanul határozott volt.

– Az Amerikai úton. Kivizsgálás meg fizioterápia, mindenféle súlyvasakat akasztgatnak rám...

– Jó, akkor ez most volt utoljára, nyugodtan elfelejtheted a fiziko-micsodát, szevasztok, súlyvasak!

– Tibi, te miről beszélsz?!

– Arról, hogy holnap meg fogsz gyógyulni!

Zsófi érezte, hogy a torkába ugrik a szíve, egy pillanatra meg is szédült, és meg kellett kapaszkodnia az ágy szélén.

– Te magadnál vagy?! Ezzel ne hülyéskedj, nagyon szépen kérlek!

– Nem hülyéskedek! Kitaláltuk Bulcsúval, hogy... hogy... – Hagyjál már békén!

Ez utóbbi felszólítás nem Zsófinak szólt, hanem az erőszakoskodó daleknek, aki mindenáron ki akarta csavarni a kezéből a telefont. Úgy látszik, sikerült is neki, mert Zsófi kisvártatva Bulcsú Don Corleoné-san rekedtes hangját hallotta a telefonban.

– Na, szia, Zsófi, kivételesen nem mond hülyeséget a kolléga, van itt egy gép, talán már hallottál róla, a Nagy Hadronütköztető... Naaa! Áúúú!

– Tibi mindig is nagy volt karhátracsavarásban. Ismét nála volt a féreglyuktelő.

– Itt majd mindent elmondunk! Bízz bennem, Zsófi! Minden rendben lesz! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Csak az a fontos, hogy holnap háromig ideérjél!

– Genfbe? Holnap háromig?! Mégis hogy?!

– Mondjuk, mondd meg anyukádnak, hogy... – Tibi lendülete itt egy kissé megtört, nem adta fel. – Na, várjál! Mondd meg neki, hogy...

– Hogy vigyen ki Svájcba a Nagy Hadronütköztetőt nézegetni, mert attól majd meggyógyulok?!

A vonal végén a fiúcsapat elcsendesedett.

– Hát... kábé – bökte ki végül Tibi.

– Felejtsd el!

Tibi agya kétségbeesve kattogott valami megoldásért.

– Gyorsan kitalálok valamit... – De csak idáig jutott.

Újabb hallgatás következett. Tibit felháborította, hogy a valóság nem akar igazodni a vágyaihoz. Pedig már csak karnyújtásnyira vannak a megoldástól. Minden szép és jó lehetne, és akkor... A szájába keserű nyál gyűlt, és köpni lett volna kedve. Zsófi közben tovább sorolta a problémákat.

– Nincs is nálam az útlevelem... Mondjuk, az csak a repülőhöz kell... Ha kocsival mennék, Genfig nem kérk el... – aztán váratlanul felkiáltott. – Tibi!

– Tessék? – kérdezte kedvetlenül Tibi, mert fel volt készülve egy újabb, ezúttal megsemmisítő kifogásra.

– Asszem, van egy ötletem!

És itt szétkapcsolt a mobil. Tibi egy ideig bután meredt az elsötétülő készülékre. Zsófi kinyomta! De hát miért?! Hiszen azt mondta, hogy van egy ötlete. Ez igaz, csak-hogy az ötlet megvalósításához Zsófinak szüksége volt a mobilra.

– Micsoda?! – sikított Edina, miután Zsófi elmondta neki a tervét.

– Nyugi, Edi, végiggondoltam, csak így tudjuk megmenteni a fiúkat! Ezek annyira bénák...

– Ervin nem béma, csak csapdába csalták!

– Jó, akkor csapdába csalták. Egy a lényeg: oda kell mennünk és kiszabadítani őket!

– De hogy tudnánk odamenni?!

– Ezt te fogod elintézni.

– Én?! És elárulnád, hogy mégis hogy?

– Igen, elárulnám.

Miután Zsófi alaposan Edina szájába rágta, hogy mit kell tennie, kinyomta a mobilt, és végre kimerülten végighevert az ágyán. Még órákig nem tudott elaludni. Soha nem gondolta, hogy egyszer Edinán áll vagy bukik minden.

– Ettől a siker esélye némileg a nulla felé konvergál – jegyezte meg Bulcsú, mikor elolvasta Zsófi SMS-ét.

De hátha... egyszer még Edinának is összejöhet – gondolta Zsófi a plafont bámulva.

Nyugodtabban hajthatta volna álmra a fejét, ha hallja azt a beszélgetést, amit nem sokkal később Edina bonyolított Skype-on Hanna nénivel. A cicának ugyanis a szerelem szárnyakat adott.

– Hanna néni, megvan az Imre!

– Az én Imrém?! – sikkantott az ausztrál nagynéni. – Hol?!

– Svájcban!

– Diliházban?

– Nem, dehogyis! – tiltakozott Edina. – Egy nagy villát bérelt a Genfi-tó partján, és ott pecózik... – itt egy kis rafinált hatásszünetet tartott – ...egy nővel.

A hatás nem is maradt el. A vonal végén éktelen csöröpölés jelezte, hogy Hanna néni kiejtette a kezéből a porcelán teáscsészét.

– EGY NŐVEL?! – hápogta.

– Igen, Editnek hívják, nálunk tanít történelmet, egy dementor, úgy értem, szörnyeteg, engem például majdnem meghúzott tavaly...

– Mit akar ez a szörnyeteg az én Imrémtől?! – kérdezte vészjósló hangsúllyal az éltes nagynéni.

– Behálózta szegényt! Kihasználta, hogy idegileg... hát tetszik emlékezni... kicsit meg volt zakkanna.

– Azt hitte szegénykém, hogy tizenhárom éves vagyok! – Hanna néni az emlékek hatására itt kissé elérzékenyült. – És milyen igaza volt! Hisz a lelkem mélyén... ó, igen... egy szerelmes csitri vagyok!

Edina érezte, hogy jó úton haladnak. Tovább tüzelte az ábrándos matrónát.

– Azt hiszem, kicsit belebolondult Hanna nénibe.

– Úgy gondold?

– Igen! És csak Hanna néni tudná kigyógyítani az örületből.

– Ezt honnan veszed?!

– Ő mondta.

Hanna néni erre úgy csapott le, mint egy pörölycápa az ínycsiklandó koncra. Nem sejtette, hogy csali.

– Beszéltél vele?! – kérdezte mohón. Bekapta a horgot.

– Ó, persze, mindennap felhív. És mindig mesélnem kell Hanna néniről, hogy mentünk-e együtt Vidám Parkba, amikor kicsi voltam, és hogy milyen ruhát tetszett viselni a születésnapomon...

– Ó, a drága örült!

Edina, miután puhára főzte, most tüzelni kezdte az ál-dozerát.

– De csak titokban hívhat, mert ha észreveszi a dementor, akkor... ajjaj.

– Mit ajjaj?! – horkant fel Hanna néni.

– Akkor kap az Imre.

– Mit kap?!

– Úgy értem, az arcára.

Hanna néni akkorát csapott az asztalra, hogy a porcelán cukortartó is a teáscsésze sorsára jutott: mint egy párját sirató hősszerelmes, az is a mélybe vetette magát. Hanna néni körül szinte izzott a levegő, és mindent átlényegített a féltékeny szenvedély energiájával.

– Az a nő terrorizálja?! – kiáltott felháborodva.

– Szerintem igen. Imre bácsi célzott is rá...

– Mire?

– Hogy az a nő... bezárja. Fogságban tartja.

– Micsoda?! Hát hogy lehet fogságban tartani egy ilyen szabad szellemet?!

– Az Edit már csak ilyen.

Hanna néni szemei szikrákat szórtak, míg bosszúszomjasan lihegte:

– Na, várj csak, Edit, várj csak! Majd én megmutatom neked, kivel kukoricázzál!

Edina gondolatban lepacsizott magával.

– Tudod a pontos címet? – kérdezte Hanna néni.

– Azt nem, de ott majd meg tudják mutatni, híres hely, Villa Diodati, a Genfi-tó partján, itt írta Lord Byron a... nem tudom mit.

Hanna néni botoxkezelésektől félig érzéketlen izomzatú arcán újabb elementáris érzélem vonaglott át.

– Lord Byron, Genfi-tó, Villa Diodati... Ó, de romantikus! – sóhajtott. – Tarts ki, édes Byronom, Imrém, repülök hozzád!

Edina elégedetten dőlt hátra. A cápasteak elkészült, tálalható.

De a munkának ezzel még nem volt vége. Másnap reggel még az apját is kezelésbe kellett vennie. Ám tisztában volt vele, hogy Hanna néni után ez már sima ügy lesz.

– Nem értem... – rázta a fejét kelletlenül az apa –, ennek semmi értelme. Minek menne Genfbe az öreglány?

– Ott akar randevúzni az Imrével.

– Ez ostobaság! – morogta az apja, és a tükör elé állt, hogy becsomózza a nyakkendőjét.

– Apa, este szkájpoltunk, megvan a repülőjegye. Kibéreltek egy nagy villát a tóparton, ott lesz az eljegyzés...

– Az eljegyzés?! – a férfi keze megállt a csomókötésben. – Hogy az a... – sziszegte. – Ezt nem hagyhatjuk!

– Szerintem már késő. Hanna néni ma délután megérkezik...

– Ugyan már, Edina! Hogy érne ide ennyi idő alatt Ausztráliából?!

– Nizzában van ajakfeltöltésen. Egy óra alatt átröppen Genfbe, és ott Imre bá megkéri a kezét...

– És ezt csak így mondod?! – kiáltott fel az apa.

– Hát hogy mondjam?

– Edike, tényleg nem érted, mi múlik ezen?! Ha újra férjhez megy ez a múmia, akkor ugrik az örökség!

– Húha! – mondta Edina különösebb meggyőződés nélkül. Őt most a túszként senyedő Ervinke jobban érdekelte, mint az a nyomi örökség ki tudja, mikor.

– Meg kell akadályoznunk! – határozott az apa. – Azonnal indulok!

– Indul-UNK. Én is megyek.

– Dehogy jössz, kislányom! És az iskola?

– Ha nem viszel magaddal, nem mondom meg a címet! Az apa hitetlenkedve bámult egykedvűen rágózó kislányára.

– Te megszarolsz?!

– Igen, és útközben megállunk egy Fregatti butikban. Itthon nincs ilyen, és szeretnék végre már egy Fregatti pulcsit!

– Szó sem lehet róla!

– Akkor szia, apu! Csá!

Edina sarkon fordult, és elindult a szobája felé. Az apa szinte üvöltve szólt utána.

– Na, jól van, gyere! Majd a kocsiból felhívjuk anyádat.

Edina vigyorogva lépett a cipősszekrényhez, hogy belebújjon egy alkalomhoz illő topánkába. Egy strasszköves rózsaszínű csodát választott Ervin cica tiszteletére.

– Ja, és még meg kell állni a kórháznál! – tette hozzá hanyagul.

Az apa nagyot nyelt.

– Milyen kórháznál?!

– Tudod, van egy mozgássérült barátnőm, akinek pont most Svájcba kéne mennie kezelésre... csak ott tudják meggyógyítani... de nagyon drága... meg a repülőjegyre sincs pénze...

– Edina, most már elég legyen! Erre tényleg nem érünk rá!

– Apu... – Edina hangja megcsuklott, szája legörbült –, én megígértem neki! Annyira boldog volt! – a szemébe könnyek gyűltek. – Tudod, ő kerekes székben ül, és... és elhagyta a remény, és...

Drámaian megszívta az orrát, és hagyta, hogy az arcán végigcsorogjanak a könnyei.

– Nincs egy pézséd?

– Edina, ezt hagy abba! – szólt idegességtől remegő hangon a férfi, miközben papír zsebkendő után kotort a zsebében.

– Apuciiiiii! – tört ki zokogásban Edina, és a férfi mellkasára borult. Már nem kellett papír zsebkendő, megoldotta.

– Ne sírj már!

– Édesapaaaa....

– Jó, jó, jó, csak hagyd abba! – kiáltott kétségbeesve az apa, és megpróbálta lefejtetni magáról a lányát, aki már így is szanaszét könnyezte a frissen vasalt ingét. – Hol van ez a kórház?

A vadiúj Volvo XC 60-as csikorgó kerekekkel fékezett az Amerikai úti kórház akadálymentesített bejárata előtt. Zsófi már ott várta őket. Feri bá nagy ügyel-bajjal összehajtogatta a kerekes széket, behajította a csomagtartóba, és kipörgő kerekekkel indult az autópálya felé.

– Anyukádnak mit mondtál? – suttogta Edina a hátsó ülésen.

– Hogy lemegyek a büfébe – válaszolta halkán Zsófi.

Aztán sokáig hallgattak. A Volvo a buszsávban száguldott a Rákóczi úton az Erzsébet híd felé. Zsófi arcán hihetetlen belső feszültség tükröződött. Tudta, hogy örültséget csinál, de azzal is tisztában volt, hogy beleőrült volna, ha nem próbálja meg. Nem volt más választása.

– Apa, tekerd már a Musicra! Lécci! – nyafogott Edina, de hiába, az apa közlekedési híreket akart hallgatni.

Zsófi kikapcsolta a telefonját, hogy ne érje el senki, de előtte még írt egy SMS-t.

Ne haragudj, anya! Elmentem Hannához. Ott meggyógyítanak, és hazajövök. Bízz bennem! Szeretlek! Zsófi

Elküldte az SMS-t, aztán csak bámult ki az ablakon. Nézte a hidat, a folyót, a vízen sürgölődő tömött turistahajókat, a vízesést, a Gellért-szobrot. Gondolatban búcsúzott tőlük.

Csak néhány óra múlva, már Ausztriában kapcsolta vissza a mobilját. Az anyja üzenete várta. De mielőtt ki nyithatta volna, bejött egy hívás.

– Zsófi! Hol vagy?!

– Úton. Ausztriában, az autópályán.

– Megcsináltátok! Zseni vagy! – lelkesedett Tibi.

– Mit mond? – kotyogott bele Edina.

– Hogy zseni vagy – tolmácsolta Zsófi.

– Kösz! Ervinnel beszélsz?!

– Tibivel.

– Ja! Tudja majd adni egy picit az Ervint?

Zsófi újra a füléhez emelte a mobilt.

– Tudod adni az Ervint?
 – Csótányt irt. De szólok neki. Ervin! – kiáltott hátra Tibi.
 – Mi van?
 – Keres a csajod.
 – Melyik?
 – Ezt hogy érted?
 – Melyik idősíkból?
 – A jelenből.
 – Akkor tagadj le!
 – Most nem tudom adni – szólt Tibi újra a telefonba.
 De Edina ekkor már mással volt elfoglalva. Teli torkokból visított, és rángatta az apja vállát.
 – Bécs, Bécs, Bécs, apu, Bécs! Most kellett volna jobbra lemenni!
 – Halló! Nem hallok semmit! – próbálkozott Tibi.
 – Megígérted, hogy bemegyünk egy Fregatti butikba!
 – Majd visszafelé – morgott az apa a kormány mögül.
 – Ez nem igazság, megígérted! – szirénázott tovább Edina.
 – Edike, légy szíves, fejezd be a hisztit!
 – Akkor legalább a következő benzinkúthoz menjünk be! Pisilnem kell!
 – Edina...
 – Mi van, már pisilni sem szabad?!

Tibi mindebből csak valami motorzúgással kevert magas frekvenciájú hangzavart hallott. Feladta:
 – Figyu, inkább majd visszahívlak!
 – Oké – válaszolt Zsófi.
 A vonal szétbontott. Zsófi újra kikapcsolta a telefont. Úgy döntött, hogy inkább később olvassa el azt az SMS-t. De aztán sok minden történt, és nem volt ideje ezzel fog-

lalkozni. Mikor végre újra nyugi lett, és visszakapcsolta a mobilt, az szinte azonnal csörgött.

– Na, végre, ezerszer hívtalak, hol vagytok már? – hallotta Tibi izgatott hangját.
 – Salzburgban.
 – Micsoda?! Hogy kerültök Salzburgba?!

– Bekrepált a kocsí.
 – Nem, nem, nem, nem hiszem el! – csapkodott Tibi. – De mi, defekt?!

– Nem, valami komolyabb – mondta Zsófi. – Egyszer csak lefulladtunk a sztráda közepén. Állítólag letiltotta a motort a műholdas lopásgátló... vagy valami ilyesmi.
 – Nem értem.
 – Szerinted én értem?! Ráadásul ez egy hiper-szuper kocsí, csak a hiper-szuper szakszervízben lehet javíttatni, úgyhogy most itt dekkolunk, és várunk. Edina végre bemehetett egy Fregatti butikba, én meg itt ülök egy padon... tudod, hol?

– Hol?
 – A Hagenauer-ház előtt.
 – Aha. Szuper. És az mi?
 – Mozart szülőháza. Épp az előtt mondta el az idegenvezető egy szombathelyi turistacsoportnak, hogy Mozart 1791-ben hunyt el, és...

Zsófi elhallgatott. Tibi egy ideig várt, aztán türelmetlenül kérdezte:
 – És?!

– És az utolsó művét... a *Requiemet*... már be sem tudta fejezni.

[17] Tessék vigyázni az oroszlánna!

A Kempelen-házban olyan síri hangulat volt, hogy még az oroszlánna sem volt kedve kávézni. Berci érintetlenül hagyta a cukros kávézaccot, egész nap mancsára hajtott fejjel feküdt, révetegen fixírozott egy könnyezőpálmát, és néha bánatosan elbődült, hátha azzal legalább pillanatokra el tudja nyomni a kedélylohasztó háttérzenét. Mozart ugyanis egész nap komponált. Sőt, még éjjel is. Bezárkózott a szalonba, és ihletetlen csépelte a zongorát, csak a köhögőrohamok idejére hagyta abba a lázas alkotást. A gyászzene olyan hatásosra sikeredett, hogy még Sándor bá is bűnnek érezte ősz fejét, és egészen elszótlanodott, pedig őt eddigi hosszú és megrázkódtatásokban gazdag életében nem sok mindennek sikerült kizökkentenie rendíthetetlen jó kedélyéből. A harmadik napon aztán ő sem bírta tovább, és feltépte a szalon ajtaját.

– Az isten megáldja, művész úr, azt akarja, hogy mindannyian felvágjuk az ereinket?

Mozart lassan odafordította fejét, és megvető pillantással mérte végig a betolakodót.

– Nem értem, mi közöm a maguk hangulatához.

– Bezárkózik a szobájába, nem eszik, nem alszik, csak muzsikál – aggódott őszintén Wolfiért az öreg.

– Komponálok! – helyesbített ingerülten a Halhatatlan Génusz.

– Értem én, instálom, de nem lehetne most már valami vidámat?

– Vidámat! – horkantott megvetően Mozart. – Hogy érti, hogy vidámat? Ez egy rekviem, ember, gyászmise!

– Gyászmise, gyászmise, de nem lehetne egy kicsit kevésbé lehangoló? Épp elég baj, ami kint van.

– Miért, mi van kint?

– Tél van. És csend és hó és halál, ahogy a költő mondja. Mármint mondani fogja. Szegény Berci is egészen mélabús lett, mióta ezt kénytelen hallgatni.

– Hadd ne legyek már tekintettel egy zaccfaló oroszlánna jókedvére! – horkantott a komponista, és visszafordult a zongorához.

Mikor fél perc jótékony csend után újra leütötte az első hangot, Berci riadtan talpra ugrott: már épp álomba merült volna szegény pára az egész napos virrasztás után. Sándor dohogva kiment, és bezárkózott Kempelen műhelybe.

Hanna közben a vörös macskát babusgatta. Schrödinger nem vette valami jó néven a kényeztetést, ugyanis nagyon élvezte, hogy már nem mozgásképtelen, és mindenféle lehetetlen mutatványokkal szórakoztatta magát. Átugrott az almárium tetejéről a kemence padkájára, onnan az asztalra, majd vissza a szekrény tetejére. Hanna figyelte az önfeledten ide-oda pattogó vörös gombolyagot, és arra gondolt, hogy ha ez tényleg igaz, ha a macska meggyógyult az időutazástól, akkor talán Zsófival is megtörténik a csoda.

Tibi ugyanis órákkal ezelőtt felhívta, és kapkodva beszámolt neki a Nagy Tervről:

– Zsófi visszarepül velük az időben, és ettől sejtileg regenerálódni fog! Vagy mi.

Ebből ugyan nem túl sokat értett, és még az sem segített, hogy Bulcsú egy idő után átvette a telefont, és valami tudományos hablatyolásba fogott. Ez most nem számított, egyáltalán nem érdekelték a részletek. A fejében végig csak két szó zakatolt: ZSÓFI MEGGYÓGYUL! ZSÓFI MEGGYÓGYUL!

Ábrándozásából Sándor bá hangja riasztotta fel.

– Hannácska! Jöjjön sietve! Keressen nekem egy vörösréz üstöt!

Hanna belépett Kempelen műhelyébe, és azzal a lendülettel keresztülesett egy kuktaszerű edényen. A más-kor mindig akkurátus rendben tartott helyiségben éktelen felfordulás volt. Mindenhol lombikok füstöltek, csövek csöpögtek, és tűz ropogott kongó vaskondérok alatt. A kuktaszerű edény veszettül sípolt.

– Mi ez a szag? – kérdezte Hanna, miközben feltápászkodott.

– Cefre – tájékoztatta büszkén Sándor bácsi.

– Ezek a Kempelen lombikjai?

– Valamiben csak kell desztillálni, kérem.

Hanna nem akart hinni a szemének. Felháborodva kérdezte:

– Maga pálinkát főz Kempelen lombikjaiban?!

– Ne fintorogjon, hozza azt az üstöt! De csak a vörösréz a jó!

– Ez undorító!

– Nem, kérem, ez az erjesztett cefre, amelyben most lepárlás, más néven desztillálás útján elkülönítjük az illóanyagokat a szilárd és nem illó anyagoktól. Ez is van olyan magas művészet, mint az alkímia, higgycs el!

De Hanna nem nagyon hitte, inkább befogta az orrát. Sándor a földre lötytyintette az előpárlatot.

– Nincs hatékonyabb orvosság egy jó pohár körmöcbányai kerítésszagotónál, nincs az a nyavalya, amit ez ki nem kúrál! Mindjárt ki is próbáljuk ezt a művész úrnál.

Nem sokkal később Mozart dühödten csapta le a zongorátetőt, Sándor bácsi ugyanis újból beállított hozzá, igaz, ezúttal nem üres kézzel. Az öreg egy csillogó üvegflaskát lötyögtetett a komponista orra előtt.

– Maguk mellett nem lehet alkotni! – mérgelődött Mozart, de aztán leterítette egy köhögőroham.

– Kérem, én már itt se vagyok! – bizonygatta Sándor bá. – Csak hoztam egy kis szíverősítőt.

Mozart szemében megcsillant az érdeklődés halvány szikrája.

– Sznapsz?

– Sokkal jobb. Úgynevezett *aqua vitae*. Saját főzés.

Ezután csodálatos csend borult a házra, csak a nyelvek elégedett csettintése hallatszott egy-egy korty után, és Berci, az érzékeny idegrendszerű, nyugalmazott cirkuszi oroslán végre megérdemelt álomba merült.

– Na, töltsön még egy utolsót, aztán dolgoznom kell! – rendelkezett összeakadó nyelvvel a Halhatatlan Génusz.

– Jobban érzi magát?

– Talán.

– Meglátja, ettől úgy meggyógyul, mint a pinty!

Mozart felállt, és visszaimbolygott a zongorához. Tűnődve belelapozott a kottákba.

– Szóval maga szerint túl mélabús a *Requiem*.

– Hát, mi tagadás... nem lesz tőle az embernek jókedve...

– Nem is akarom, hogy jókedvük legyen!

– Na látja, hát éppen ez az! Annyi baj van a világban, annyi a reménytelenség, szörnyűség, halál... legalább a művészetben legyen valami öröm, nincs igazam?

– Nincs – rázta meg a fejét Mozart, és a parókája félig a szemére csúszott. – A művészet csupa fájdalom és gyötrelem!

– Badarság!

Sándor bá újratöltötte a poharakat, majd Mozart vállára támaszkodott.

– Nézd, Wolfi. Wolfikám... tanítok én neked egy szép vidám magyar dalt. Hogyaszongya... – és az öreg teli tüdőből üvölni kezdett: – Elindultam szép hazámbúúú... Híres kis Magyarországbúúú...

Az oroszlán felriadt álmából, és ijedtében teljes erejéből nekirohant a csukott ajtónak, ami tokostul kiszakadt. De Sándor bát ez sem zavarta, és boldogan gajdolt tovább:

– Visszanéztem... félutambúúú... Szememből a könny kicsordúúú.

– Te Sándor – kezdte Mozart, majd csuklott egyet. – Ez nem valami víg.

– De szépnek szép – mondta az öreg, és gyengéden hátba vágta a komponistát, hogy elmúljon a csuklása.

Ez a macskazene még Schrödingernek is sok volt, és panaszosan nyávogva próbált menedéket találni Hanna ölében. Amikor Mozart is beszállt a dalolásba, és már ketten üvöltöttek kétféle dallamot, a vörös macska felborzolt szőrrel, felpúpozott háttal kieresztette a karmait.

– Aú, Schrödinger! – szisszent fel Hanna. – Normális vagy? Megkarmoltál!

– Adjon neki pálinkába mártott kenyérvéget, attól megnyugszik! – ajánlotta Sándor bácsi. – Igaz-e, Wolfi?

Mozart énekelve válaszolt:

– Elindultam szép hazámbúúúú!

Az öreg rákapcsolódott, és már ketten vonyították:

– Híres kis Magyarországbúúú...

Azokban a pár másodperces szünetekben, amikor átmenetileg csend volt, mert a mulató urak épp levegőt vettek, Hanna gyanús zajokat hallott, ajtónyikorgást és közeledő lépteket. Aztán egy vékonyka gyerekhangot:

– Még ébren vannak, Mester!

Ez Sanyika – gondolta Hanna, és talpra ugorva meg-rángatta Sándor bá inge ujját.

– Megjöttek! Itt van Kempelen!

Az öreg boldogan indult kifelé a Mester fogadására. Mozart a távolodó flaska után nyúlt, de elvesztette az egyensúlyát, és lefordult a zongoraszékről. Mikor vízszintesbe került, jóízűen kinyújtózott, a feje alá gyűrte a szőnyeget, és szinte azonnal elaludt.

Közben Sándor bácsi kitárt karokkal közeledett Kempelen Farkas felé, aki épp levetette hólétől nyirkos kalucsniját.

– Mesterem! Isten hozta!

– Pfu! – fintorgott Sanyika, és az orrát mozgatta, mint egy szimatoló kiskutya. – Mi ez a cefreszag?

Sándor bá töltött egy kupicával a ház urának is.

– Korábban jött, Mester!

– A hóesés miatt úgy döntöttem, hogy Pozsonyból egyenesen idejövök.

– És sikere volt a Töröknek?

– De még mekkora! Most későre jár, majd holnap elmesélem.

Sanyika időközben a szagnymokat követve bejutott a műhelybe, és méltatlankodva kiáltotta onnan:

– Mester, Mester! Tele van a műhely pálinkával!

– Micsoda?!

Kempelen a műhelyajtóhoz lépett, és benézett. Az iszonyatos rendetlenség látványa megdöbbenetete.

– Csak egy kis alkímia, Mester – nyugtatgatta Sándor bá. – Holnap kitakarítok.

Kempelen nagyon fáradtnak érezte magát, egész nap utazott, nem akart vitába bonyolódni. Úgy döntött, majd holnap beszél az iszákos öreg famulus fejével.

– Azt hiszem, szeretnék nyugovóra térni – mondta végül nyugodt hangon, és elindult a szobája felé.

– Inkább a másik szobába, mester! – állt elé sietve Hanna.

– Miért, mi van a szobámban?

Kempelen félretolta a lányt az útból, és átlépett a szilánkosra tört ajtón. Mozart félig becsúsztatva a zongora alá, édesdeden aludt.

– Mozart a szobámban lakik? – szaladt fel kérdően Kempelen szemöldöke.

– Csak ideiglenesen – sietett megnyugtatni Hanna. – De azonnal megágyazok a Mesternek az emeleti szobában. A lépcsőfordulóban tessék vigyázni az oroszlánnal!

– Meg a Schrödingerrel – tette hozzá Sándor bá, és csuklott egyet.

– Úgy látszik, elkapta Mozarttól.

– Schrödinger? – kérdezte nyugtalanul a ház ura.

– Az csak egy macska – magyarázta Hanna. – Ciciiii! Gyere, mutatkozz be!

Schrödinger doromboló nyolcasokat írt le a döbbszó Kempelen lábai körül. A kor legnagyobb koponyája úgy érezte, itt az ideje az összegzésnek, és deduktív logikai úton levonta a konklúziót.

– Igen kimerült vagyok, de lássuk, jól értem-e! Elutazom néhány hétre a találmányommal, és mire visszatérek, a műhelyemben szeszfőzde működik, a szobámban egy

részeg zseni horkol, mindemellett vigyázzak a lépcsőn a macskával és az oroszlánnal.

Sándor bá egyetértően bólintott. Makulátlannak tartotta a helyzetértékelést.

– Vendégszeretetem nem ismer határokat – folytatta halkán Kempelen, és a hangja egy kissé megremegett –, de szeretném tudni: maradt-e még egy zug e kies házban, hol meghúzhatnám magam?

Viszonylag hosszú csend volt a válasz.

Hanna másnap délelőtt üzenetet kapott Tibitől, hogy Zsófiék már átlépték a határt, most hagyták el Bécset, szóval minden rendben, és három körül indul az akció. De három körül nem indult semmi. Ugyanis nem volt minden rendben. Egyáltalán nem.

– Hogy érted azt, hogy nem jöttök? – kiáltotta Tibi a mobilba. – Hol vagytok?

– Még mindig Salzburgban, egy szállodában – válaszolta Zsófi. – És nem azt mondtam, hogy nem megyünk, csak hogy nem ma megyünk. Holnap reggelre talán megjavul a kocsi.

– De hát... – Tibi nagyot nyelt. – ...MA VAN AZ AKCIÓ!!!

– Ne kiabálj, mert Edina meghallja!

– Mit hallok meg? – lépett elő Edina a fürdőszobából a fejére csavart törülközővel.

Lábujjai közül rózsaszín foltos vattacsomók kandikáltak ki. Jól kihasználta az időt egy nagygenerálra.

– A Tibi kicsit ideges, hogy nem fogunk odaérni – magyarázta Zsófi.

– Látod, te bezzeg hiányzol a Tibinek! Fogadjunk, hogy a cica már megint nem fog a telefonhoz jönni – rogyott le az ágy szélére drámai mozdulattal Edina.

– Tibi, tudod adni az Ervint? Fontos lenne.

Zsófi hallotta, amint a vonal másik végén Tibi átüvölt egy másik helyiségbe.

– Ervincica, kapás van!

Aztán lépéseket hallott, némi sutyorgást, és Ervin izgatottan lehalkított hangját.

– Ne már!

– Muszáj! – sügta vissza neki Tibi. – És legyél vele kedves! Ő meg az apja hozza ide Zsófit!

Ervin sóhajtott, és átvette a telefont.

– Szia, Cica!

Edina örömeiben felugrott az ágy tetejére.

– Cica! Végre! Aaannyira hiányoztál!

– Ja, te is nekem – Ervin nem volt túl meggyőző, pedig igyekezett.

– Képzeld, vettem egy aaannyira cuki türkizkék Fregatti pulcsit! Zsófi szerint tök jól megy a szememhez! – pörgette Edina tovább a mondatokat, közben néhány magánhangzót cukin megnyújtva. Ervin ezt korántsem találta annyira cukinak.

– Remek – válaszolta.

– Nem haragszom ám, amiért nem hívtál, mert a Zsófi mondta, hogy a Búné elrabolt benneteket.

– Ja.

– Tudod, én mindig is éreztem, hogy az a nő valójában egy ösgonosz! Aki püspöklila táskát hord a piros cipőjéhez, az más disznóságokra is képes!

Ervinnek ez már kezdett egy icipicit sok lenni.

– Figyelj, cica, nagyon ügyesen következtetsz, de most vissza kell adnom a Tibinek... már integet, hogy nagyon drága lesz.

Tibi valójában azért integetett, hogy dumáljon még nyugodtan, puhítsa a csajt, ezen most sok múlik. De Ervin úgy érezte, hogy mindennek van határa.

– Most leteszem.

– De, ugye, nagyon várod, hogy találkozzunk? – nyafogta Edina.

– Persze, baromira – préselte ki magából Ervin, és oda dobta Tibinek a telefont. Sietett vissza a másik szobába, ahol reggel óta tanulmányozott egy középkori francia algebrakönyvet a Google-fordító segítségével. Elég macerás volt.

– Visszaadod Zsófit egy kicsit?

– Okés. Zsófi, a Tibi!

Edina visszament a fürdőszobába, hogy beszárítsa a haját. A nagy kapkodásban reggel nem tett bele a kétszintes piperetáskájába néhány nélkülözhetetlen kelléket, de szerencsére a szállodában volt egy szipi-szupi hajszárító.

– Itt vagyok – szólta bele Zsófi a telefonba.

– Azonnal el kell indulnotok! Nem lehet, hogy pont a cél előtt... – Tibi idegesen rázta a lábát. – Már csak pár száz kilométer!

– Hétszázötven az a pár száz.

– Pláne! – sóhajtott Tibi. – Zsófi, ki kell találnod valamit!

– Rendben. Viszont holnapnál előbb már sehogy sem fogunk tudni odaérni. Húzzátok az időt! – A vonal végén sűrű csend volt a válasz. – Okés? Fel kell tartanotok őket holnapig!

Tibi torka elszorult, alig tudott megszólalni. A feladat szinte megoldhatatlannak tűnt.

– Megpróbálom – nyögte ki végül.

És tényleg megpróbálták. De hiába dugták el a Felemásszemű slusszkulcsát, volt pótkulcs. Hiába szimulált Tibi, hogy krónikus hasgörcse van, belétömtek egy csomó széntablettát, és elzavarták öltözni. Bulcsú megpróbálta kiszűrni a terepjáró kerekeit, de nem járt sikerrel, amiben közrejátszhatott az is, hogy egy vajazókéssel próbálkozott. Nem szorult belé túl sok praktikus érzék.

Bujdosóné kicsípte magát, de az időutazás várható meg rázkódtatásaira való tekintettel kivételesen nem magas-sarkút vett, hanem egy egyszerű, kényelmes túracipőt. Az előttük álló nagy esemény azonban nem zökkentette ki a nyugalmaiból, ráérősen készülődött. Felemásszemű Imre viszont annál inkább fel volt pörögve.

– Még néhány óra, és utazunk! Úgy izgulok, mint egy gyerek. Te nem?

– Nem – mondta Bujdosóné, miközben a tükörben utoljára ellenőrizte, hogy elég precízen van-e kihúzva a szemöldöke.

– Edit, neked nincs is lelked! – állapította meg Imre.

– Nincs – hagyta helyben Búné.

– Nem tölt el izgalommal az időutazás?

– Nem szeretek előre inni a medve bőrére. Remélem, tudod, hogy a kis patkányok mindent el fognak követni, hogy átverjenek minket.

A Felemásszemű fensőbbbségesen elmosolyodott, és kihúzta a XVI. Lajos korabeli szekreter egyik titkos fiókját.

– Tudom, Editkém. De hiába próbálkoznak, Imre bácsi nem most jött le a fálvédőről. Elszánt vagyok és rettenthetetlen!

A fiókból ünnepélyes mozdulattal kivett egy pisztolyt, és csőre töltötte. A zavar kattanását a szomszéd szobában is primán lehetett hallani, ahol a fiúk épp vészgyűlést tartottak. Egyetlen napirendi pont volt: hogyan tudnák húzni az időt holnapig. Hamar kifogytak az ötletekből.

– Bocs, Tibi... – összegezte Bulcsú –, de nem tehetünk semmit. Zsófi marad.

– Az nem lehet! – pattant fel Tibi. – Hát nem értitek, hogy ez az egyetlen esélye?!

– Mindent értünk, elhiheted – vette át a szót Ervin –, de a pillanatnyi állás szerint ezek az esélyek a nulla felé konvergálnak.

Mintegy szavai igazolásaképpen Felemásszemű lépett be a szobába. A zakója oldalt, csípőtáján sokatmondóan kidudorodott: a pisztoly ott volt nála.

– A tudomány és a technika úttörői! – mosolyodott el gúnyosan. – Ütött az óra, kispajtások, most bizonyíthatatok! Irány a CERN!

– Máris indulunk? – próbálkozott bénán Tibi.

Imre bá tekintete elsötétült, és fenyegetően a fiú arcába hajolt.

– Kapjátok össze magatokat, amíg finom vagyok és nőies!

A fiúk kelletlenül felkászálódtak, és elindultak kifelé. Különösen Tibi volt padlón. Mindennek vége. Semmit sem tudott kitalálni, hogy tovább húzza az időt. Zsófi ennyit bízott rá, és még ezt sem bírja megoldani. Nem érdemli meg, hogy Zsófi vele járjon. Egy igazi lúzer.

Ekkor a kapucsengő fülsiketítő berregése rázta meg az egész házat. A Felemásszemű felkapta a fejét, és kelletlenül morogta:

– Ki lehet az ilyenkor?!

A ház elől a kapucsengő recsegésével vetekedő, élemedett női hang hasított a levegőbe.

– Imrém, kis borzom, én vagyok! Nyisd ki a kaput, virágszálam!

Felemásszemű Imre elsápadt, a térdei megrogytak.

– Segítség! – lehelte halkán, és haladéktalanul bezárkózott a mellékhelyiségbe.

– Imre, mit művelsz?! – dörömbölt az ajtón Búné. – Gyere ki azonnal!

De Imrét nem lehetett kicsalogatni.

Hanna néni újra rázendített:

– Tudom, hogy benn vagy, kis struccom!

Bujdosóné kinézett az előszobaablakon, ahonnan rálátott a kovácsoltvas kertkapura. Hanna néni ott toporgott frissen feltöltött nizzai ajkakkal, leírhatatlan színösszetételű ünnepi toalettben.

– Ki ez a papagáj? – kérdezte Búné.

– Az Edina ausztrál nagynénikéje – informálta sietve Bulcsú.

– És hogy kerül ez ide?

– Fogalmunk sincs – vágta rá a fiúk szinte egyszerre.

Tibi hitetlenkedve forgatta a fejét. Lehetetlen, hogy ekkora mázlijuk legyen! Persze nem mázli volt, hanem remek szervezés. Zsófi mindenre gondolt.

[18] Szerelem, szerelem, átkozott gyötrelem

Hanna néni rátehenkedett a kapucsengőre. Néha leszállt róla, akkor viszont rikoltzott egy kicsit az ő Imréjének. Bujdosóné nehezen tudta eldönteni, hogy melyik idegesíti jobban.

– Tarts ki, Imrém! Kiszabadítalak, egyet se félj! És nem hagyjuk el egymást soha többé!

A végéből Imre bá izgatott hangja szűrődött ki.

– Mindenki lapít és kussol! Aki válaszol neki, kinyírom!

– Gyere már ki, Imre, ne legyél nevetséges! – förmedt rá Búné, de mintha a falnak beszélt volna. Vagyis a vécéajtónak.

Közben Hanna néni letáborozott a kapu előtt egy kinyitható kempingszékkal és egy fonott piknikkosárral.

– Rántott pipi! – kiáltotta teli szájjal. – Isteni! Omlós! Egyheti hideg élelem van a kosaramban!

– Ki kéne hívni a rendőrséget! – kockáztatta meg Bulcsú, de csak azért, mert nagy tételben mert volna rá fogadni, hogy mi lesz a válasz.

– Na, azt próbáljátok meg! – csattan fel Felemásszemű a klotyóban.

– Halkabban, mert meghallja! – gonoszkodott Tibi.

Hanna néni épp a harmadik pipicombnak állt neki, mikor Bujdosóné nem bírta tovább cérnával, feltépte a be-

járatí ajtót, és kirentott. Nyikorogva kinyílt a kovácsoltvas kapu is. Búné csípőre tett kézzel állt az egykedvűen falatozó matróna elé.

– Mi tetszik? – kérdezte jeges hangon.

Hanna néni rávillantotta hófehér fogpótlásait.

– Tudja azt maga jól, húsom! A vőlegényemért jöttem, az én Imrémért.

– Ez valami tévedés lesz.

– Igen, a maga tévedése! – A vénasszony akkurátusan megtörölte a száját, majd feltápáskodott a kempingszék-ről, és Búné elé állt. Úgy a válláig ért.

– Azt hiszi, el tudja csábítani tőlem?! Jó, talán néhány évvel fiatalabb, mint én, ahogy így elnézem, de vegye tudomásul, a kor nem minden! Hanem a perzselő szenvedély...

Búnéra nem hatottak fennkölt szavak.

– Úgy értettem, hogy itt nincs semmiféle Imre – mondta.

Hanna néni mosolyogva rázta a fejét.

– Dehogy nincs! Tudom, hogy itt van.

– Honnan?

– Megsúgta a szívem.

– Én erre nem alapoznék. Sajnálom, nem engedhetem be.

– Kedveském, vegye tudomásul, hogy az én szerelmem minden akadályt legyőz.

– Azt kétkem.

– Úgy nézem, magába egy csepp romantika se szorult.

– Arra mérget vehet.

Ekkor csend telepedett közéjük. A *jeges lehelet* versus *perzselő szenvedély* mérkőzés erősen döntetlenre állt. De Hanna néni nem az a típus volt, aki beérte volna ennyivel.

– Nem véletlenül becézik dementornak – tette hozzá.

Bujdosóné szája széle enyhén megremegett. Ez a jobb-horog betalált.

– Micsoda?! Honnan szedi ezt? Ki mondta?

Hanna néni halkán nevetgélgni kezdett:

– Szeretné tudni, mi? Azt elhiszem.

Bujdosóné keze ökölbe szorult. Úgy tűnt, még egy mondat, és a szópárbaj tettelegességig fajul. Hanna néni ezt nyilván megsejthette, mert sietve megadta a kegyelemdöfést.

– Ja, és ha a szerelmem mégse tudná legyőzni ezt az akadályt, akkor kénytelen leszek értesíteni a rendőrséget. Kis túszejtés, miegymás... gondolom, érdekelné őket.

Miután ezt közölte, elkezdte a kempingszéket és a piknikosarat szép komótosan összecsomagolni. Biztos volt benne, hogy percekben belül átlépi a híres-hírhedt Villa Diodati küszöbét. És nem is tévedett. Bujdosóné emelt fővel vette tudomásul, hogy az első csörtlét elvesztette, de magában szentül megfogadta, hogy a végső győzelem az övé lesz. Kicsinálja ezt a kellemetlen, vén varangyot.

Hanna néni repesve rontott be az épületbe.

– Imrém! Drága lelki társam! Szebbik felem! Hadd öleljelek meg!

De a lelki társ továbbra is a klotyóban lapított.

– Látja? Mondtam, hogy nincs itt – mosolygott sötéten Bujdosóné.

– Egy tapodtat se mozdulok innen az Imrém nélkül! – jelentette ki Hanna néni, és ismét táborot vert, ezúttal a fogadószobában. Percekben belül átható sültcsirkeszag töltötte be a villát. A fiúk az emeletről nézték a műsort, és majd kidurrantak a visszafojtott röhögéstől.

Bujdosóné közben megpróbált Felemásszemű lelkére hatni.

– Gyere ki, Imre! – szólt be fojtott hangon a csukott ajtón keresztül.

– Majd ha megőrültem! – sutogott vissza rémulten a férfi.

– Ne gyerekeskedj! Veszélybe sodorsz mindent!

A szobából pezsgő pukkanása hallatszott. Hanna néni egy üveg langymeleg Dom Pérignonnal öblítette le kiadós ebédjét.

– Én várok! – kurjantotta vidáman, és koccintott az üveggel.

Imre bá két fogsora halkán kasztanyettázott. Élénken éltek benne az ausztráliai fogság emlékképei, a rodeóbaleset, a diliház, de főleg ennek a múmiabőrbe bújt tizenhárom évesnek az elviselhetetlen szeretetrohamai. Na, azt még az ellenségének se kívánná. Vagy legfeljebb annak.

– Ki árulta el ennek a szipirtónak, ennek az eszelősnek, hogy itt vagyok?! – lihegte.

– Senki.

– Te hívtad ide, Edit? Valld be!

– Miért hívtam volna ide?!

– Mit tudom én!

Bujdosónénak elege lett a szószaporításból, és kezébe vette az irányítást.

– Most már mindegy, itt van és kész, ezen nem tudunk változtatni. Kérd meg a kezét!

Dermedt csend volt a válasz.

– Mit mondtál? – Felemásszemű őszintén remélte, hogy csak rosszul hallott.

– Nincs más megoldás, meg kell kérned a kezét! – jelentette ki Búné.

– Nem! Nem! Nem!

Úgy látszik, a tiltakozás túl hangosra sikeredett, mert válaszul a fogadószobából Hanna néni dévaj kacagása hallatszott.

– Kinek a hangját hallom?! Csak nem?! Hol az én Tublicám?!

Kulcs fordult a zárban, és Imre bá kidugta a fejét.

– Ez előbb-utóbb megtalál itt... Elbújok a padláson!

– Nem mész sehova! – szólt keményen Búné. – Ígérd meg neki, hogy feleségül veszed! Másképp nem szabadulunk meg tőle.

– Tizenhárom évesben ilyen förtelmesen gonoszat még nem láttam! Nincs az a kincs, amiért elvinném!

– Senki se mondja, hogy vedd el! Csak mondd neki, hogy elveszed! Este tartunk egy eljegyzést, szépen leitatjuk, kora reggel pedig, mielőtt felébred, indulunk a CERN-be.

Tibi jelentőségteljesen összenézett Bulcsúval. Ha ez bejön, nyertek fél napot. Csak szólni kell Teklának, hogy csúszik az akció, ne várja ma őket.

Imre bá lemondóan sóhajtott. Belátta, hogy két ilyen kaliberű nő akarásával nem dacolhat. Meg kell tennie, és majdcsak lesz valahogy.

– Jó, megkérem...

Tibi és Bulcsú némán lepacsizott.

– De ne hagyjatok minket kettesben! – könyörgött az ifjú vőlegény. – A gyerekek előtt talán nem veti rám magát.

Tibi hiába hívta Zsófit a jó hírrel, egész este ki volt kapcsolva. Aztán éjfél körül végre kicsöngött.

– Halló... – szólt bele Zsófi álmottas hangon.

– Na végre, Zsófi! Miért nem veszed fel?

– Felvettem, nem? – Zsófi ásított.

– Te aludtál? Hogy tudsz aludni?

– Egész jól... eddig.

A háttérből egyenetlen zúgás hallatszott.

– Megcsinálták az autót? – kérdezte Tibi reménykedve.

– Nem.

– Még Salzburgban vagytok?! NE MÁR!
 – Ne kiabálj, felébresztetted Edinát! – piszszegte le Zsófi. – Nyugi, most hagyta el a vonat Zürichet.
 – Vonattal jöttök?! – Tibi hánykolódott az öröm- és a dühkitörés érzelmi hullámai között.
 – És... és hogy? Ott hagyátok a kocsit?
 – Aha, meg Edina apját. Még aludt.
 – Megszöktetek?
 – Meg. Újabban egész rákaptam a szökésre. Nálatok mi az ábra?

Tibi önmagához képest igen színesesen és bőbeszédűen írta le Hanna néni váratlan felbukkanását, úgy-hogy fél órával később, mikor Hanna is becsörgött a férreglyuktelőn, Zsófi részletesen be tudott számolni neki a genfi helyzetről.

– Ez azt jelenti... – foglalta össze Hanna –, hogy holnap... holnap találkozunk?

– Hát... el se merem hinni – válaszolt halkan Zsófi.
 – És holnap meggyógyulsz!
 – Ne kiabáljuk el! Még belegondolni se merek...
 – Pedig barátkozhatsz a gondolattal! – bizonygatta lelkesen Hanna. – Nagyon úgy fest, hogy működik a dolog! Schrödinger azóta is tök jól van!

– És tényleg... teljesen egészséges?
 – Teljesen! Nem lehet vele bírni, egész nap ugrál, ma megkarmolta Sándort, totál fel van pörögve!

– Édes istenem... – suttogta Zsófi.
 A beszélgetés elakadt. Gondolatban mind a ketten más-hol jártak.

– Nagyon várom már a holnapot – szólt végül Zsófi.
 – Én is – mondta Hanna.

De ez csak félig volt igaz. Hanna örült ugyan, hogy hazamehet, de azt nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz lesz az elválás a tizennyolcadik századi életétől.

Reggel kiválogatta azt a néhány kedves ruhadarabot, amit magával akart vinni. Haza. Emlékbe. Annyira elmerült a pakolászásban, hogy nem vette észre, hogy valaki áll az ajtóban, és töprengve figyeli. Mozart volt az.

– Elmegy, Hanna?

Hanna úgy pördült meg, mint akit rajtakaptak.

– Ki? Én?!

Mozart belépett a szobába, és leült a kanapé szélére. Csak nemrég kelt föl, de máris nagyon fáradtnak érezte magát.

– Én is elmegyek nemsokára... – mondta halkan. – Csak még befejezem a *Requiemet*.

Hanna nem válaszolt. Úgy tett, mint aki nem érti. Mert nem is akarta érteni.

– Hozom a reggelijét – szólt sietve, és elindult kifelé.

De nem jutott messzire, egy kérdés megállította.

– Hová készül?

– Sehová.

Mozart átható tekintettel fürkészte a lány arcát.

– Na, jó... szerződést ajánlottak... – bökte ki végül Hanna. Elég halkan, és hadarva – soha nem tudott jól hazudni.

– De hisz nem tud énekelni – mosolyodott el halványan a komponista.

– Már hogyan tudnék!?

– Fogalmam sincs, hogy csinálta, drága Hanna, nyilván boszorkányság... a kedvemért... – Mozart egy zsebken-dőt tartott a szája elé, és beleköhögött. – Nagyon hálás

vagyok ezért... De nincs az a boszorkányság, ami be tudná csapni a fülemet!

Hanna úgy érezte, hogy képtelen tovább hazudni ennek az embernek. Mivel a teljes igazságot nem oszthatta meg vele, csak ennyit mondott:

– Az egyik legjobb dolog, ami velem történt... hogy megismerhettem... drága Wolfi!

– Részemről a szerencse – bölintott a Halhatatlan Génusz, immár valóban fél lábbal a halhatatlanságban. – És legyen nyugodt, megőrzöm a titkát!

De a neheze még csak ezután jött. Elbúcsúzni Benedicttől.

A délelőtti próba alatt Hanna besurrant az öltözőbe, ahol hónapokig a szívtipró tenor csicskájaként lakott, és körülnézett valami apró emléktárgyért, amit magával vihet a jövőbe. Először kinézett magának egy jókora szarufésűt, amivel annak idején annyit cibálta Benedict rakoncátlan, vörös dróthaját, majd kisimított egy összepöndörödött al-bajuszkát, beleszagolt egy pomádéstégelybe... Mindent kézbe vett és jól megnézett, hiszen tudta, hogy most teszi utoljára. A szívét jóleső, sajgó fájdalom facsarta, ahogy minden tárgytól egyenként elbúcsúzott.

– Te mit keresel az öltözőmben? – kérdezte Benedict, mikor a próba végén váratlanul rányitott.

– Csak rendet csináltam – hebegte Hanna.

– Ez már nem a te dolgod. Nincs elég bajod Jozefával?

– Már megyek... – indult Hanna, de a fiú átfogta a derekát, és magához húzta.

– És hová viszed a sálam? – kérdezte mosolyogva.

Hanna annyira zavarba jött, hogy még tiltakozni is elfelejtett.

– A sálad? Nem is tudom, hogy került a zsebembe... véletlenül belegyűrhettem...

– Valld be, hogy el akartad tulajdonítani a sálam!

Benedict nagyon élvezte a helyzetet. Hanna kevésbé. Érezte, hogy fülig pirul, és ettől egyszeriben nagyon dühös lett magára. A kelleténél nyersebben közölte:

– Elmegyek, Benedict!

– Elmégy?! – Az ifjú hősszerelmes nem vette a szívére a bejelentést. – Hova?

– Messzire.

– Mégis mennyire messzire? – kérdezte Benedict, és ábrándozva kisimított egy tincset a lány arcából.

– Nagyon... nagyon messzire.

Benedict fejében hirtelen világosság gyúlt, és lelkesen rikoltott.

– Te szerződést kaptál! Hová?

Hanna már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de az ifjúból csak úgy ömlött a szó – mindig szerette hallani a saját hangját.

– Mindegy, megyek veled, úgyis torkig vagyok már Schikanederrel meg az egész vacak Béccsel...

– Nem jöhetsz velem – állította le Hanna.

Benedict elengedte a lány derekát, és drámai mozdulattal fél lépést hátralepett.

– Metzlerrrel mész? – kérdezte hidegen.

– Dehogy! Egyedül megyek – rázta a fejét Hanna. – De... nem mondhatok többet.

– És mikor jössz vissza?

– Soha.

Olyan csend lett, hogy még Schikaneder mérgelődését is tisztán lehetett hallani, amint három emelettel lejjebb a díszletmunkásoknak dirigál.

– Olyan nincs! – nyögte ki végül a fiú. – Annyira meszire nem lehet menni.

– Lehet.

– Én mindenesetre várni foglak.

– Ne! Ne várj! – kiáltott Hanna.

– Én várni fogok rád, Hanna! Ameddig csak kell. Hidd el, én...

Hanna hirtelen odalépett, és megcsókolta a fiút. Mire Benedict felfogta, mi történik, Hanna már ki is rohant az öltözőből.

Meg sem állt Kempelen házáig. Ott bezárkózott Bercivel, és megpróbálta haladéktalanul agyonetetni kockacukorral. Csak gratulálni tudott magának: épp a legjobbkor lett szerelmes.

– Hogy lehetek ekkora hülye?!

Egy részelő férőhang szólalt meg az ajtóból.

– Megbolondult, Hannácska? A cukros kávézacc még hagyján! De hogy tejeskávéval itat egy oroszánt!

Hanna gyorsan a háta mögé rejtette a kávécsészét. Hihetetlen, mennyire szét van esve: ezen a napon már harmadszor kapják rajta.

– Csak most az egyszer... – szabadkozott.

Ebben a pillanatban Schrödinger kimászott a macskahordozóból, és egy jóízűt nyújtózott. Csodás gyógyulásának kulisszáit annyira megkedvelte, hogy azóta abban szeretett aludni. Hanna eddig eldugva tartotta a rácsos műanyag dobozt a cselédszobában, de most már előkészítette az utazáshoz.

– Hogy kerül ide ez a macskahordozó? – kérdezte szigorúan Sándor.

– Itt volt valahol a házban.

– Ne szórakozzon, Hannácska, még nem találták fel a műanyagot! Na halljuk!

Hanna egy ideig dacosan hallgatott, de aztán belátta, hogy Sándor előtt igazán nincs mit titkolnia. Végül is miatta került ebbe a slamasztikába, amiből most talán végre kiszabadul.

– Bulcsú küldte. Egy teszt volt. Ebben jött át Schrödinger.

Az öreg türelmetlenül a fejét rázta.

– És?!

– És a kísérlet sikerült. És értem jönnek. Hazamegyek. Sándor szája elnyílt a csodálkozástól.

– Micsoda?! Hát hova haza?!

– Haza. Anyuékhöz.

Sándor bá bosszúsan emelte fel a kezét, és ide-oda csapkodott, mintha valami kellemetlen darazsat akarna elhessegetni.

– Hannácska, figyeljen ide, ne beszéljen zöldeket! Akárki akármit ígért magának, ne higgyen neki!

– De hát...

– Ez veszélyes!

– Ki van próbálva! A Schrödinger is megúsza!

Sándor bá taktikát váltott, és belefogott az érzelmi húrok pengetésébe.

– És a szegény Berci? És a szegény Benedict? Meg fog hasadni a szíve!

– Melyiknek?

– Mindkettőnek. Meg nekem is... – az öreg tekintete elfelhősödött.

Hanna kezdett kétségbe esni.

– És akkor én most maga szerint mit csináljak?! – kérdezte.

– Maradjon! – kiáltott lelkesen Sándor bá. – Majd viszamegy Sanyikával!

– Négy év múlva! Maga megbolondult! Az elmúlt öt hónapot is alig éltem túl...

De az öreget nem lehetett lerázni. Elkapta Hanna kezét, és hevesen szorongatni kezdte, úgy magyarázott.

– Nagyon szépen kérem, hogy gondolja meg! Én bármit, amit csak akar... mindent... Istenem! Nem mehet el! Mindent el akar rontani?!

Hanna rég látta ennyire magánkívül az öreget.

– Most mit van így kiakadva?!

– Hanna, szépen kérem...

– Ne szorongassa a kezemet, hallja? Mi van? Ugye, nem akarja megakadályozni, hogy visszamenjek?! Feleljen! Ugye, nem?

De Sándor bá nem felelt. Csak nézett elszántan a lány arcába, merev tekintettel, összeszorított szájjal. Az arca most szinte félelmetes volt. Hanna még soha nem látta ilyennek.

– Nem fogja hagyni, hogy visszamenjek – nyilallt Hannába a felismerés.

Kitépte a kezét az öreg szorításából, és kirohant a szobából. Szoknyájával lesodorta a csészét, a maradék tejeskávé kiborult. Ám egy cseppje sem ment kárba, az oroslán és a macska békés egyetértésben fellefetyelte.

[19] Indulás!

Az eljegyzés pompásan sikerült. Hanna néni először ugyan be akart menni Genfbe egy ékszerészhez, de Bujdosóné lebeszélte, hogy minek is húznák az időt ilyesmivel, és kölcsönadta a saját karikagyűrűjét. Igaz, a vékony aranygyűrű csak Imre bá kisujjára ment rá, de Hanna nénit ez egyáltalán nem zavarta. Nem zavarta őt semmi. Úgy meg volt gárgyulva a szerelemtől, hogy még az sem tűnt fel neki, hogy vőlegénye idült mosollyal az arcán, szinte hang nélkül tűr mindent, és főleg azzal foglalkozik, hogy minél gyorsabban újrátöltse élemedett korú menyasszonya poharát. Hanna néni rendesen elázott, amit mindenki nagy megkönnyebbüléssel vett tudomásul. Este tíz körül ágyba fektették.

– Reggel hatkor ébresztő, hétkor indulunk – rendelkezett Búné, és mindenkit elzavart fogat mosni.

Imre bá azért a biztonság kedvéért kinn aludt a kocsiban. Tibi annyira izgatott volt, hogy óráig nem jött álom a szemére. Egy ideig hallgatta Bulcsú és Ervin szokásos vitáját valami totál ködös kvantumfizikai kérdésről, aztán egyre ritkultak a beszólások, és éjfél előtt már mind a két Nobel-díj-aspiráns elnyílt szájjal szuszogott. Tibi bezzeg továbbra is nyitott szemmel feküdt, és meredten bámulta a plafont. Vajon időben ideérnek-e Zsófiék? Vajon sikerül-e bejutniuk együtt a hadronhoz? Vajon működni

fog-e az időgép? Már világosodott, amikor sikerült végre elaludnia.

– Jó reggelt, elvtársak, ébresztő, fel! – üvöltött egy reszelős férfigang.

Bulcsú úgy megijedt, hogy leesett az ágyról. A Felemásszemű állt az ajtóban, és röhögött.

– Minden reggel így ébresztettek a katonaságnál – közölte elégedetten. – Jó, mi?

– Hány óra van? – kérdezte Ervin hunyorogva.

– Hat óra nulla-nulla. Kapjátok össze magatokat, el kell indulnunk, mielőtt a szipirtyó felébred!

Gyorsan összecsomagoltak, és lementek reggelizni. Tibi kicsit lemaradt, és még felhívta Zsófit. A mobil kicsöngett.

– Szia, Tibi, jó reggelt! – szólt bele Zsófi.

– Merre vagytok?!

– Pusztaiéknál. Kijöttek elénk az állomásra.

– Itt vagytok Genfben?! Királyság! – Tibi iszonyúan megkönnyebbült. – Azonnal gyertek át a villába, már nem sokáig tudjuk tartani a frontot.

– Oké! – mondta Zsófi, és kinyomta a telefont.

A reggelinél Imre bá félpercenként sandított az órájára.

– Mit piszmogetok már?! Majd esztek a kocsiban!

De felesleges volt annyira sietnie, ugyanis Hanna néni, mint a hölgyek általában az ő korában, igen rossz alvó volt. Fél hét körül, még éjszakai arcpakolásban, aranylámé hálóingben kilibbent a szobájából.

– Micsoda illatok! – fuvolázta. – Csak nem *ham end eggst* csinál nekem az én kis bohó jegyesem?! – és itt rémisztően felkacagott. – De hisz én kényeztetve vagyok!

Imre bá arca elsötétült.

– Hanna... te már ébren?!

– Ki tudna ilyenkor aludni?! Küszöbön a nászéjszakánk! Ettél elég tojást, Imre? – És megint, ezúttal kacéran felkacagott.

A Felemásszemű homloka diszkréten gyöngyözni kezdett. Hanna néni leült a reggelizőasztalhoz, és jó étvágyal falni kezdett. Imre visolyogva nézte a vén krokodil lakmározását. Tibi is szívesen lemondott a látványról, és inkább kilopódzott a kertkapuhoz, hogy ott várja be Zsófiékat.

– Na, mi lesz a mai program?! – kérdezte Hanna néni. – Hova visz az én kis jegyesem?

Mivel Felemásszemű Imre továbbra is csak állt, és kissé üveges tekintettel meredt maga elé, Bujdosóné válaszolt helyette.

– Délelőtt még van egy múzeumlátogatásunk a gyerekekkel...

– Nagyon jó, én addig elmegyek fodrászhoz! – vágott a szavába az öreglány.

– Remek ötlet!

– Hívjatok nekem egy taxit!

Hanna néni bevonult a szobájába, hogy puccba vágja magát. Bujdosóné oldalba bökte a még mindig dermedten álló Imrét.

– Szedd már össze magad! Most már sínen vagyunk!

Imre bá ezt nagyon szerette volna elhinni. Mire azonban túlzottan beleélt volna magát ebbe, újabb váratlan csapás következett. Épp búcsúzkodott hamvas kis menyasszonyától, mikor kivágódott a bejárati ajtó.

– Hanna néni! Megjöttünk! – sikította boldogan Edina.

– Edinácska! – kurjantott a nagynéni.

– Lehet gratulálni?!

– Igen! Megkérte a kezem!

– Lehetünk koszorúslányok?
 – Hát persze! Jaj, de kedves!
 Tibi betolta Zsófit a kerek széken.
 – Ő a Zsófi – mutatta be Edina.
 – Szervusz, bogaram! – intett oda neki Hanna néni.
 Bujdosóné nem értékelte a frissen kibontakozó családi idillt.
 – Edina, gyere csak egy percre! – vonta félre a lányt. – Megtudhatnám, hogy kerültök ide?!
 – De hát, tanárnő, mi vagyunk a koszorúslányok! Ez a bácsi a vőlegény? Jaj, de cuki!
 – Gyere, Imrém, mutatkozz be szépen! – rendezkedett Hanna néni. – Ő a pesti unokahúgom.
 A Felemásszemű fogcsikorgatva lépett közelebb.
 – Szervusz... – préselte ki magából.
 Ekkor lépett be a szobába gyanútlanul Ervin.
 – Hanna néni, itt a taxi! – közölte, és elsápadt.
 Ugyanis meglátta Edinát. Aki viszont elpirult.
 – ERVIN! – sikította Edina, és hatalmas szökkenésekkel elindult a fiú felé.
 – Ó! Ő a kis választottad? – mosolygott Hanna néni. – Nagyon snájdig...
 – Edina, ne! Ne rohanj! – kiáltott Ervin, de elkésett.
 Edina nekifutásból felugrott a fiú nyakába, és azzal a lendülettel bezuhantak a kabátok, cipők és esernyők közé.
 – Hiába, az én vérem! – nyugtázta elégedetten Hanna néni. – Micsoda temperamentum!
 Ervin közel sem volt ennyire elragadtatva.
 – Edina, leszállnál rólam? – rimánkodott a ruhakupac alól.
 Az ausztrál nagynéni a tükör elé állt és csücsörített: igazított egy utolsót a rúzsán.

– Na, jól van, elmentem fodrászhoz. Aztán foglaltatok asztalt estére. Pá, drágáim! – Majd a vőlegénye elé állt:
 – Imrém, puszi!
 Imre bá megpróbálta süketnek tettetni magát, és álmatagon elnézett az idős hölgy feje fölött. Bujdosóné azonban mögé lépett, és vészjósló nyomatékkal sziszegte.
 – Imre, puszi!
 A Felemásszemű lehajolt, és gépiesen pusztit nyomott a matróna frissen feltöltött, rúzsos szájára. Hanna néni csukott szemmel fogadta a csókot, és élvezetesen elmosolyodott.
 – Hogy tud ez csókolni!!! Te, te Kászánova! – rikkantott, és elviharzott.
 Amint becsapódott mögötte a bejárati ajtó, Imre bá könnyörögni kezdett.
 – Azonnal adjon valaki egy zsebkendőt!
 – Itt egy nedves törülköző...
 A Felemásszemű hisztérikusan súrolta a száját, és közben néha köpött egyet.
 – Na, indulás! – tapsikolt tanár nénisen Búné. – Már így is késésben vagyunk!
 – Ezekkel mi legyen? – biccentett Felemásszemű az új jövevények felé.
 Pokoli rossz kedve volt, és ezt szerette volna valakin levezetni, és persze egyúttal kiköszörölni a méltóságán esett csorbát.
 – Hogy érted? – vonta fel a szemöldökét Búné.
 – Az unokahúggal meg a kis... izével – bökött az állával a kerek szék felé. – Tanúkat nem hagyhatunk!
 Azzal benyúlt a zakója alá, és megmarkolta a pisztolya markolatát.

– Eszedbe ne jusson! – állította le Búné. – Ezt nem hagyhatom! És egyébként is, itt kell hagynod azt a vackot!

– Frászt!

– Mégis hogy gondolsz ezzel besétálni a detektoros kapun?!

– Azt bízd csak rám, megoldom! – szólt mogorván Imre bá, és hátba vágta Tibit. – Nyomás! A többi is velünk jön!

Öten szorongtak a terepjáró hátsó ülésén. Edina természetesen Ervin ölében ült, Zsófi meg természetesen – Bulcsúban. Tibi a beszállásnál valahogy eltaktikázta a dolgot, és megint középre került.

– Hogy lehetek ekkora lúzer? – szidta magát, miközben a terepjáró kikanyarodott a gyöngykavicszal felszórt kerti útról, és besorolt a forgalomba.

Az automata kapu méltóságteljes lassúsággal csukódott be mögöttük.

Tibi azért így sem járt rosszul, mert a kanyaroknál Zsófi feje egy kicsit felé billent, és ilyenkor beleszagolhatott a hajába. Fantasztikus illata volt! Úgy látszik, tegnap ő is haját mosott. A Felemásszemű megelőzött egy Y jelzésű buszt, ami a városból hordta ki a CERN-be a turistákat. Búné az anyósülésről dirigált, hogy merre menjen. Imre bá ezt nehezen tűrte, és inkább bekapcsolta a GPS-t. Fél óra múlva megpillantották a hipermodern létesítmény félgömb alakú főépületét. A terepjáró a 18-as villamos végállomásánál lekanyarodott a főútról.

– Lassíts! – vezényelt Búné, mikor a CERN vendégparkolójához értek.

Imre bá egy laza manőverrel keresztbe állt két mozgásérült parkolóhelyen. Bulcsú ezt finoman szóvá is tette, mire a Felemásszemű a tőle megszokott nívós érvkészlettel válaszolt:

– Fogyival vagyunk, nem?

– De nem kettővel – szólt Búné.

– Hanem többel – zárta le a vitát vigyorogva a Felemásszemű, és a pisztolyát a kesztyűtartóba hajította. – Kifelé!

Ervin kinyitotta a kerekesszéket, és Tibi óvatosan beleemelte Zsófit. Nem szívesen tette le, falból még egy picit szerencsétlenkedett, hogy minél tovább tarthassa a karjaiban a lányt.

Míg Bujdosóné elment jegyet venni a *Mikrokozmosz* kiállításra, Felemásszemű feltűnés nélkül körbesétált, hogy feltérképezze a terepet. Mázlijuk volt, hogy pont ekkor csörgött be Hanna.

– Mikor jöttök már?! Mikor lesztek már itt?!

– Jó kérdés – válaszolt Zsófi. – Még csomó mindent meg kell oldanunk. Például lerázni a Felemásszeműt meg Bujdosónét.

– Zsófi, ez annyira hihetetlen! Lehet, hogy mindjárt látjuk egymást!

– Én azért még nem élem bele magam...

Aztán Bulcsú vette át a telefont.

– Szia, Hanna, figyu, Zsófi féreglyukas mobilját itt hagyjuk Teklánál, hogy ha bármi van, tudjál kapcsolatot tartani a jelennel.

– És akkor veletek nem is tudok beszélni?! – kérdezte riadtan a lány.

– Dehogynem, nálam lesz a nagy féreglyukteló! Azzal utazunk, csak egy kicsit felturbózzom a hadronnal. Bivaly lesz! Meg egyébként is mindjárt ott leszünk nálad...

Tibi türelmetlenül toporgott a dalek mellett.

– Add egy picit!

– Minek?

– Hadd köszönjek el tőle! – mondta Tibi.

– Minek köszöngetsz, mindjárt talákoztatok!
– Sziasztok, bocs! – robbant be közéjük Tekla egy dugig tömött nejlonszatyorral a kezében.

Bulcsú tekintete felderült, még a szemüvegkerete is egy fokkal derűsebben csillogott, de azért igyekezett macsósan megszólalni:

– Hol voltál?! Már azt hittük, baj van!
– Hoztam Schrödingernek alutasakos kaját, meg a kedvenc sípoló egerét – nyitotta ki Tekla a szatyrot.
– Tudod, mennyi eger lehet a tizennyolcadik században?

– Azért csak vigyétek el neki! Biztos nagyon kivan, hogy pár napig nem ehetett műanyagot.

Bulcsú átvette a szatyrot, és cserébe a lány kezébe nyomta Zsófi telefonját.

– Itt ez a teló. Van rajta féreglyuk-kiterjesztés, ezzel tudsz hívni majd minket a múltban is.

– Hát ez szuper! Elmondod a működési elvét? – élénkült fel Tekla.

– Majd ha visszatértünk ebbe az idősíkba.

– Ne már!

– Na, jó, figyelj!

Míg Bulcsú lelkesen magyarázott Teklának valami kvantumhabról, Tibi kukán állt Zsófi kerekese széké mellett, és az agya vadul kutatott valami érdekes beszédtema után. De nem jutott eszébe semmi. Csak az, hogy milyen szép ez a lány. Eszméletlenül szép. De ezt mégsem mondhatja, az iszonyú ciki lenne. A csend kezdett kínossá válni. Aztán szerencsére megint akadt mondanivaló.

– Jönnék Búnéék! – suttogta Tibi, és örült, hogy végre sikerült megtörnie a csendet.

– Gyorsan tedd el a telót! – rendezkedett a dalek.

– Hogy fogjátok lerázni őket? – kérdezte Tekla, miközben zsebre vágta a telefont.

– Becsempéztük Imre bá zakójába Mary Shelley pisztolyát.

– MICSODA?! – nézett nagyot Tekla.

– Tibi imád csórni múzeumokból...

– Az nem is múzeum, csak egy ilyen emlékszoba! – tiltakozott Tibi.

– A detektor bejelez, és amíg tart a balhé, mi lelépünk a hadronhoz.

– Jó kis terv!

A Felemásszemű láthatóan elégedett volt a terepszemle eredményével. Körsétája során mindössze egyetlen biztonsági őrral találkozott, az is inkább egy nyugalmazott tengerbiológusnak festett hatalmas pocakjával, tömött, ősz rozmárbajszával.

– Na, mi van, fiatalság? Mindenki pisilt, mehetünk? – kedélyeskedett Imre bá.

– Edina, gyere már, a jóisten megáldjon! – szólt hátra ingerülten Búné.

Ervin cica és Edina cica ugyanis már jó tíz perce az automatánál civakodtak, hogy svájci csokit vegyenek-e vagy nugátot.

Bujdosóné nem volt elragadtatva, mikor meglátta Teklát.

– Szervusz, Tekla! – üdvözölte kimérten.

– Csókolom!

– Nekünk eddig tartott ez a tanulmányi kirándulás, örülünk, hogy megismertünk, édesanyádat is üdvözöljük...

– Köszönöm, átadom.

– Elköszöntetek Teklától?

Tekla szép sorban mindenkit átölelt búcsúzóul. Mikor Bulcsúhoz ért, a fiú fülébe súgta, hogy a folyosón kitámasztotta a legutolsó ajtót, amin kijuthatnak a hátsó lépcsőházba. Bulcsúnak egyáltalán nem volt ellenére ez a kombó: ölelés plusz információcsere.

– Sziasztok! És jó utat! – integetett Tekla.

Ez a „jó utat” nyilván nem a hazaútra vonatkozott.

– Gyerünk már! Induljon az eleje! – mordult a Felemásszemű.

– Ervin, oszd szét a jegyeket! – rendelkezett Búné.

– Tolhatlak? – kérdezte Tibi.

– Persze, kösz – mondta Zsófi.

Tibi a kerekas szék mögé állt, és besorolt a többiek mögé. A szíve vadul kalimpált. Mindjárt kezdődik a nagy akció. De mi van, ha a Felemásszemű megy előre, és még akkor jelez be a detektor, amikor ők kinn vannak? Ezt meg kell akadályozni!

– Ez milyen kiállítás egyébként? – kérdezte Zsófi.

– Tök jó – válaszolt kurtán Tibi, mert az esze máshol járt.

– Mi van, izgulsz?

– Á, nem. Te?

– Á, én sem... – mondta Zsófi, és mosolyogva hátrasandított. – T. ügynök.

Végre Tibi is elmosolyodott. Nem kell majrézni, minden szuper lesz – bizonygatta magának. Itt van együtt Zsófival, és ez a lényeg. Most legalább megmutathatja neki, hogy milyen bátor.

– Imre bá! – szólt hangosan.

– Mi van?

– Hogy lesz a kerekas székkal? Ez nem fér át a detektoron!

A Felemásszemű leállt, és magyarázni kezdett. Tibi elégedetten látta, hogy a többiek átadják a jegyeiket, és egyenként áthaladnak a kapun. Most már mehetnek.

– Jó, kösz... – mondta végül Tibi, és egy oldalsó átjáróhoz tolta Zsófit, ahol a rozmárbajszos őr jóindulatúan intett a két gyereknek, hogy menjenek csak. Át sem vizsgálta őket. A Felemásszemű közben a detektoros kapuhoz ért.

– Ahogy bejelez a detektor, futás! – suttogta Bulcsú.

– Mit dirigálsz? – suttogott vissza Ervin. – Ki mondta, hogy te vagy a főnök?

– Te foglalkozzál a csajoddal!

– Nem a csajom!

– És ezt ő is tudja?

– Ki tud mit? – hegyezte a fülét Edina.

Bujdosóné létszámmellenőrzést tartott.

– Mindenki megvan?

– Igen! – Tibiék is odaértek a csoporthoz.

– Gyere már, Imre!

– Most figyeljetek! – suttogta Bulcsú. – Háromra futás!

A Felemásszemű kitette a kulcsait egy műanyag tábla, majd fütyörészve áthaladt az ellenőrző kapun. A detektor néma maradt.

– Ezt nem hiszem el! – szúrta a fogai között Tibi.

– Tuti, hogy beraktad?! – faggatta Ervin.

– Persze!

– De ebbe a zakóba?

– Hagyjál már!

A Felemásszemű közben visszavette a kulcsait, és vigyorgva odalépett hozzájuk.

– Na, mit bámultok?! Ennyire amatőrnek néztek?! Taknyosok! – kiáltotta, és gúnyosan felnevetett.

– Miért, mi van? – érdeklődött Búné.

– Semmi. Menjünk! Na, okostojás, mutasd az utat! – lódította maga elé Bulcsút a Felemásszemű.

Ervin picit lemaradt, hogy odasúghassa Tibinek.

– Most akkor nincs nála pisztoly! Hárman talán le tudnánk nyomni!

De valószínűleg ezt ő sem gondolta komolyan. Bulcsú és ő tornából fel voltak mentve, és Tibi egyedül nem bírt volna ezzel a kigyúrt barommal. Bulcsú jobbra fordult, a többiek követték. Feltűnés nélkül, kényelmes tempóban végigmentek a folyosón. Az utolsó ajtó résnyire nyitva volt. Valaki kitámasztotta alul egy alutasakos macskakájával. Bulcsú zsebre vágta a tasakot, és beléptek.

Tekla a CERN büféjében üldögélt egy sajtortó fölött, mikor rezegni kezdett a zsebében Zsófi telefonja. Ez csak Hanna lehet. Felvette.

– Szia, Tekla vagyok!

– Szia! Mit tudsz a többiekről?

– Eddig minden sima. Most mentek le a hadronhoz.

– Be fognak tudni jutni?

– Persze. Tudják a jelszót, náluk van a mágneskártya, és átpasszoltam nekik az anyám hangját is.

Nyúlháj, daruháj, majd elmúlik, ha nem fáj – hallatszott Pusztai professzor asszony hangja a diktafonból. A fotocellás ajtó szisszenve kinyílt.

– Gyerünk, befelé mindenki! – pattogott a Felemásszemű.

Edinának egy cseppet sem jött be ez a stílus.

– Ne lökdössön már! Egyébként is hova megyünk?

– Gyere, cica, majd elmondom! – karolt bele Ervin.

– Én most akarom tudni! Én ide nem megyek be! Látom, hogy ez nem a Kozmosz kiállítás, azért nem vagyok tökhülye!

Bujdosónénak most ehhez egyáltalán nem volt türelme.

– Edina, háromig számolok...

– Tanárnő, ez most nem szabályos, ugye?! – sipított Edina. – Ez egy betörés, ugye?

A Felemásszemű nem tartotta jó ötletnek, hogy a folyosó csak úgy zeng Edina magas regiszterekben mozgó hangjától, úgyhogy a csuklójánál fogva elkezdte húzni a lányt.

– Aú! Engedjen el! – kiáltott Edina. – Hol van az apukám?! Az apukámat akarom!

– Fogd már be! – sziszegte Imre bá.

– Edina, légy szíves, fejezd be a hisztit! – nyomatékosított Bujdosóné.

– De mi ez az egész?! Hova visznek?

– Időzáras, be fog csukódni az ajtó! – jegyezte meg Bulcsú.

– Jól van, akkor itt marad az unokahúg! Most már csak az okostojás kell! – A Felemásszemű megragadta Bulcsút. – Befelé!

– Jól van, megyek már! – mondta a dalek, és belépett a terembe.

Tibi áttolta a kerekesszéket az ajtón. Ervin is elindult utánuk.

– Ervin, maradj! – sikította Edina.

– De cica...

– Képes lennél itt hagyni?!

– Figyelj, cica! Amit mi most csinálni fogunk, az egy...

– Betörés! – vágott közbe a lány.

– Nem! – Ervin a helyzethez képest türelmesen magyarázott. – Ez egy hatalmas tudományos szenzáció. És én nem akarok belőle kimaradni!

– Milyen szenzációról dumálsz?!

Ervin úgy érezte, rövidre kell zárnia a dolgot.

– Visszamegyünk a múltba.

– Hülye vagy, minek? – szakadt ki Edinából a jogosnak tűnő kérdés.

– Hannáért – mondta Ervin, és egyből megbánta. De már késő volt.

Edina szemei kubai narancs méretűre kerekedtek.

– HANNAÉRT?! AHA!

– Nem úgy értem... – próbálkozott Ervin.

– Kibújt a szög a zsákból!

– Be fog csukódni az ajtó – vetette közbe Bulcsú. – Csak úgy mondom.

– Cica, mennem kell! – mondta Ervin, és az ajtó felé lépett.

– Nem mész sehova! – kiáltotta Edina, és belecsimpaszkodott a fiúba.

– Engedj el! Hallod?! Engedj el!

– Nem, nem tudlak így elengedni!

Ervin keményen küzdött, de a cica kieresztette mind a tíz karmát, és a ruhájába kapaszkodott.

– Edina!!!

– Képes lettél volna itt hagyni azért a...

A fotocellás ajtó szisszent egyet, és csukódni kezdett.

– NEEEEEEEEEE! – üvöltött Ervin.

– Szia, Ervin – búcsúzott vigyorogva Bulcsú a küszöbön túlról, és integetett.

– A dalekok szemetek, ezt mindig is tudtuk – nyugtázta magában Tibi.

Az ajtó összecsukódott. Már csak fojtottan lehetett hallani Ervin kétségbeesett kiáltását, és Edina sipítozását. Ezzel ellesznek egy darabig.

– Végre egy kis csend – sóhajtott Bujdosóné.

Pedig nem is volt igazán csend. És nemcsak a kinti veszekedés beszűrődő hangjaitól, hanem attól a mély tónusú alaphangtól is, ami az egész hatalmas termet betöltötte. A hadron dolgozott.

Bulcsú odalépett a gigantikus hengerhez, és áhítattal végigsimított rajta. Mintha egy nemes paripát simogatna. De ez a jószág persze milliószor gyorsabb a világ összes táltos paripájánál. Ezen a huszonhét kilométeres körpályán felfoghatatlan sebességgel keringenek órákon át a protonnyalábok, hogy a végén egymásnak ütközzenek.

– Gyerünk, öcsi! Mutasd, mit tudsz! – mondta Imre bá.

Bulcsú elővette a féreglyuktelőt, és munkához látott.

– Most rácsatlakoztatom az indítópanelt ... – motyogta.

De Búné egyből leintette:

– Magadban, kisfiam!

Búné nem szerette, ha más villog a tudásával. Ezt a kiváltságot szívesebben tartogatta magának.

Míg Bulcsú a hadronnal bütykölt, Tibi Zsófi körül sűrűlőddött.

– Jól ülsz?

– Igen – mondta Zsófi, és a torka elszorult.

Úgy érezte magát, mint egy műtét előtt. De most nem jön az aneszteziológus orvos, nem fogják elbódítani, és éber öntudattal kell szembenéznie azzal, ami vár rá. De vajon mi az? Gyógyulás? Vagy... Vagy mi? Úgy látszik, nem csak Zsófi aggódott.

– Bulcsú, és ki van ez próbálva? – lépett közelebb Bujdosóné.

– Persze, néhány állatot már átküldtem.
– És?!
– Elhanyagolható a mortalitás – közölte a dalek a kábelek közül.

– Hát ez megnyugtató – nyugtázta fanyarul Búné. – Mégis mennyi az esélyünk?

– Fifty-fifty. Vagy sikerül, vagy nem.

Ekkor a teremben iszonyú hangerővel megszólalt egy sziréna. Nyilván felfedezték a behatolást.

– Mit vacakolsz annyit?! – pattogott a Felemásszemű.

– Még be kell ütnöm a tér-idő koordinátákat... – mondta higgadtan Bulcsú, és bepötyögött egy négyjegyű számot a klaviatúrába.

– Mi?! Mi az, hogy 1791?! Megbuggyantál, kölyök?! A jövőbe megyünk!

Tibi szája elnyílt a csodálkozástól.

– A jövőbe?!?!?

De Búné is meglepettnek látszott.

– Imre, erről nem volt szó!

– Jaj, Edit, mégis mit gondoltál? A múlt már lerágott csont...

A Felemásszemű kivette a telefont Bulcsú kezéből, és kitörölte a számot.

– De mit akarsz a jövőben?!

– Hogyhogy mit? Tőzsdeindex, lottószámok... milliónyi lehetőség!

Tibi sokatmondó pillantást váltott Bulcsúval. Vissza kell szerezniük az indítópanelt.

– Rendben, de előbb teszünk egy villámlátogatást 1849. július 31-ére – közölte Búné.

– Mi a fenének?! – húzta össze a szemöldökét Imre bá.

– Ekkor győzte le Alexander von Lüders tábornok Bem apó seregét a segesvári csatában, amelyben, mint nyilván még te is tudod, Petőfi Sándor eltűnt.

– Kit érdekel most Bem apó?!

– Senkit. De én akarok lenni az a történész, aki megfejti a Petőfi-rejtélyt!

– Hadd most a szakmai hiúságod, Edit, itt milliókról van szó! Mit milliókról?! Milliárdokról!

Zsófi iszonyatos dühöt és keserőséget érzett. Lehet, hogy az utolsó pillanatban buknak el. Lehet, hogy hiába volt mindent. Annyiszor megfogadta, hogy már soha senkiben és semmiben nem fog bízni. És most tessék, elkezdett reménykedni, és megint ez a vége. A riasztó vijjogása az elviselhetetlenségig fokozódott. A Felemásszemű az indítópanellel küzdött.

– Hogy kell ezzel a vacakkal?

Hiúságból soha nem viselte az olvasószemüvegét, pedig a világoskék színű bal szemével alig látott. Búné kikapta a férfi kezéből a mobilt, és visszaadta Bulcsúnak.

– Írd be, hogy 1849!

– 2020! – kiáltott a Felemásszemű. – Írd be, hogy 2020!

– Nem írja! – kiáltott Zsófi.

Mindenki meglepve nézett rá. Eddig a hangját is alig lehetett hallani.

– Hannáért megyünk! – mondta határozottan.

– De előbb Segesvár!

– Egy frászt! – tiltakozott a Felemásszemű.

– 1791-be megyünk! – jelentette ki Bulcsú, és újra elkezdte bepötyögni a számot. A Felemásszemű rávetette magát, és megpróbálta kitépni a kezéből a telefont. Tibi eddig bírta cérnával. Megragadta a férfi karját, és megpróbálta hátracsavarni. Erre Búné belekapaszkodott Tibi

hajába, és hátrafesztette a fejét. Kinyílt a fotocellás ajtó. Bulcsú utolsó erejével megnyomta az indítógombot.

A hangrobbanás ereje a falhoz lapította a benyomuló biztonsági embereket. Hatalmas fényesség töltötte be a termet. Aztán mindent elnyelt a feneketlen sötétség.

[20] Az elátkozott osztály

Géza bácsi három ujjá közé fogott egy szép nagy tyúktőjt, és határozott mozdulattal a bögre széléhez verte. A tojáshéj szétnyílt, és a fehérje kibuggyant belőle. A tanár úr ma is, mint minden este, rántottát készített, ugyanis ebben merült ki a főzőtudománya. Ha néhanapján más meleg ételre vágyott, elballagott a közeli kifőzdébe, de mivel a kifőzde kínálata szörnyen ízetlennek bizonyult a Vali néni-féle menzához képest, leginkább maradt a rántotta.

A háttérben halkan zümmögött a rádió. A tanár úr, mint az agglegények általában, rászokott, hogy folyamatosan szóljon a rádió. Főleg a beszélgetős műsorokat kedvelte, mert úgy legalább az illúziója megvolt, hogy nincs egyedül a lakásban. Általában azonban csak fél füllel szokta hallgatni az adást, de most valami olyasmit hallott, amitől megállt a villa a kezében, amivel a tőjt verte, és figyelni kezdett. A bemondó színtelen hangon közölte:

Kisebb robbanás történt a világ legnagyobb részecskefizikai laboratóriumában, a Genf melletti CERN kutatóközpontban. Sajtóhírek szerint a detonáció időpontjában a helyszínen egy magyar diákcsoport is tartózkodott. Személyi sérülésről nem érkezett jelentés. További híreink...

A villa csörömpölve landolt a konyha elnyűtt kerámia járólapjain. Géza bácsival megfordult a világ, és le kellett ülnie.

Egész éjjel nem aludt, és még másnap is magánkívül volt. Zengett tőle a tanári.

– Ha tanultam volna nyelveket, ez nem történik meg!

– Nem értem az összefüggést – rázta a fejét Rogyák Mari. – Különben meg tanultál, csak nem tudsz.

– Ha tanultam volna angolul meg németül meg franciául, akkor én mentem volna Genfbe a fiúkkal!

– És akkor téged is elrabolt volna az a kígyó Edit.

– Nem az Edit, hanem az a furcsa szemű gengszter.

– Na persze! Csodálatos, hogy benneteket, férfiakat még egy ilyen nő is el tud szédíteni, mint az Edit – kiáltott a tanárnő, és egy halom kottafüzetet hajított az asztalára.

– Az a csodálatos, hogy magának még ilyenkor is csak ezen jár az esze! – tromfolt Géza bá. – Mikor a fél osztályom oda!

– Ne dramatizálja túl! Három az nem a fele!

Rogyák Mari a kávétermoszhoz lépett, és elkezdte a tetejét pumpálni. Egy ideig csak szuszogó hang jött ki termoszból, majd fröcskölve elindult a kávé.

– Amikor Hanna eltűnt, megesküdtem, hogy nem veszítek el több gyereket. És erre most egyszerre kettőt is...

– Nem veszítetted el őket, Géza.

– Tudja, hogy hívják a 8. b-t?! – Géza bá hangja hisztérikus magasságokba csúszott. – Tudja?! Az elátkozott osztály! És én vagyok ennek az elátkozott osztálynak az elátkozott osztályfőnöke!

Mari néni fintorogva potyogtatta a cukrokat a forró, fekete lébe. Utálta, amikor ez a nagy, erős férfi hisztizik.

Mindeközben Hanna néni kis híján beleőrült a gondolatba, hogy a vőlegénye eltűnt – épp az eljegyzést követő napon. Alaposan kifaggatta Edinát, és miután nagyjából

összeállt neki a kép, az ausztrál milliomosnő leszűrte a tanulságot. Azonnal tárcsázta az Interpolt.

– A rendőrfőnökkel akarok beszélni! – kiáltotta magából kikelve. – Azonnal! A vőlegényemet elrabolták! Egy történelem szakos tanár Budapestről... Nem a vőlegényem a tanár, ő egy roppant érdekes szemű, snájdig ember, matematikus, azt hiszem, mindenesetre odavan a körzőkért. Az emberrabló a tanár! Micsoda ország ez, kérem, ahol emberrabló pedagógusok szaladgálnak szabadon, gyerekeket és mások vőlegényeit rabolgatják el a szabad idejükben? – Hanna néni itt kénytelen volt levegőt venni, amit a diszpécser ki is használt egy gyors kérdésre. – Mi az, hogy hogy néz ki? Hát pontosan úgy, mint egy dementor! Megjegyzem, lehet, hogy az a ronda némbér még titkos vámpír is, nem véletlenül szálltak meg a Frankenstein házában... Igen, ott, a Villa Diodatiban! Ha nem adnak ki azonnal nemzetközi körözést, én úgy beperlem magukat, mint a huzat, és magánnyomozót bérek, telik rá, elég gazdag vagyok!

A rendőrségi diszpécser megígérte, hogy minden tőlük telhetőt meg fognak tenni. De Hanna néni nem lehetett kielégíteni üres ígéretekkkel.

– Az a Herkules Poirot még praktizál? – kérdezte kissé higgadtan. – Nem tudják véletlenül megadni az elérhetőségét?

Tekla is totál ki volt borulva. A detonációtól megsérülhetett a nála levő féreglyuktelő, mert hiába hívogatta Bulcsút, még csak ki sem csöngött. Hannánál is ugyanilyen eredménnyel járt. Viszont a mobilján legalább Ervint el tudta érni.

– Mi van veletek?

– Itt van értünk Edina apja. Mindjárt indulunk Pestre.
– Bulcsúékról van valami?
– Semmi. Felszívódtak. Nyilván már ott vannak Hannánál – Ervin hangja elfulladt a keserőségtől. – Nálad fejlemény?

– Még mindig nem érem el őket.

Azt szemérmesen elhallgatta, hogy vizsgálat folyik a CERN-ben, és az anyját felfüggesztették. Pusztait egyelőre ugyan nem gyanúsították semmivel, de azt már tudták, hogy az ő mágneskártyáját használták a behatolók, és az ő jelszavával léptek be.

A professzor asszony a felfüggesztést nem vette a szívére, beállt a tűzhely elé, és legyártott fél mázsa ehetetlen túrógombócot. Tekla nem mert beszólni, hogy most már nyugodtan leállhat, hiszen nem volt teljesen tiszta a lelkiismerete. Vagyis hát egyáltalán nem volt az. Igazság szerint komoly bűntudata volt. Kijátszotta az anyját, ráadásul úgy fest, hogy még nagyon nagy bajt is csinált ezzel.

Pusztai professzor asszony a nyolcvanhatodik atomjaira hulló túrógombócnál a homlokára csapott.

– Megvan! Nem csak öten tűntek el!

Tekla nyugősen emelte fel a fejét a munkafüzetből.

– Anya! Leckét írok!

– Tudtam, hogy valami fontos elkerülte a figyelmemet!

– Nem lehetne később?

– Hol van Schrödinger? – állt oda csípőre tett kézzel a lánya elé Pusztai.

– Mi van?

– Nemcsak Bulcsú barátodék váltak köddé, de eltűnt a macska is.

Tekla letette a ceruzát, és színtelen hangon válaszolt.

– Schrödinger eltávozott az örök vadászmezőkre.

– Hiszi a piszi! Ez esetben vöröstre bőgted volna a szemed. Továbbá eltűnt a kedvenc játéka is... Szóval ki vele, hol van Schrödinger?

Tekla érezte, hogy itt a nagy elszámolás pillanata. Tulajdonképpen nem is bánta nagyon. Jobb túlesni rajta.

– Megmondhatom, de úgyse fogod elhinni.

– Tegyé! próbára! – mondta Pusztai, és egy széket húzott magának.

– Bécsben van – bökte ki végül Tekla.

– Bécsben? És hogy került oda, ha szabad érdeklődnöm?

– Bécsben van, de egy másik idősikban. 1791-ben. Egészen pontosan Kempelen Farkas házában, ahol Mozart betegen írja a *Requiemet*.

Tekla elhallgatott, és az anyjára sandított. Ám Pusztainak a szeme sem rebrent.

– Hát igen, a macskád mindig is szerette a klasszikus zenét.

– Jaj, anya, tudtam, hogy nem fogod elhinni!

– Azt egy szóval se mondtam. A lehetetlennek is van matematikai valószínűsége.

– Anya!

– Ne anyázz! Én a mesék miatt lettem fizikus.

Tekla gyanakodva nézett az anyjára.

– Most hülyéskedsz?

– Ellenkezőleg. Ez komoly. Úgy gondoltam, hogy a mesék őrzik azt az ősi tudást, ami megvolt, csak időről időre elveszett. És akkor logikusan a fizikus a varázsló, aki tetszés szerint megváltoztathatja az anyag tulajdonságait. A Higgs-bozon felfedezése az első lépés ezen az úton, ami megerősített, hogy igazam lehet.

– Hová akarsz kilyukadni?

– Hogy egyáltalán nem tartom lehetetlennek az időutazást. És a pusztai esélyének is olyan hatalmas tudományos jelentősége van, ami mellett igazán eltörpül az, hogy ezért kirúghatnak engem.

Tekla bűnbánóan pislogott az anyjára.

– Haragszol?

A professzor asszony arcán fanyar mosoly jelent meg.

– Á, úgyis unom már ezt a fene nagy jólétet, meg hogy itt mindig minden rendben van. Én ahhoz szoktam, hogy semmi se működik, az inspirál engem. Úgyhogy hazamegyünk Szegedre és kész! Ott van nekem a Szuperlézer.

Pusztai felállt, az ablakhoz lépett, és leeresztette a relaxát.

– És ha az az állás is ugrik?! Emiatt?!

– Ne aggódj! Átkozottul jó vagyok, ez köztudott – kacintott. – Csak az bánt, hogy nem bíztál meg bennem.

– Segítettél volna?

– Egyet mondj, amikor nem voltam benne első szóra a legnagyobb hülyeségben is, amit kieszeltél!

Tekla belátta, hogy az anyjának igaza van. Eddig mindig kiállt mellette, minden marhaságára vevő volt, és mindig kihúzta a bajból, még akkor is, amikor Szegeden felrobbantotta a kémiaszertárt. Mikor ezt végiggondolta, úgy döntött, hogy mindent elmond neki. Mindent, az egész hajmeresztő, hihetetlen történetet. Pusztai csillogó szemmel hallgatta. Amikor a féreglyuktelőről volt szó, nem bírta tovább türtőztetni magát, és felkiáltott.

– És nálad van?!

Tekla kitette elé a mobilt.

– A nagy teló Bulcsúnál maradt. Ez egy sima mobiltelefon féreglyuk-kiterjesztéssel. Csak nem működik. Bedöglött a robbanáskor.

Pusztai úgy csapott le rá, mint egy vércse.

– Szuper, szóval ez az! Na, hadd nézzem csak!

– Anya, add vissza!

– Eszem ágában sincs – mondta vidáman, és lepattintotta a mobil hátlapját.

– Ne piszkáld!

A professzor asszony kivette az aksit, és a mikrocsipet kezdte tanulmányozni.

– Nagyon frappáns megoldás!

– El fogod rontani!

– Ennek a Bulcsúnak van esze... – bütykölt tovább. – Határozottan...

– Azonnal add vissza, nehogy már kibeledz nekem!

– Nyugi! Ez baromi jó! Nem gondoltam volna...

– Örülök, hogy jól szórakozol!

– Na, várjál csak! Van egy ötletem!

– Inkább főzzél, de szálljál le a féreglyukasomról!

– Kösz a bizalmat!

A mobil ekkor váratlanul búgni kezdett. Tekla gyorsan kikapta a telefont az anyja kezéből.

– Mi az? – érdeklődött Pusztai.

– Működik! – suttogta izgatottan a lány.

– Tehát nem elrontottam, hanem megcsináltam. Nem hallom a lelkesedést!

– Várjál, Bulcsút hívom, kicsöng!

Feszülten vártak legalább egy percre, de senki nem jelentkezett a túloldalon.

– Megpróbálom Hannát... hátha – mondta Tekla, és tárcsázott.

Alig csöngött ki, máris felvette valaki.

– Szia, Bulcsú, na végre! – hallották messziről Hanna hangját. – Már majd megőrültem! Hol a fenében vagytok?!

– Hanna! Tekla vagyok. – A vonal másik végén sűrű csönd volt a felelet. – Bulcsúék... ezek szerint... még nem érkeztek meg?!

Hanna halkan felnyögött.

– Jaj, ne!

– Na de, ha nincsenek se itt, se ott – tette fel a nyilvánvaló kérdést Pusztai –, akkor hol a nyavalyában vannak?

Hanna magánkívül volt, órákig bolyongott a színházban, teljesen céltalanul, pincétől a zsinórpaddáig. Hogy lehet, hogy nincsenek meg? Valahol lenniük kell! Lehet, hogy rossz koordinátákat adtak meg? Vagy felszippannotta őket az időörvény? Rosszabbnál rosszabb lehetőségek cikáztak az agyában. Nyilván vannak valahol, mivel a CERN-ben nem találtak emberi maradványokat. De akkor most mi lesz? Mit lehet csinálni? Épp ezredszerre gondolta végig ezeket, mikor Benedict öltözője elé ért. Az ajtó résnyire nyitva volt, és fény szűrődött ki rajta. Hanna úgy érezte, hogy muszáj beszélnie valakivel. Nem őrlődhet ezen egyedül tovább. Benyitott.

Benedict a tükör előtt állt frissen pomádézott hajjal, ünnepi ruhájában, és épp a színes nyakkendőcsokrot igazgatta frissen borotvált álla alatt.

– Helló... – szólta Hanna. – Zavarok?

Benedict még arra sem vette a fáradságot, hogy odafordítsa a fejét. A tükörből pillantott a lányra.

– Nocsak, te még itt vagy? – kérdezte flegmán.

– Miért, hol lennék?

– A múltkor még ott tartottunk, hogy nagyon sajnálod, de el kell menned nagyon-nagyon-nagyon messze, és soha többé nem találkozhatunk, nem?

– Az a múltkor volt. Te készülsz valahová?

– Csak folytatom, amit elkezdtünk. Charlotte megkért, hogy legyek ma este a kísérője.

Hanna gyomra hirtelen összerándult.

– Te randizol azzal a nővel?

– Ez volt a terv, nem emlékszel?

– Jó, de minden este?!

– Nézd, Hanna, nekem ez a feladat nem kellemetlen – mosolygott a fiú. – Különösen azután, hogy te voltál szíves összetörni a szívemet.

– Mikor?

– Amikor bejelentetted, hogy örökre elhagysz, és nem mehetek veled.

– De az akkor volt, amikor még... – Hanna nem fejezte be a mondatot.

Nyilvánvaló volt, hogy ma nem Benedictnek fogja kiönteni a szívét. Az ifjú tenor még mindig a tükör előtt pipiskedett. Kibontotta és úrakötötte a nyakkendőcsokrot.

– Charlotte megért engem. Nemcsak gyönyörű, de intelligens is... – bizonygatta, leginkább magának. – És csodálja a tehetségemet. Mindig kérlek, hogy énekeljek neki...

Hanna közbevágott:

– Nem vagyok kíváncsi a részletekre! – csak azért nem reagált szenvedélyesebben, mert tisztán látta, hogy Benedict pont erre játszik. Különben még ő sem lenne ennyire tufa, hogy egy nő előtt dicsérjen egy másik nőt.

– Szerintem félreismeritek őt – folytatta Benedict. – Nagy zenerajongó, és képzeld, nagyon aggódik Mozartért.

– Hogyhogy aggódik?

– Hát hogy meg akarják ölni.

– Ő akarja megölni, nem emlékszel?! – Hanna kezdte elveszíteni a türelmét. – És te pont azért randizol vele, hogy távol tartsd tőle!

– Nem, azért... hogy is mondtad?... *randizom* vele, hanem mert csodál engem. Szerintem Wolfit nem tőle kell féltetni, hanem Gottharditól.

– Szóval szerinted Charlotte nem veszélyes.

– Nem.

– Akkor nem is kell vele randiznod – mosolyodott el Hanna. – Akár itthon is maradhatsz!

Benedict elégedetten simított végig a nyakkendőjén. Pompásan sikerült a csomókötés, a selyem könnyeden bomlott délcegen domborodó mellkasára.

– Azért, ha nem bánod, én csak elmennék, ha már ilyen szépen felöltöztem – mosolyodott el önelégülten, és végigsimított Hanna arcán. – Pá!

Az ifjú tenor kivitorlázott az öltözőből, átható parfümfelhőt húzva maga után.

Hannának komoly erőfeszítésébe került tartania magát, amíg a fiú léptei elhalnak a folyosón – és csak utána rúgta fel a mosdóállványt. Nem akarta megadni Benedictnek az örömet, hogy lássa, mennyire kiakasztotta. De most már bátran üvölthetett:

– Remélem, egyszer beléd vágja a törét! Idióta!

Hanna pokoli rosszkedvűen indult Kempelen háza felé. Kétpercenként behúzódott egy kapualjba, és próbálta hívni Bulcsút. De semmi. És most már a mobil is kezdett lemerülni, úgyhogy ideje volt újragalvanizálni.

Ahogy átvágott a piactéren, szembetalálkozott egy körmenettel. A csípős téli szélben hatalmas, cifrán hímzett szőttesek és szentképes zászlók lobogtak a vonuló tömeg felett. Volt egy akkora zászló, amit tizenhat férfi cipelt. A processzió áhítatosan énekelve vonult a látványosságra éhező bécsi polgárok néma sorfala között.

A Szentháromság-szoborra felkapaszkodott egy szakállas, zsákvászon ruhás, mezítlábas alak, és a szolozsmázást túlkiabálva érces hangon elkiáltotta magát:

– Mert így szólt a próféta: az esztendő leghosszabb éjszakáján, amikor a kígyó a saját farkába harap, egy hatalmas fénygömb száll majd alá az égből, és örök sötétségbe borítja a Földet. Az ő száma az ötvennyolc és a tizenkettő, mint az apostoloké, és az ő eljövetelével nem leszen többé világosság.

A tömegben nyugtatanság támadt, az asszonyok összesúgtak.

– A Prédikátor... A Prédikátor...

Hanna felállt egy lovas kocsi saroglyájára, hogy jobban lásson. A szakállas tovább mennydörögte intelmeit.

– Bizony mondom néktek, húzódjatok vissza otthonaitokba és tisztítsátok meg lelketeket a bűntől, mert ha nem így tesztek, akkor leszen sírás-rívás és fogaknak csikorgatása!

Hanna már hallott erről a férfiről, de most látta először. Hetek óta suttogtak Bécsben egy vándorprédikátorról, aki a világ végét jövendöli. Sok eszelős járta a várost, de ennek a hibbantnak rengeteg követője akadt. Napról napra többen csatlakoztak hozzá, hogy bűnbánatot gyakoroljanak a szent ember útmutatásai szerint. A vallásos révület még Jozefára is átragadt a színházvezetés nem kis rémületére. A rajongott Éjkirálynő ugyanis váratlanul bejelentette, hogy ennek a bűnös világnak már csak percei vannak hátra, épp ezért vissza akar vonulni szerény hajlékába, hogy megtisztítsa lelkét a bűntől. És ezzel lemondta az összes előadást. Schikaneder a haját tépte. A világvége-hisztériának ugyanis megvolt az az előnye, hogy mindenki szórakozni akart egy utolsót, ezért mindig tömve volt a színház. December 21-ig minden jegy előre elkel.

A későbbi előadásokra viszont alig fogyott. A Prédikátor ugyanis a téli napfordulóra ígerte az Armageddont.

Sándor bá a cefrëshordót pucolta a ház előtt, mikor meglátta a lányt. Hanna nem nézett rá, és köszönés nélkül ment el mellette. Az öreg letette a drótkefét, és a lány után ment.

- Hannácska!
- Hagyjon békén, utálom magát!
- Miért? Mert egy kissé örülök, hogy nem ment el?
- Nem *kissé* örül! Azóta feszt fülig ér a szája.

Ez a „fesz” Sándor bácsi szavajárása volt. Az öreg magában mindig jót mulatott, amikor azt tapasztalta, hogy Hanna öntudatlanul átvett tőle egy-egy kifejezést.

- Jobb ez így, Hannácska, higgye el! – nyugtatgatta. – Nem szabad beleköpni az idő rendjébe.
- De azt sem tudom, mi van Zsófiékka!
- Biztos vagyok benne, hogy nem esett bántódásuk. Csak talán ők is eltájolták magukat kissé.
- Hát nagyon remélem...

Hanna lerúgta a cipőjét, és bement a konyhába. Sándor bá oda is követte.

- Maga meg majd hazamegy szépen négy év múlva, ahogy terveztük!
- De semmi dolgom itt! – dühöngött Hanna, és leguggolt a kályha mellé, hogy begyújtson. Mosogatóvizet akart melegíteni.
- Jaj, dehogy nincs dolga!
- Például? Mosogatni?
- Hát az is. Meg össze is dobhatna valami ozsonnát, mert ma délután lesz itt egy kis összejövetel.

Hanna sejtette, miről van szó. Kempelen került a nagy társaságot, ha csak tehetne, nem járt el otthonról, inkább a műhelyében bütykölt. A *kis összejövetel* tehát nyilván azt jelentette, hogy *vakolás* lesz. Azaz vacsorának álcázott páholygyűlés. Born halála óta szinte minden második nap találkoztak a rend tagjai, hogy megválasszák az új Nagymestert. Ezek szerint még mindig nem jutottak dűlőre.

Este nyolc körül kezdtek szivárogni a vendégek. Kilenc körül Mozart is előmászott a vackából. Bár elég sok idő eltelt az emlékezetes pálinkázás óta, még mindig másnaposnak tűnt. A feje rondán sajgott, és egy kinszenvedés volt komponálnia. Nem csoda, hogy azóta sem volt hajlandó szóba állni Sándor bával. Egyébként Kempelen is meglehetősen kimért volt az öreggel, amióta az titkos pálinkafőzdét rittyentett a műhelyéből. És most már Hanna is fűjt rá. Csak Sanyika rajongott érte rendíthetetlenül.

- Tessen hagyni, Sándor bátyám, majd én beviszem!
- Gyereknek semmi dolga itt! – mordult az öreg. – Sicc innen!
- Ne siccoljon, nem vagyok én macska! – méltatlankodott Sanyika.

Sándor bá bevitte a frissítőket a szalonba, ahol az urak gyülekeztek. Kempelen épp a tálalóasztalhoz invitálta őket.

- Parancsoljanak, uraim! Hanna kisasszony ezúttal valami egészen különleges ozsonnát készített.
- Ó, valóban?
- A kőművesek odagyűltek az asztal köré.
- Úgy látom, ez valamiféle húspogácsa zsemlyében – mondta az egyikük.
- Pontosan. Hanna kisasszony úgy nevezi... Hogy is?
- Hamburger – mondta Hanna.

– Igazán ízletes! – dicsérte az egyik páholytag teli szájjal.
– Köszí.

– Hanna kisasszony konyhaművészete nekem mindig visszaadja az életkedvet – mondta Mozart, és harapott egyet a zsemleből. De ez az egyetlen falat elég is volt neki vacsorára. Kedvetlenül félretolta a tányért.

– Uraim, ha nem bánják, térjünk a tárgyra – mondta Kempelen. – Hanna kisasszony, magunkra hagyna bennünket?

Hanna már hozzászokott ahhoz, hogy ilyenkor az urak mindig bezárkóznak, és őt kipaterolják, de most nem hagyta szó nélkül.

– Hát persze, társalogjanak csak nyugodtan szupertitikos szabadkőműves-dolgokról, már itt se vagyok – mondta harapósan, és elindult kifelé. – Gyere, Schrödinger, hagyjuk az urakat konspirálni!

A macska nyávogva indult utána, a hamburgerillat komoly reményekkel töltötte el. Az ajtó csak úgy rengett, ahogy bevágta maga mögött.

A páholytagok zavartan néztek egymásra.

– A kisasszony folyton az Üggyel tréfálgozik. Igazán nem tudom, megbízhatunk-e benne – mondta az egyikük.

– Az ismert körülményekre való tekintettel nemigen van más választásunk – válaszolt Kempelen. – Hanna kisasszony bátor és tisztaszívű teremtés. Én kezeskedem érte.

– És tudjuk, hogy a Nagymester sem vélekedett másképp – tette hozzá Mozart, és halkán köhintett.

Hanna ezt nem hallhatta, túl vastag volt az ajtó, amire a fülét tapasztotta. Ronda dolog hallgatózni, ezt tudta, de annyira dühös volt a világra, hogy most nem akart bevonulni engedelmesen a konyhába lábasokat síkálni.

Óvatosan résnyire nyitotta az ajtót. Kíváncsi volt, mi az a rohadt fontos, amit ő nem hallhat.

– Jártak a természettudományi gyűjteményben? – kérdezte Kempelen.

– Gotthardi emberei teljesen felforgatták a hagyatékot, de mi is megtaláltuk, amit kerestünk – válaszolt egy érces férfihang.

Hanna egy papírlap széthajtogatásának zörgését hallotta. Schrödinger a lábához dörgölőzött, és dorombolni kezdett.

– Maradj már, nem hallok semmit! – suttogta a lány.

Kempelen átvette az iratot.

– Ez az?

– Born Ignác utolsó üzenete.

Kempelen a fény felé tartotta a papírt, és olvasni kezdte fennhangon.

– 12 és 58. A kígyó a saját farkába harap. Ez meg mit jelent?

– Reméltük, hogy ön majd megfejti, Kempelen uram. De van még tovább is.

Kempelen tovább olvasott.

– Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Most egy másik jel tűnt fel az égen: egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz szarva, és mindegyik fején korona. Ezután nagy harc támadt a mennyben. Jelenések könyve 12:58. – Kempelen felnézett a papírból. – Uraim, eljött hát az idő!

– Milyen idő jött el? Mi ez a hülyeség? – kérdezte Tekla, mikor Hanna éjjel beszámolt neki a beszélgetésről.

– Gözöm sincs. De az biztos, hogy Born Ignác tudós volt, és egyáltalán nem volt babonás.

– 12 és 58? Ezek ugyanazok a számok, mint a...
– Pontosan. Amiket a Prédikátor mondott.
– 12... 58... 12 és 58... Egyik se prímszám, nem oszthatók egymással... mit jelenthet ez?

Hanna furcsa zúgást hallott a vonal másik végéről.

– Mi ez? – kérdezte.
– Bejövő hívás! – kiáltott Tekla.
– Zsófiék? – Hanna izgalmaiban talpra ugrott.
– Le kell tennem, hogy fel tudjam venni!
– De utána azonnal hívj! – könyörgött Hanna.
– Oké!

Hanna kiszállt a vonalból, így Tekla végre tudta fogadni a másik hívást.

– Bulcsú? – kiáltott a telefonba.

A vonal végén távoli zúgást és recsegést hallott. És a zajon keresztül Bulcsú elmosódott hangját.

– Tekla! Tekla! Vétel!

A lány szívére mintha egy szikla gördült volna le.

– Végre! – sóhajtott megkönnyebbülve. – Éltek? Mind megvagytok?

A recsegés hullámokban hol felerősödött, hol elhalkult.

– Nagyon rossz a vonal... – szűrődött át Bulcsú távoli hangja. – A francba... egy szót se lehet érteni...

Tekla nagy levegőt vett, és teli torokból beleüvöltötte a telefonba.

– Bulcsú! Itt vagyok! Bulcsú! – Semmi, csak a recsegés. – Csak annyit mondj, hol vagytok!

A háttérből egy állati üvöltés hallatszott. Teklában meghűlt a vér, de aztán meghallotta Bulcsú hangját.

– Még nem tudjuk... – próbálta a fiú túlkiabálni a recsegést. – De úgy saccolom, valahol a pleisztocénban.

A vonal szétkapcsolt. Tekla dermedten állt a beálló csendben.

A pleisztocén pár millió éve kezdődött és tizenkétezer évvel ezelőtt ért véget. Akkor az az üvöltés talán egy mamut volt – gondolta. – Vagy egy T. Rex.

[21] A jóslat beteljesül

Bulcsú utolsó erejével megnyomta az indítógombot. Az egész terem megrázkódott, és megpördült velük a világ. Forogni kezdtek. Az eszelős erejű centrifugális erő a falhoz préselte őket. Zsófi Tibi karjába repült, Bujdosóné retikülje pedig telibe találta Bulcsú fejét, akinek még bevillant, hogy milyen hülyén fog mutatni a homlokán egy Louis Vuitton feliratú lila folttal, aztán elsötétült minden. Mikor pillanatokkal később kinyitotta a szemét, azt látta, hogy mindenki elemelkedik a faltól, és nagyon-nagyon lassan lebegni kezd a térben. Egyáltalán nem érezte a testét, mintha szétesett volna atomjaira és szétterült volna valami ismeretlen dimenzióban. Aztán hirtelen újra összeállt a teste, és végtagjai megteltek élettel. A süket csendet szétrobbantotta a becsapódás iszonyú süvöltése. Nem kapott levegőt, mintha vattával lenne tele a szája.

Arccal a porban tért magához. Fölemelte a fejét, és körülnézett. A hely, ahol landoltak, egyáltalán nem hasonlított a Földre.

– Még leginkább a Vjun bolygóra hasonlít – állapította meg magában Bulcsú.

Az egész egy nagy, kopár, száraz pusztaság volt, és mindent valami leírhatatlan állagú, borzalmasan büdös hamu borított. Úgy tűnt, egy kiszáradt tó medrében vannak. Vagy hát van. Egyedül. De hol lehetnek a többiek? Bul-

csú felállt, és lassan körbefordult a tengelye körül. Életre utaló jel sehol. Még a legprimitívebbre sem. Illetve...

Egy alakot pillantott meg a bűzös félhomályban imbolmogva közeledni. Széles váll, busa fej. Valahonnan ismerős volt.

– Tibi! Tibi, te vagy az? – kérdezte reménykedve.

Igen, ő volt. Tibi, amikor meglátta Bulcsút, üvöltöni kezdett.

– Áááá! Segítség!

– Nyugi már! Én vagyok!

De Tibi tovább óbégatott. Úgy tűnik, kisebb sokkot kapott.

– Nem ismeresz meg? Bulcsú vagyok!

Tibi abbahagyta az üvöltést, és óvatosan közelebb lépett.

– Úúú, bakker! Hogy nézel ki? – tátotta el a száját.

– Miért? – kérdezte Bulcsú.

– Tisztára szikrázik a pofád!

– Mi van?

– Totál csillogsz.

Bulcsú felemelte a kezét, és tüzetesen megnézte. Tényleg csillogott. Olyan volt, mintha bekenték volna csillámporral. Dörzsölni kezdte, de nem jött le. Ettől méregbe gurult, és még jobban szikrázni kezdett. Úgy tűnt, minél inkább ideges, annál inkább csillog.

– Próbálj meg lehiggadni! – javasolta Tibi.

– Nem próbálok! – mordult vissza Bulcsú, és apró szikrák pattantak ki a füléből.

Tibi hamar elunta ezt a tűzijátékot, és Zsófi keresésére indult. De nem találta sehol. Lehet, hogy ő is ott ragadt a CERN-ben Bujdosónéval együtt? Mert Tibi őszintén remélte, hogy Búnét és a Felemásszeműt sikerült leráz-

niuk. Arra még emlékezett, hogy Zsófi az induláskor a karjába repült...

– Akkor neki is itt kell lennie valahol! – győzködte magát. Bulcsú nem osztotta a véleményét.

– Ha át is jött velünk, szétszórt minket a landolás, esélytelenek vagyunk...

– Miért nem hívjuk fel Teklát? – nyilallt bele Tibibe a felismerés. – Ő majd megmondja, hogy Zsófi átjött-e vagy ott maradt.

– Jó ötlet – helyeselt Bulcsú –, csak hogy nincs meg a féreglyuktelő.

– Micsoda?! Elvesztetted? – kiáltott Tibi.

– Nem elvesztettem, hanem eltűnt abban a nagy kavardásban! – Bulcsúról néhány figyelmeztető szikra pattant ki. Tibi kedvetlenül megrántotta a vállát, és továbbindult.

– Meg kell találnunk Zsófit! Ha átjött, itt lesz valahol.

Másfél óra gyaloglás után azonban már ő is kezdte feladni. Megállt, előredőlt, és a térdére támaszkodva próbálta meg kifűjni magát. Zsófi nincs sehol, megint elvesztették egymás. A legszívesebben bömbölt volna, mint egy nyeretlen hároméves.

– Hol a francban lehetünk?! És mikor?! – fakadt ki végül elkeseredve.

Bulcsú leguggolt, a porban kezdett turkálni.

– Nem tudom analizálni ezt a hamut. Nem hasonlít semmire. Valami idegen anyag. Ez biztos nem a Föld.

– Ezt hogy érted?

– Hát hogy lehet ezt érteni? Hogy egy másik bolygó – mondta Bulcsú, leporolva a kezét. – A Felucián sok a gomba. Itt nincs növényzet...

Tibi halálosan fáradtnak érezte magát.

– Pihenjünk meg abban a csónakban egy kicsit!

– A Polis Massa nem lehet – töprengett tovább Bulcsú. – Ott aszteroidamezők vannak... – majd hirtelen felkapta a fejét. – Mit mondtál?

– Hogy ülünk be abba a csónakba!

De akkor már Bulcsú is látta. Egy fából készült csónak hevert a porban, félig az oldalára dőlve. Elkorhadt, kilógó bordázatával messziről úgy festett, mint egy hatalmas, rohadó hal.

– Akkor ez mégis a Föld – állapította meg a dalek, enyhe csalódottsággal a hangjában.

Tibi a roncsához vánszorgott, de mielőtt belelépett volna, hátrahőkölt. A csónak alján megmoccant valami.

– Várjál! Itt van valami – suttogta izgatottan.

Aztán összeszedte minden bátorságát, és közelebb lépett.

– Zsófi! – kiáltott fel, és a csónakba ugrott.

A lány csukott szemmel feküdt, kipirult homlokán forrón gyöngyözött a verejték. A fejét ide-oda vetette és halcan nyöszörgött. Nem volt magánál.

– Uhh! Szegény humanoid... – sóhajtott Bulcsú. – Nagyon rossz állapotban van.

Tibi simogatva ébresztgette a lányt.

– Zsófi... Zsófi! Térj magadhoz!

A lány egész testében remegett.

– Tüzet kell gyűjtanunk! – mondta Tibi.

– Szuper – helyeselt Bulcsú. – Akkor kapd elő a gyufád!

– Milyen gyufám?

– Hát ez az! Öngyújtó?

– Nincs.

– Taplóló? Ja, annak itt vagy te – Bulcsú idegesen felnevetett.

Ezzel még önmagát is meglepte. Nem szokott nevetni, csak ha csiklandozzák. De azt még óvodás korában meg-

tiltotta az egész családjának. Azóta nem hallotta magából előtörni ezt az idétlen, göcögő hangot. Most is szívesen megspórolta volna ezt az élményt.

– Betakarom a kabátommal – mondta Tibi. – Add oda a tiédet is!

– Normális vagy?

– Ide a kabáttal! – Tibi felállt, és fenyegetően közelebb lépett.

– Ne merj hozzám érni!!!

Bulcsú kezdett bepöccenni, aminek egyenes következményeként megint szikrák kezdtek pattogni belőle. Tibi elvigyorodott.

– Ez az, Bulcsú! Szikrázz még, bakker! Tüzet gyújtunk!

És így is lett. Tibi letört néhány korhadt lécet a csónakból, apró darabokra morzsolta, majd addig bosszantotta Bulcsút, amíg a lepattanó szikrákkal végül sikerült begyújtani a tábortüzet.

– Rohadtul utálok, hogy mindig az én különleges képességeimet használjátok fel az életben maradásotokhoz – dohogott Bulcsú gémberegett ujjait a lángok fölé tartva. – Jobb lenne már belátni, hogy eleve halálra ítélt faj vagytok, nyomínoidok!

– Maradj már csöndben! – szólt rá Tibi. – Zsófi végre elaludt!

De Bulcsú hiába maradt volna csöndben, volt más, aki gondoskodott a hangzavarról.

– Te átkozott, nyomorult hülye! – hallották a közelből az ismerős női hangot.

Bujdosóné a retiküljét lóbálva közeledett feléjük, s miközben magából kikelve ordított, néha lesújtott a görnyedten menekülő Felemásszeműre.

– Hagyd abba, Edit! – rimázkodott Imre bá.

– Nem hagyom!

– Agyon fogsz verni ezzel a ridiküllel!

– Megérdemled! Kicsináltál mindannyiunkat! Mi lesz most velünk? Éhen-szomjan fogunk döglenni!

– Auuu! – A Felemásszemű behúzott nyakkal menekült.

– Megnyúzlak!

– Edit! Nézd! Ott tűz ég!

Tibi nem volt igazán lelkes. Remélte, hogy Búnéék ott ragadtak Genfben, de most mit volt mit tenni, odaengedték őket a tűzhöz.

– Van nálatok valami innivaló? – kérdezte Búné.

– Nincs.

– Hazudnak! – kiáltott fel Imre, és lecsapott egy félliteres pillepalackra. – Van vizük! – letekerte a kupakot. – Egészségünkre!

– Az a Szabi tartalék nyála – közölte Bulcsú egykedvűen.

– Egészségedre, Imre! – mondta fanyarul Búné.

– Mi a francnak hordotok magatokkal egy üveg nyálat? – mérgelődött a Felemásszemű.

– Azzal működik a féreglyuktelő.

– Mondjuk, most már tök mindegy – tette hozzá Tibi –, mert Bulcsú valahol elvesztette.

Bulcsú már nyitotta volna a száját, mikor Imre bá a zakózsebébe nyúlt, és előhúzott valamit.

– Ezt keresed?

Bulcsú boldogan csapott le a horpadt féreglyuktelőre, és tárcsázni kezdett. Úgy tűnt, működik, bár az iszonyatos háttérzajtól alig lehetett hallani a csörgést.

– Halló!

– Tekla! – kiáltott Bulcsú. – Tekla! Vétel!

– Végre! – hallotta Tekla megkönnyebbült sóhaját valahonnan nagyon-nagyon messziről. – Élték? Mind megvagytok? – Aztán a lány hangja sípolássá torzult.

– Nagyon rossz a vonal... – kiabált Bulcsú. – A francba... egy szót se lehet érteni!

A sípolás egy kicsit kitisztult, és megint ki lehetett venni néhány szót.

– Bulcsú! Csak annyit mondj, hol vagytok!

Zsófi lázalmában felkiáltott. Tibi megfogta a kezét.

– Még nem tudjuk... – kiabált Bulcsú a telefonba. – De úgy saccolom, valahol a pleisztocénban.

A vonal szétbontott. A féreglyuktelót szemlátomást kisé megviselte az utazás, ráfért egy generálszerviz. Bulcsú neki is állt, hogy kipucolja. De nem sokáig bibelődhetett vele, mert Bujdosónének más tervei voltak.

– Akkor most a hímnemű részleg szépen összekapja magát és elindul vadászni! Nem hallod, Bulcsú?!

– És milyen típusú organizmusra? – emelte fel a fejét Bulcsú. – Még abban sem lehetünk biztosak, hogy a Földön vagyunk.

– Nincs visszabeszéd! Tibi, kapd össze magad!

– Én nem hagyom itt Zsófit!

Bujdosóné türelmetlenül legyintett.

– Imre!

A Felemásszemű engedelmesen feltápáskodott. A Louis Vuitton-jel még mindig figyelmeztetően sajgott a homlokán.

– Bulcsú, indíts előre, te fogsz segíteni! – dirigált Búné.

– Az elméleti segítség ilyen esetekben nem sokat ér.

– Arra nem is vagyok rászorulva. Te csak világítani fogsz.

Bulcsúnak nem volt más választása, feltápáskodott a tűz mellől, és a továbbiakban biolámpásként segítette a

vadászatot. A dalek derengő fényénél az igazgatóhelyettes asszony macskaügyességgel nyakon csípett néhány gyíkra emlékeztető élőlényt.

– Világíts ide, fiam! Ez mi lehet?

Bulcsú közelebb lépett, és megigazította a szemüvegét. A tanárnő ujjai között rángatózó lény nem hasonlított semmire, amit Bulcsú eddig látott. Olyan volt, mint valami mutálódott hüllő.

– Hát... Mindenesetre gerinchúros.

– Az jó lesz. Megsütjük.

Bujdosóné tovább vadászott. Közben a tűznél Tibi mozdulatlanul ült Zsófi fejével az ölében. A lába már eléggé elzsibbadt, de nem mert megmozdulni, nehogy felriassza a lányt. De Tibi is kezdett elálmosodni. Nézte a Bulcsú csillámporos fényében ugrabugráló Bujdosónét, és ahogy távolodtak és halkultak, neki úgy kezdett egyre lejjebb és lejjebb csukódnai a szeme. Mikor meghallotta Zsófi suttogását, azt hitte, álmodik.

– Mozog.

– Mit mondasz, Zsófi? – motyogta Tibi csukott szemmel.

– Mozog a föld a csónak körül...

Tibinek kipattant a szeme. A hamu valóban mozgott körülöttük. Lassan, szinte észvehetetlenül pulzált. Folyamatos átalakulása közben összeállt valami formává, aztán megint masszává omlott.

– Bulcsú! Gyerek! Ezt látnotok kell! – üvöltött Tibi.

De Bulcsú most mással volt elfoglalva. Percek óta csak állt, és meredten bámult valamit maga előtt. Bujdosónének egy idő után feltűnt, hogy a sötétben tapogatózik. Eltűnt a fényforrása.

– Hol ez a Bulcsú?

– Ott – mutatott a Felemásszemű a dalekre, aki úgy állt felemelt fejjel, mint a döbbenet élő szobra. A tanárnő odament hozzá.

– Mi van veled? Mi bajod van?

– A tanárnő nézzen föl! – mondta halkán Bulcsú, és srégen felfelé mutatott.

Bujdosóné sóhajtva odafordította a fejét.

– Te jó ég... – mondta gúnyosan – ...egy tábla.

És rajta egy felirat.

Bulcsú közelebb lépett, hogy jobban lehessen látni. Bujdosóné elsápadt. A táblán kopott betűkkel ez állt:

FONYÓD

Tekla döbbenet hallgatott, mikor Bulcsú végre megszerelte a féreglyuktelőt, és részletesen elmesélt neki mindent.

– Magyarán a kiszáradt Balatonban sétáltattatok.

– Ahogy mondod – hagyta helyben Bulcsú. – És mivel a pleisztocénban itt még tenger volt, sokkal valószínűbb, hogy ez valamiféle jövő.

– És az a massa... vagy hamu... pulzál még?

– Nem, megnyugodott. De az tuti, hogy itt nemrég valami nagyon durva dolog történt. Becsapódott egy aszteroida vagy kitört egy utolsó háború. Mindenesetre úgy fest, hogy... – Bulcsú torka elszorult, de azért végigmondta a mondatot – kihalt az emberiség.

Dalek létre meglehetősen megviselte a gondolat, hogy az univerzumból esetleg végleg kipusztultak a humanoidok. Be kellett vallania magának, hogy tizenhárom évnyi földi pályafutása alatt egész megkedvelte ezeket a szerény

szellemi képességű, de többnyire meglehetősen szórakoztató lényeket.

– Várjál csak, eszembe jutott valami! – szólt hirtelen Tekla. – Beszéltem ma Hannával. Bécsben kitört a világvége-hisztéria.

Bulcsút nem rázta meg a bejelentés.

– Gratulálok – mondta egykedvűen, de a gondolatai máshol jártak.

– Lángokban áll az egész város, pénzt meg könyveket égetnek a főtéren. És az a vicc, hogy egyetlen örült prédikátor csinálja a hangulatot.

– Nem baj, ha ez most nem annyira érdekel?!

– Hallgass végig! – szólt türelmetlenül Tekla. – Azt hiszem, tudom, hogy hányban vagytok.

– Na hányban?

– 2012-ből indultatok...

– Igen, és?

– Akkor ott most nálatok... 2058 van.

[22] Egy életmentő kávé

A Prédikátor egy máglya tövében állt, és teli tüdőből ordította:

– Tisztítsátok meg a lelketeket! Legyetek újra gyermekek! Feledjétek el, amit eddig tudtatok! Ha nem tértek észhez, az anyag fellázad ellenetek! Kiszabadul a Teremtő kezéből és önmagát fogja újrateremteni! Mindent elborít majd, mint a hamu, és önálló életre kel! Figyelmezzetek a számokra! 12 és 58! 12 és 58!

Egy újabb adag könyvet hajított a máglyára. Hanna leszegett fejjel vágott át a téren, hóna alatt két vekni kenyérrel. Úgy látszik, egész Bécs megőrült. Szerencsére a pékekben lehetett még bízni, azok továbbra is tették a dolgukat. Az utóbbi napokban a város megszokott élete teljesen felborult. Mindenhol máglyák ropogtak, emberek kiáltoztak vagy zsoltárokat énekeltek, az utca közepén leterdéltek és órákig imádkoztak fennhangon, teljesen megbénult a közlekedés és a postaforgalom.

– Ebben a zűrzavarban Charlotte-nak igazán könnyű dolga lenne, ha most akarná eltenni láb alól Mozartot – gondolta.

De napok óta nem történt semmi aggasztó, Mozart békében komponálhatta a *Requiemet*, ami csak megerősítette Benedictben a meggyőződést, hogy Charlotte-ot csúnyán félreismerik a barátai. Ha ennek a nőnek gonosz

szándékai lennének, nem egy templomban akart volna találkozni vele.

A mise véget ért, már csak Benedict és Charlotte üldögélt egy durván gyalult fapadon az oltárral szemben.

– Miért oly bánatos ma, uram? – kérdezte Charlotte egy kiadós hallgatás után.

– Nem vagyok bánatos – válaszolt Benedict, és ismét a gondolataiba merült.

– Ha továbbra is így sötéten mered maga elé, azt kell gondolnom, ön nem örül a társaságomnak.

– Madame Charlotte, én... elmondhatatlanul boldog vagyok, ha az ön közelében lehetek! Én csak... – Benedict elhallgatott.

– Minden bizonnyal aggódik a barátai miatt – segítette ki a nő.

– Igen, igen, aggódom – bólogatott az ifjú tenor.

– Látja, ezzel nincs egyedül. A titkosrendőrség nagy erővel nyomoz Herr Born halálának ügyében... Arról nem is beszélve, milyen aggasztó híreket kaptam Herr Mozart állapotáról.

Benedict felkapta a fejét.

– Milyen aggasztó híreket?

– Azt beszélik, a halálán van. Állítólag Gotthardi emberei meg akarják mérgezni.

– Ez örülség! Mozart csak egy zeneszerző!

– De szabadkőműves-kapcsolatai vannak, éppen úgy, mint önnek! – Charlotte selyemkesztyűs keze oly finoman rebtent a fiú kézfejeire, mint egy hatalmas, fehér pillangó. – Ó, Benedict, én úgy félttem magát!

– Ó, engem igazán nem kell...

– Két ilyen korszakos zseni, mint ön és Mozart... nem élném túl, ha bajuk esne!

Charlotte szemébe könnyek gyűltek. Elfordította a fejét.
– Kisasszony, kérem, ne sírjon... – lehelte forrón Benedict, akit mindig megindított, ha valaki szemtől szembe lezszenizte.

– Csak akkor lennék nyugodt, ha önöket biztonságban tudnám! – vallotta be Charlotte.

– Nyugodjon meg, Mozart biztonságban van! Kempenlen Farkas házában senki sem bukkanhat a nyomára...

Charlotte ekkor váratlanul elmosolyodott. Benedictnek feltűnt a hirtelen hangulatváltozás, és az a balsejtelme támadt, hogy valami végzetes butaságot követett el. Szerencsére volt annyi esze – annyi legalább volt –, hogy egy remek ürüggyel hamarosan kimentse magát, és rohanjon beszámolni Hannának, aki haladéktalanul összehívta a vészgyűlést.

– Charlotte tudja, hogy Mozart itt van a házban! Azonnal tennünk kell valamit!

– Tudom is, hogy mit! – vágta rá Sándor bácsi.

Ezután az öreg egész nap csak fűrt, faragatott és kalapált. Ha kérdezték tőle, hogy mi készül, csak titokzatosan mosolygott. Este aztán újra összehívta a társaságot.

– Na, kérem szépen, uraim... és hölgyem – és itt Hannára kacsintott. – Van szerencsém bejelenteni, hogy elkészült Herr Mozart rejtkszobája!

Várázó csend volt a válasz. A Halhatatlan Génusz halkan köhögött a szája elé tartott zsebkendőbe. Sándor bá lendületesen folytatta a kiselőadást.

– A rejtkszoba a könyvespolc mögött kap helyet. Aki látott már rejtkszobát, joggal vélheti, hogy ez triviális megoldás. Ha ugyanis egy házban rejtkeajtót keres valaki, vigyázó szemét azon nyomban a könyvespolcra veti. De... és most tessék figyelni... éppen ez itt a trükk! A mi felada-

tunk ugyanis az, hogy mind a titkosrendőrséget, mind a francia strigát félrevezessük.

– Szerintem nem striga – vetette közbe Benedict.

– Magát senki se kérdezte – torkolta le az öreg. – Nos, tehát... A rejtkeajtó trükkje, hogy itt is van a könyvespolc mögött, meg nincs is itt.

Az öreg eltolta a szekrényt, ami mögött láthatóvá vált a penészhólyagokkal pettyezett fal. Aztán a másik irányba fordította el a szekrényt. A falon egy átjáró volt, ami egy sötét, ablaktalan helyiségbe vezetett.

– Na mármost hogyan lehetséges ez? – vigyorgott hámiskásan az öreg.

– Ugyanúgy, mint a Sakkozó Törökben – vágta rá Hanna.

Nem először látta ezt a trükköt, ugye.

– Pontosan, ugyanaz az elv, szelvények!

– Bevált módszerem nem változtatunk, igaz?

– De nem ám! Most már csak a szegélyléceket kell felbiggyesztenünk rá, és kész a Nagy Mű!

– Befér oda a zongorám? – érdeklődött Mozart.

– Az nem – vallotta be Sándor bá. – De eme kamrácskát úgyis csak veszély esetén méltóztatnak igénybe venni. És most tartsa meg ezt a szeget, művész úr, ha kérhetem...

– Tartom... – lépett oda Benedict.

Elég cudar kedve volt, de valójában magára haragudott, hisz tisztában volt vele, hogy miatta van ez az egész felfordulás. Ha ő nem szólja el magát...

– Áú! – kiáltott fel, és a mutatóujját fájdalmasan a szájaába dugta.

– Ezer bocsánat! – lengette vidáman a kalapácsot Sándor bá.

– Soha többé nem fogok tudni zongorázni!

– Az azért nem olyan nagy veszteség – dünnyögte Mozart.

– Te ne szólj bele! Miattad csináljuk ezt az egészet! – szúrta vissza Benedict.

– Én meg azt hittem, hogy azért, mert elárultál annak a nőnek.

– Nem árultalak el! Csak véletlenül kicsúszott a számon...

Sándor bá egy újabb szöveget illesztett a szegélylécra.

– Uraim, ha kérhetném, koncentráljunk eme szegélyre!

– És egyébként is... – folytatta Benedict nagy hévvel –, továbbra is azt állítom, hogy Charlotte nem veszélyes!

– Tudjuk, szerinted egy földre szállt angyal – piszkálódott Hanna.

– Nem ezt mondtam. Csak...

– Fogja már meg ezt a szöveget! – rivallt rá a fiúra Sándor.

Benedict óvatosan két ujjá közé csippentette a fémdarabot, és elfordította a fejét. Inkább nem nézte a műveletet. A kalapács lesújtott, de kivételesen jó helyre.

– Látod, ezért nem vettek föl a páholyba – mondta Mozart. – Born pontosan erre célzott, amikor azt mondta, hogy éretlen vagy.

– Nem vagyok éretlen! – pattogott Benedict. – Folyamatosan a jó ügyért harcolok! Most is rejtékajtot építünk, hogy neked jó legyen!

– Hálám örökké üldözni fog – mondta Mozart, és halgan köhögött.

– Nem igazságos, hogy már mindenki páholytag, csak én nem! – pattogott tovább Benedict.

– Te is az leszel, ha kiállod a próbát...

– De sose tudom, mi a próba, és mi nem az!

– Hát ez benne a nehéz – bólogatott Mozart.

Sándor bácsi a szerszámos dobozba hajította a kalapácsot.

– Herr Mozart, a szoba többé-kevésbé előállt. Méltóztassék bekukkantani, hogy megfelel-e!

Mozart feltápáskodott, odament az átjáróhoz. A szűk kis szobában nyirkos csend volt és egérszag.

– Parancsolja kipróbálni?

– Inkább nem – mondta a komponista, és sarkon fordult.

De akármennyire nem akaródzott neki, még aznap ki kellett próbálnia a rejtékszobát. Még hozzá élesben.

Délután négy körül valaki dörömbölni kezdett a bejárati ajtón.

– Kinyitni! Azt mondtam, kinyitni! – kiáltott egy érces férfihang.

Sanyika ment ajtot nyitni.

– Jövök már, nem köll betörni az ajtot!

– Titkosrendőrség! Kinyitni!

Sanyika elhúzta a reteszt. Egy szakasz katona hatolt be a házba, élükön egy magas, harcsabajszos őrmesterrel.

– Kempelen Farkas?! – förmedt rá a fiúra.

– Nincs itthon.

– Mikor jön?

– Csak estefelé.

– Hofstadter, maguk fésüljék át az emeletet! – pattogott a harcsabajszos. – Én nézem a fölszintet!

Sanyika csipőre tett kézzel állt oda az őrmester elé.

– Hé, álljon meg a menet!

– Féltre, kölyök, vagy megbúbollak!

Hanna, aki szerencsére pont az emeleten volt, azonnal rohant Mozartért.

– Gyorsan a rejtékszobába!

– Charlotte megmondta... – hajtogatta Benedict –, nem tőle, hanem Gottharditól kell féltetni Mozartot!

– Menjen le, Hannácska, fogadja őket! – mondta Sándor bá, miközben eltolta a könyvespolcot.

– Én? – kérdezte riadtan Hanna.

– Mi addig a művész urakkal behúzódnak ide. Herr Mozart, kérem, jöjjön!

A három férfi belépett a sötét helyiségbe.

– Hannácska, a szellőzőrendszer még nem tökéletes, úgyhogy ha lehet, zavarja el őket hamar! – Az öreg sietve magukra húzta a könyvespolcot.

Épp időben, mert vasalt csizmák csattantak a lépcsőn, és a szobába berontott egy titkosrendőr. Hanna szembe fordult vele.

– Örmester úr! A könyvtárszobában tartózkodik egy személy! – harsogta Hofstader.

Hanna nyugodt hangon kérdezte.

– Kicsoda ön, uram, és milyen joggal tör be az otthonomba?

– Házkutatás! Felsőbb parancs!

– Kinek a parancsa?

Egy mély férfihang szólalt meg a folyosón.

– Az enyém!

Egy magas, elegáns férfi lépett be a szobába.

– Üristen... – szakadt ki Hannából. – Gotthardi!

A titkosrendőrség feje udvariasan mosolygott, ám a tekintete hideg maradt.

– Rég láttam, Hanna kisasszony.

– Mit keres maga itt? Mi ez a házkutatás? – Hanna megpróbált nem pánikba esni.

– Semmi különös... csak hallottunk ezt-azt...

Gotthardi a polcokhoz lépett, és a könyvek gerincét kezdte vizsgálgatni.

– Tudja, olykor a fülünkbe jutnak bizonyos információk... még akkor is, ha bizonyos informátoraink... hogy is mondjam? – itt Gotthardi nyomatékosan Hanna szemébe nézett – ...nem teljesítenek megfelelően.

– Mit akar? – kérdezte a lány.

– Hallott már a végítéletéről? – Gotthardi kényelembe helyezte magát egy öblös karosszékekben. – Hogyne hallott volna, ezzel van tele a város. Ostoba babona, néphisztéria, miegymás. Gondoltam én eddig.

– Mert az is – mondta Hanna.

– Az volna? – vont fel a szemöldökét Gotthardi. – Érdekes. Úgy ismerte ön Born Ignác professzort, mint aki bedőlt az efféle ostobaságnak?

– Nem értem, miről beszél!

Gotthardi keresztbe vetette a lábát.

– Rendben, tegyük fel, hogy nem érti. Akkor fogalmazok másképp. A madarak azt csiripelték, hogy a testvériség néhány tagja Kempelen uramnál ozsonnázott volt a minap. Mit is ozsonnáztak, Hofstader?

A titkosrendőr előkapta a jegyzetfüzetét, és abból olvasta.

– Zsemlyébe töltött húspogácsát.

– Úgynevezett... – Gotthardi itt elakadt, és a beosztottjára nézett.

– Hamburgert – segítette ki sietve Hofstader.

– Látja, milyen pontosak az értesüléseink? Nos, ezek az urak ugyanekkor elhoztak egy titokzatos feljegyzést Born Ignác hagyatékából.

A rejtekaszobában kuporgó urak minden szót remekül hallottak.

– Honnan tudnak ezek mindent? – kérdezte suttogva Mozart.

Nem válaszolt senki, hisz a válasz egyértelmű volt. Nyilván spicli van a testvériség soraiban.

Gotthardi feláll, és az ablakhoz lépett.

– 12, 58 – mondta az utcai forgatagot szemlélve. – Jó okom van feltételezni, hogy Kempelen uramnak sikerült megfejteni e titokzatos számok jelentését.

Hanna úgy döntött, legjobb lesz, ha hülyének tette magát.

– És? Mi közöm nekem ehhez?

– Magának talán semmi... – válaszolt Gotthardi, és ellépett az ablaktól –, de szabadkőműves barátainak annál több. Ön szerint ez a mezítlásos vándorprédikátor egyedül terjeszti az igét?

Hanna csak a vállát vonogatta. Gotthardi válaszolt helyette.

– Nem valószínű. Valaki vagy valakik mögötte állnak... valakik röpiratokat terjesztenek a Jelenések könyvéből vett citátumokkal... – Gotthardi közelebb lépett a lányhoz. – Valakik, akiknek érdekükben áll hisztériát kelteni, forradalmat szítani, káros eszmékkel fertőzni a lakosságot.

– Ez hülyeség! Born felvilágosult tudós volt, semmi köze ehhez a középkori baromsághoz.

– És felteszem, Herr Kempelen sem tart illegális nyomdagépet e mögött a rejtekajtó mögött.

Gotthardi a könyvespolchoz lépett, és egy határozott mozdulattal arrébb tolta. A szekrény mögül csak a megszekt fal penészfoltjai bámultak vissza rá.

A titkosrendőrség nagy hatalmú urának arcára keserű megdöbbenés ült ki.

– Milyen rejtekajtó? – kérdezte Hanna, és igyekezett nem vigyorgni.

– Uram, ez egy csak egy fal – mondta segítőkészen Hofstadter.

– Én is látom, hogy egy fal!

– Talán tévedtünk.

Gotthardi szembefordult a beosztottjával, és villogó szemekkel mondta:

– Nem tévedtünk! Mi sohasem tévedünk!

A titkosrendőr meghunyászkodva sütötte le a szemét.

– Értem, uram... Akkor most mi legyen?

Gotthardi arcán ideges grimasz futott végig.

– Nekem erre nincs időm! – kiáltott végül. – Leibniz!

– Parancs! – lépett be az őrmester.

– Maga egy emberrel itt marad, és megvárják Kempelent.

– Igenis! És aztán?

– Aztán hozzák kihallgatásra!

– Igenis!

Gotthardi dühösen kiviharzott a szobából. Hanna még szemtelenül utánaszólt:

– Viszlát! Jöjjön máskor is!

A szobára csend telepedett. Leibniz őrmester kényelembé helyezte magát a karosszékből, amit Gotthardi előlegegített, és kinyújtózta a lábát.

– Akkor én itt engedelmelem megvárom Herr Kempelent.

A rejtekaszobában viszont vészesen fogyni kezdett a levegő. Mozart már alig állt a lábán, és kénytelen volt Benedictbe kapaszkodni.

– Ezt nem hiszem el! – suttogta Benedict.

– Ne mocorogjon már, az istenért! – rimázkodott halálán Sándor bá.

De Benedictet nem lehetett visszafogni. Az ajtóhoz nyomult, és izgatottan suttogni kezdett.

– Hanna! Hanna!

Az őrmester felkapta a fejét.

– Mi volt ez?!

– Semmi, csak a folyosón nyitva van az ablak – vágta rá Hanna. – Nem jönnének át inkább a szalonba?

– Azt a parancsot kaptuk, hogy itt várjuk meg Herr Kempelent, tehát itt várjuk meg Herr Kempelent.

A rejtkszobában nem volt túl nagy sikere a bejelentésnek.

– El fogok ájulni! – közölte Mozart.

Most Sándor bán volt a sor, hogy izgatottan suttogjon kifelé:

– Hannácska! Mozart rosszul van!

– Uraim, esetleg egy erős kávét? – kérdezte mosolyogva Hanna.

– Nem tudom, szolgálatban illendő-e... – simogatta tekintélyt parancsoló bajszát az őrmester. – Mit gondol, Hofstader?

– Úgy vélem, egy kávé még nem szabályellenes – mondta a beosztott.

– Máris hozom! – mondta készségesen Hanna, és kikapcsolódott a szobából.

Benedictnek türtőztetnie kellett magát, hogy ne üvöltössel csalódottságában.

– Még kávéval is kínálja őket! – mérgelődött. – Megőrülök! Hogy lehet ilyen együgyű?

– Miért volna együgyű?! – mordult Sándor bá.

– Amíg ezek kávézgatnak, mi itt szépen megfulladunk! Mozart felemelte a fejét.

– Fogd már be, Benedict! – motyogta. – Ez a lány egy lángész. Csak figyelj... figyelj ...

Azzal elveszítette az eszméletét.

Hanna pár perc múlva megjelent egy tálcával és néhány kecses kis porceláncsészével. A tálca közepén ott gőzölgött egy jókora ibrik kávé.

– Uraim, a kávé! Törökösen készítettem, ahogy Kempelen uram szereti.

– Ó, micsoda illat! – csapott a térdére az őrmester, és elégedetten előredőlt. Ám amikor a csésze felé nyúlt, a keze megállt a levegőben. Ugyanis furcsa dolgokat hallott a folyosó felől: nehézkes, cammogó lépteget, és mély, hörgő hangot.

– Hány cukorral? – kérdezte Hanna ártatlanul csilintgelő hangon, de nem kapott választ. A két titkosrendőr kiguvadt szemekkel bámult az ajtóra. A küszöbön egy hatalmas oroszlán állt, álmosan pislogva, farkát idegesen ide-oda rángatva. Úgy látszik, Berci is megérezte a frissen főtt kávé illatát, és felriadván délutáni szenderegéséből, jött egy jót nassolni.

– Áááá! – kiáltott Hofstader, és minden teketóriázás nélkül kiugrott az ablakon.

Leibniz őrmester szó nélkül követte. A magyalkok jól összeszurkálták őket, de más bajuk nem lett. Hanna úgy nevetett, hogy le kellett ülnie.

– Nyisd már ki! – dörömbölt Benedict.

– Tényleg lángész! – kurjantott elégedetten Sándor bá.

Hanna félretolta a könyvespolcot, és a rejtkszoba foglyai végre kijöhettek. A friss levegőn Mozart is magához tért.

– Hát akkor kávézzunk! – mondta sápadtan mosolyogva a Halhatatlan Génusz.

A nap hőse azonban kétségtelenül Bertalan volt. Meg is kapta az összes cukros zaccot.

[23] A magyar szürkeállomány

Ervin mogorván hallgatott a Volvo hátsó ülésén. Épp most hagyták el a svájci-osztrák határt. Szívesebben utazott volna hazafelé is repülővel, akár egyedül is, de a rendőrségi vizsgálat miatt lekéste a gépét. Hanna néni közben odarendelte Genfbe Edina apját, mert mindenképpen Magyarországon akarta folytatni a nyomozást az emberrabló dementor ügyében. Úgyhogy Ervin kénytelen volt velük jönni.

– Sebességkorlátozás van, Ferikém? – érdeklődött Hanna néni az anyósületsről.

– Nincs.

– Akkor miért megyünk ilyen lassan?

– Százhetvennel... – szúrta a fogai között „Ferikém”.

– Így sose érünk Pestre! – méltatlankodott az ausztrál nagynéni. – Akarod, hogy átvegyem a kormányt?

– Isten ments!

– Ne vedd sértésnek, Ferikém, de én egy csöppet jobban vezetek, mint te. Persze nem csoda, egy férfi a volánál, az kész katasztrófa!

Ferikém elkezdett magában százig számolni. Ezt ma már megtette kábé százszor, úgyhogy valójában már olyan tízezernél tartott.

– Mi van, cica? Velem van bajod? – kérdezte Edina a hátsó ülésen. Nagyon aggasztotta, hogy Ervin egy szót sem szólt hozzá az indulás óta. – Hallod?

Ervin elfordította a fejét. Most aztán teljes szívéből utálta Edinát. Miatta maradt le a legklasszabb dologról, ami csak történhet valakivel. Lemaradt az időutazásról, lemaradt Hannáról. Látni sem akarta többé.

– Miért olyan morc a lovagod, Edikém? – szólt hátra Hanna néni, mivel már iszonyúan elunta hallgatag sofőrjét.

– A Hannáról ábrándozik – mondta sötéten Edina.

– Rólam?!? – rikkantott a vénség.

– Az egy másik Hanna, Hanna néni.

– Akkor ne hagyd!

– Mindegy. Tök esélytelen nála az Ervin. Hannának két kérője van, és a Mozart is döglik utána. Gőzöm sincs, miért.

– Edikém, én nem mondom, hogy a korkülönbség különösebben számít, de ez a kétszázvalahány év egy kicsit mégis túlzásnak tűnik nekem.

Ervin nem tudta eldönteni, hogy az öreglány tényleg ennyire sötét, vagy csak poénkodik.

– Á, ez a Hanna tizenhárom éves, mint én – magyarázta Edina –, csak visszament a mittudomén hogy hányadik századba, és az Ervin is oda akart utazni hozzá a többiekkel.

– Miről beszélsz, Edikém, csillagom?!

– Ezek időutazásra mentek, Hanna néni! Látogatóba. De lehet, hogy a végén még vissza is hozzák a Hannát, ja, komolyan, ezek képesek rá!

Hanna néni csiklandósan felnevetett.

– Nagy pernahajder ez az Ervin, hogy ilyen mesékkel próbál szédíteni téged!

– Ez tök komoly, Hanna néni! Az Imre most biztos együtt pálinkázik a Mozarttal és magyar nótákat énekelnek.

Hanna néni felsóhajtott.

– Nagy kár, Edikém, hogy kizárólag a szépségemet örökölted tőlem.

– 99, 100! – mondta Feri bá, és feltekerte a rádiót.

Hazaérve Ervinnek első dolga az volt, hogy írt Edinának egy szakító SMS-t. Nem cifrázta agyon.

Nem cica vagy, hanem buta tyúk! Vége van! E.

Az összes dühét beleadta. Az SMS elment, Ervin pedig megkönnyebbült. Ezt talán még Edina is megérti, és végre leszáll róla. Elégedetten állt be a zuhany alá, ahol aztán másfél órán keresztül folyatta magára a forró vizet. Ki akarta törölni magából a gyászos genfi kirándulásnak még az emlékét is.

Tekla tanult a múltkori hibájából, és azonnal mindent elmondott az anyjának. Pusztai prof figyelmesen hallgatta, és egy cseppet sem volt megdöbbenve azon, hogy Bulcsúék 2058-ban landoltak a kihalt Földön, ami önálló életre kelt hamuval van borítva.

– Vissza kell hoznunk őket! – összegezte a hallottakat.

Tekla maximálisan egyetértett vele.

– Jó, de hogyan? – kérdezte.

– Adj huszonnégy órát! – mondta Pusztai, és egy tábla étcsokoládéval kiült a garázs tetejére gondolkodni.

– Kiteszem az antennákat – szokta ilyenkor mondani, de most nem mondta.

A módszer eddig remekül bevált. Tekla őszintén remélte, hogy az anyját ezúttal sem hagyják cserben az antennái.

Azután bement a szobájába, és felhívta Bulcsút. Ma már vagy huszadszor. Mindig rettegett, hogy egyszer csak nem fogja felvenni a dalek. De feleslegesen aggódott.

– Halló – szólt bele egy távoli hang.

– Mi lenne, ha egyszer az életben te hívnál engem?! – kérdezte harapósan Tekla, pedig egyáltalán nem így akart indítani.

– Tekla! – válaszolt nyugodt hangon Bulcsú. – Ezennel leszögezem, csak addig vagyok hajlandó veled beszélgetni, amíg ki nem találod, hogy legközelebb vegyek neked virágot is.

– Szívből utálok a virágokat. Mi van veletek?

– Eseménydús napunk volt.

És ekkor még finoman fogalmazott.

Ez a nap maga volt a rémálom. A kis csapat tikkadtan vonszolta magát előre a porsivatagban. Tibi maga után kötötte a csónakot, és abban vonszolta Zsófit. A hamu elég jól csúszott, de azért így is elég melós volt. Érezte, hogy a lábizmai betonkeménnyé merevedtek, egyre lassabban lépkedett.

– Mi van, miért nem haladunk?! – fordult hátra ingerülten Bujdosóné.

– Tibit várjuk – közölte Bulcsú.

– Hogyhogy már megint lemaradt?

– Küzd a csónakkal.

Bujdosóné visszafordult, és az igáslovat játszó tanítványa elé állt.

– Tibor, nem lesz örömdre, amit mondani fogok.

Tibi megállt, és megtörölte a homlokát, amin patakokban csorgott a maszatos izzadság.

– Igen, tanárnő?

– Most szépen fogod magad, és elengeded azt a csónakot. Zsófit nem visszük tovább magunkkal.

– Micsoda?!

– Kisfiam, a túlélési esélyeink percről percre romlanak. Nem kockáztathatunk. Találnunk kell egy olyan helyet, ahol meghúzhatjuk magunkat éjszakára, és lehetőség szerint élelemhez is jutunk.

– Vagy legalább vízhez – tette hozzá cserepes szájjal a Felemásszemű, és küszködve nyelt egyet.

– Ne nyafogj! – szólt rá Búné.

Tibi eltökélten a dementor elé állt.

– Én nem hagyom cserben Zsófit! – mondta határozottan.

– Ez esetben lemorzsolódsz magad is. Nem várunk tovább.

– Rendben.

– Ahogy gondolod. De lásd jól a helyzetet: pillanatokon belül egyedül maradsz ezen a csodálatos és biztonságos helyen... – Búné itt egy pillanatra megállt, és szinte élvezettel mondta ki a szót – ...egy hullával.

Tibi kiabálni kezdett:

– NEM IGAZ! NEM FOG MEGHALNI! NEM HALHAT MEG!

Bujdosóné szenvtelenül nézett a kipirult arccal hadonászó fiúra.

– Most már nyaktól lefelé lebénult. A hangját sem igen halljuk – mondta. – Egyáltalán lélegzik még?

– Igen, lélegzik! – kiáltotta Tibi.

– Na, akkor jó mulatást! Gyere, Bulcsú!

De a dalek nem mozdult. Furcsán érezte magát. Makulátlanak tartotta Búné érvelését, ám a szíve Tibiékhez húzta. Erre mondta volna Rogyák Mari, hogy ő most egy „kettős kötődésű drámai hős”, meg hogy „ambivalens érzések” között hánykódik.

– Mi lesz már?! – sürgette Bujdosóné.

– Nem megyek – mondta végül Bulcsú.

– Tessék?!

– Maradok.

– És akkor mégis ki fog nekünk világítani? Imre, térítsd jobb belátásra a fiatalembert!

– Ááá!!!

Bulcsúnak kifejezetten nem esett jól, hogy az Imrének nevezett bazi nagy, szagló sejtkoloszus hátracsavarta a kezét, és elkezdte taszigálni maga előtt a néhai Alsóbélatelep felé.

– És megtekintettétek a festői Bélatelepet? – kérdezte Tekla, akit látszólag nem rendítettek meg lélektársának földi megpróbáltatásai.

– Nem. Bár ez volt tervbe véve, tekintve, hogy lakott település után nyomoztunk – válaszolta Bulcsú. – Pontosabban *valaha lakott* település után.

A vonal kattogni kezdett, és Tekla attól tartott, hogy hamarosan szétkapcsol.

– És? – sürgette a dalekot.

– A hőmérséklet közben drasztikusan csökkenni kezdett, és leszállt valami undorító köd. Ráadásul a főnökség is problémákkal küzdött.

A Felemásszemű megállt, és a fejét forgatta. Valahogy ismerős volt neki ez a környék. Mintha már jártak volna itt a nap folyamán.

– Biztos, hogy erre kell menni?

– Persze hogy biztos! – mondta Bujdosóné.

– Szerintem meg inkább erre – mutatott a másik irányba Imre bá.

– A frászt! Erre! – bökött ujjával maga elé a dementor.

– Hülye nő! Fogalmad sincs a tájékozódásról! – tajtékzott a Felemásszemű.

Kezdett bekattanni.

– Paprikajancsi! – mondta hűvösen Búné. – A sliccedet sem tudod egyedül megtalálni!

Imre bá fenyegetően közelebb lépett, és felemelte a kezét.

– Kinyírlak!

– Na, azt próbáld meg!

– A rivalizációs törekvések csúnyán erodálják a csoportkohéziót – vetette közbe Bulcsú –, és ezáltal gyengítik a túlélési esélyeket.

Imre bának megállt a keze a levegőben, és a dalekra bámolt.

– Mit pampogsz?

– Köszönjük, Bulcsú, az értékes hozzászólást!

– Nincs mit, tanárnő.

– Na, lódulj, okostojás! – mordult a Felemásszemű, és úgy hátba taszította Bulcsút, hogy a homlokáig csúszott fel a szemüvege.

A helyzet egyre kilátástalanabbá vált. A köd olyan sűrű volt, hogy szinte ragadt. Öt-tíz méterre csökkent a látótávolság.

– Megvakultam! Megvakultam! – toporzékolt a Felemásszemű.

– Maradj már! Csak köd van! – torkollta le Bujdosóné.

– De ez belebújik a szemembe! Be, be, be egyenesen az agyamba!

– A... midbe? – jegyezte meg gúnyosan Búné.

Úgy látszik, ennek a nőnek nincsenek idegei – gondolta Bulcsú, miközben átmászott egy kidőlt stégen, ami úgy hevert a porban, lábaival felfelé, mint egy gigantikus, dögölt vasbogár.

Ekkor valami furcsa hangra lettek figyelmesek. Még leginkább állati vinnyogásra hasonlított. Vagy mintha egy öreg ajtó nyikorgott volna valami rozsdás zsanéron.

– Tanárnő, mi ez a hang? – kérdezte elszoruló torokkal Bulcsú.

– Nem tudom.

A Felemásszemű a földre vetette magát, a karját szét-tárta, és úgy vonyította az ég felé:

– A halál szele süvít! A végítélet hangja! Mihály arkangyal szárnya!

Szemmel láthatóan karnyújtásnyira volt az idegösszeomlástól.

– Leszel szíves befogni egy pillanatra? – oltotta le Búné.

Imre bá elhallgatott, de az ajkai némán daráltak tovább egy imát. Bulcsú pár tétova lépést tett a hang irányába.

– Tanárnő, ott... van valami.

Ekkor feltámadt a szél, és az megmozgatta a ködöt. A tejszerű masszában egy hosszúkás tárgy körvonalai kezdtek kibontakozni. A nyikorgás hörgésbe ment át, majd újra magasabb frekvenciába csúszott. Bujdosó óvatosan közelebb lépett.

– Edit... Edit, ne menj oda! – nyüsztített Imre bá.

Búné megtorpadt.

– A rohadt életbe! – csúszott ki a száján. – Ez csak Tibiék nyomorult csónakja!

A csónak ott pulzált a koszos félhomályban, hol feltűnt, hol eltűnt, ahogy a szél forgatta körülötte a ködöt. A fura hang kétségtelenül onnan szólt. Bulcsú közelebb merészkedett, de azért a dementor takarásában maradt. Onnan kandikált ki. A csónak mellett kivehetővé vált egy nagy, fekete kupac.

– Van ott még valami... – suttogta Bulcsú.

A kupac egyszer csak megmozdult. És rájuk nézett. Egy vénséges vén, ráncos banya görnyedt a csónak fölé, amiben Zsófi feküdt. Előre-hátra hajlongott, és közben síri hanghullámokat bocsátott ki magából. Énekelt.

Tekla épp kéz a kézben rohant a csillámportól fénylő Bulcsúval egy motorcsónakos boszorkány elől, amikor az anyja szerencsésen felébresztette. Éjjel fél három volt.

– Tekla! Tekla! Ébresztő!

– Jézusom, hány óra?

– Nem mindegy? Miért kiabáltál?

Tekla felült az ágyban, és a szemét dörgölte.

– Épp Bulcsú csillogó fejével álmodtam...

– Az szép lehetett. Én viszont Einsteinnel.

– És?

– És tudom a megoldást.

Tekla az anyjára nézett. Pusztai büszkén mosolygott a szája szélén egy kis étcsoki bajusszal.

– Milyen megoldást? – kérdezte Tekla.

– Hogy hogyan hozzuk vissza a kis szerelmedet a jövőből.

– Nem a kis szerelmem!

– Akkor ne is hozzunk vissza?

Pusztai szemmel láthatóan élvezte a helyzetet. Benyúlt a takaró alá, és belecsíptett a lánya lábába. Tekla nyugősen elhúzódott.

– Te miről beszélsz?!

– Arról, kislányom, hogy a szegedi szuperlézer a Bulcsú-féle féreglyuktelefonnal összekötve éppen úgy működik, mint a Nagy Hadronütköztető.

Tekla kiült az ágy szélére, szeme lelkesen csillogott. Hirtelen teljesen felébredt.

– Vagyis van egy időgépünk!

– Illetve lehetne, ha végre befejeznék a munkálatokat.

– De az még legalább egy év, te mondtad! – Tekla lelkesedése egy csapásra elpárolgott.

– Egy hónap alatt össze lehetne hozni, ha valaki hajlandó lenne pénzt áldozni rá – mondta Pusztai.

– De ahhoz nagyon-nagyon sok pénz kell!

– És mi ismerünk valakit, akinek nagyon-nagyon sok pénze van.

Tekla hívta Ervint. A harminchatodik csengetésre a fiú fel is vette.

– Tekla, hajnali három van!

– Egy hónap múlva lehet időgépünk! – hadarta a lány.

– Mi van?! – Ervin kipattant az ágyból. – Ez most komoly?!

– De meg kell hozni érte bizonyos áldozatokat.

– Bármit, amit csak akarsz! Mit kell csinálom?

Ervinnek nem kellett csinálnia semmi különöset, csak felhívnia Edinát. Az előzmények ismeretében ez ugyan komoly áldozatnak számított, de Ervin most még ettől sem riadt vissza. Az időutazásért mindent! Hannáért mindent! Alig tudta kivárni a reggelt, amikor a cica végre visszakapcsolta a mobilját.

– Ki az?

– Én vagyok, cica! – kiáltotta érzelmes hangon Ervin.

– Kitöröltem a számodat! Utállak!

– Figyelj, cica, én gondolkoztam...

– Gyűlöllek! – visította Edina.

– De cicám, én nem tudok nélküled élni!

A vonal végén döbrent csend volt a válasz. Edinának bennakadt a lélegzete.

– Mi van?

– Szeretlek!

Edina hangja elcsuklott:

– Ezt még sohase mondtad így!

– Mert egy hülye voltam! De most már tudom, hogy te vagy az igazi! Ha nagyon szépen megkérlek, megteszel nekem valamit?

– Hát persze hogy megbocsátok!

– Szuper, de nem csak erre gondoltam. Tudnád adni egy percre Hanna néni?

– Oké, megnézem, ébren van-e.

Hanna néni természetesen már ébren volt, épp mosta le magáról az avokádós arcpakolást. Krémtől maszatos kézzel vette át unokahúga pillangós matricákkal ékesített mobilját.

– Halló!

– Csókolom, Hanna néni! Jaj, de jó, hogy újra hallom a hangját!

– Ki vagy, pubika?

– Az Ervin!

– Jaj, a kis mogorva uborka! Mondjad, húsom, mért hívtál?

Ervin részletesen elmagyarázott mindent, amiből Hanna néni azért annyit felfogott, hogy ha mélyen a zsebébe nyúl, hamarosan a karjaiban tarthatja az ő kis imádott Imréjét. És ez neki bőségesen elég volt.

– Jól van, csillagom, most leteszlek. Pá!

Hanna néni tárcsázott egy ausztrál számot. Ott már hét órával későbbre járt, épp ebédidő volt.

– Yes? – szólta bele a telefonba egy idős női hang.

– Arankám? Hanna vagyok!

Aranka néni lenyelte a falatot, és lelkesen rikoltott.

– Hannácska! Mi újság az óhazában?

– Arankám, nagyon figyelj rám! Tudod, meséltem, hogy van ez a kedves, különös tekintetű fiatalember, az Imre...

– Imre, hát ismerem! Énekeltél vele! Snájdig magyar ember, kiköpött Jávör Pál!

– Na, ő az. Szóval most egy baleset folytán el kellett szakadnunk egymástól, ugyanis ő jelenleg a jövőben tartózkodik... kicsit kacifántos történet... de a lényeg, hogy most talán mégis viszontláthatom...

Aranka néni kétszer belefűjt a telefonkagylóba.

– Hannácskám, nem értelek kristálytisztán...

– Mindegy. Az én kis unokahúgom udvarlója, ez a kiváló kis tudós rájött, hogyan hozhatnánk vissza az Imrét! Csak egy tudományos kutatóintézet kell hozzá, meg a híres magyar szürkeállomány.

Aranka néni végre fel tudta venni a fonalat.

– Ó, a magyar szürkeállomány a leghíresebb a világon!

– Így van, Arankám! – helyeselt Hanna néni. – Épp ezért döntöttem úgy, hogy a teljes vagyonomat felajánlom ennek az intézetnek...

– Ó, Hannám, ez csodálatos! A Szépkorúak Turul Társasága mindig is bőkezűen támogatta a magyar tudományt!

– Igen, Arankám, ezért hívtalak téged...

– A magyar szürkeállományért mindent!

– Akkor mondhatom a számlaszámot?

A szegedi Szuperlézer építésére létrehozott alapítvány másnap komolyabb összegű utalást kapott. A megjegyzés rovatban csak ennyi állt:

HOZZÁTOK VISSZA IMRÉM!!! HANNA

[24] A Nagy Háború

Bercit el kellett paterolni valahova, mielőtt Gotthardi emberei a nyakukra hozzák a sintéreket. Az éjszaka közepén egy üres szeszkocsi állt meg Kempelen háza előtt. Az oroszlant kivezették, és megpróbálták feltaszítani a platóra. De a kényes szaglászú nagymacska prüszkölni kezdett a szénportól, mire a két igásló megbokrosodott, és vágatni kezdett. A szeszkocsi az első kanyarban felborult. Berci eltűnt egy sötét sikátorokban.

Néhány óra múlva az elnéptelenedett Döglött Harkályban találtak rá. A söntéspultról lefetyelte kitartóan a kávémaradékot. Alig tudták elvonszolni onnan. Hajnaltájban érték be a színházba.

– Tessék csak énrám bízni! Primán megleszünk mi ketten! – bizonygatta Hoffer Franci, miután jól meghúzta a snapszosüveget, amit Sándor bácsi nyújtott át neki előleg gyanánt.

Ugyanis Hoffer Franci vállalta, hogy bizonyos természetbeli juttatások fejében bizonytalan ideig vállalja az oroszlan gondozását. Egyetlen kikötése az volt, hogy ama természetbeli juttatás alkoholtartalma haladja meg a negyven százalékot. Erre Sándor bácsi úttörő becsületszavát adta. És bár Hoffer Francinak fogalma sem volt, mi az az úttörő, tökéletesen elégedett volt öreg ivócimborája ígéretével.

Már világosodott, mire Hanna ágyba került. Kempelen éppen akkor kelt fel, és csöngetett meleg vízért.

– Ezt nem hiszem el! – motyogta félálomban Hanna, és megpróbálta felemelni a fejét. Nem igazán sikerült. Másodszor már nem is próbálkozott. Kempelen egy ideig még rázta a csengőt, majd belátta, hogy amennyiben ma reggel mosakodni akar, magának kell megmelegíteni a vizet. És így is tett. Nemhiába tartották kora legbölcsebb elméjének.

Ervin a reggeli intercityvel elutazott Szegedre, hogy ott segítse Pusztaiék munkáját a Szuperlézer építésében. Most már semmiből nem akart kimaradni. Persze Edina megint elárulva érezte magát. Vörös szemekkel ment ki a Nyugatiba búcsúzkodni.

– Kötőhártya-gyulladásod van? – kérdezte gyanakodva Ervin. – Nem fertőz?

– Csak bőgtem – vallotta be Edina.

– Akkor jó. Mert nem szeretnék mulasztással kezdeni...

– Most akkor mi lesz velünk, cica? – fakadt ki Edina, és bánatosan rebegtette a szempilláit.

A művelet azonban hatástalan maradt. Ervin lopva az órájára nézett. Még tíz kemény perc volt a vonatindulásig. Tisztában volt vele, hogy kedvesnek kell lennie Edinával, hisz az ő nénikéje finanszírozza a kutatást, mely elröpítheti Hannához.

– Cica, nekem most ezerrel a tudományos munkásságommal kell foglalkoznom... – mondta kedvesen.

– És a munkásságod része az az atomronda csaj is?!

– Kiről beszélsz?

– Az a szemüveges béka, aki ott volt Genfben, az a... Petra vagy Tekla...

– Tekla.

– Nem érdekel!

- De hát te kérdezted!
- Nem kérdeztem! Nem vagyok kíváncsi a nőcskéidre!
- Milyen nőcskéimre?!

Ervin nem bánta volna, ha már működne a Szuperlézer, és előre tudna ugrani az időben, no nem sokat, csak olyan kilenc és fél percet. Edina egyre jobban belelovalta magát a hisztibe. Ervin belátta, hogy sürgősen tennie kell valamit, különben elveszíthetik a cicát mint szövetségest. Hirtelen elszánással odalépett, és átölelte a lányt. Edina először meglepődött, de aztán olvadozni kezdett a karjaiban.

- Cica... cicuskám... – hüppögte.

Ervin motorikusan simogatta a fejét. Szerencsére smacizni nem kellett.

A vonat végre elindult. Edina onnantól kezdve félóránként küldött egy rajongó SMS-t, amire Ervin egyre ritkábban válaszolt, pláne miután megérkezett Szegedre, mivel rengeteg teendője volt az új helyen. Például megenni azt a négy bőséges fogást, amit Pusztai rittyentett a tiszteletére. Azt a bosszantó körülményt, hogy az összes fogásnak ugyanolyan szappaníze volt, kárpótolta a professzor asszony káprázatos tudományos könyvtára. Ervin vacsora után bevette magát oda, és falni kezdte a német nyelvű kvantummechanikai szakkönyveket. Ha pittyent a telefonja, rá se hederített.

- Elhagyott! Örökre! Érzem! Tudom! – bömbölte Edina.
- És kikapartad a szemét, kiscsillagom? – érdeklődött jámboran Hanna néni.
- Még neheheheeeeem!
- Öreg hiba.
- Mi lesz most velem?!

Edina vigasztalhatatlan volt. Az ausztrál nagynéni mindazonáltal tett rá egy kísérletet:

- Drágaságom, egyik férfi jön, a másik megy... vagy fordítva. Olyan nagyon nem érdemes búsulni utánuk! Ilyen csinos pofikával és ilyen kevés ésszel, mint ami neked van, bomlani fognak utánad, majd meglátod!

Bulcsú az éjszaka közepén felriadt. Hirtelen nem is tudta, hogy hol van. Aztán eszébe jutott minden. A köd, a csónak, a vijjogó fekete kupac. A ráncos vénasszony, ahogy ránézett. Onnantól viszont filmszakadás. Lehet, hogy elájult. Óvatosan elfordította a fejét, és körülnézett. Egy szobában volt. Az ablakon át két benzintöltő szekrényre látott.

- Szóval egy benzinkút... – állapította meg magában.

Akkor vette észre a többieket. Bujdosóné és Imre bá a szemközti sarokban üldögélt egy asztalnál, és valami gőzölgő lötytyöt iszogatott. Egy görnyedt, ősz hajú férfi kenyeret rakott ki eléjük.

- Vegyenek csak bátran! – mondta öregesen fátyolos hangon.

- Köszönjük! – mondta Bujdosóné.

- Uramatyám, de régen ittam forralt bort! – lelkesedett a Felemásszemű.

Valami moccant a szoba másik végében. Bulcsú odafordult, és a szíve majd megállt rémületében. A ráncos arcú vén banya volt. Ugyanaz, akit a csónaknál látott. Most is halkan nyikorgott azon a rémisztő hangon, miközben szárított növényeket morzsolt egy fatálba. Zsófi mellette feküdt egy rozzant kempingágyon nyitott szemmel. Arcát könnyek áztatták. Tibi lassú, óvatos mozdulatokkal simogatta a kezét.

– És mit is mondott, hogy esett ez a kis világvége-csetepaté? – kérdezte a Felemásszemű, és egy falat kenyeret tömött a szájába.

– Háború. A Nagy Háború... – szólalt meg halkán az öregasszony.

– Nahát. A banya beszélni is tud? – kurjantott a Felemásszemű.

– Imre! Ne igyál többet! – utasította rendre Bujdosóné, aztán az öreghez fordult.

– Minimum harminchat éve, ha jól értem a történeteket. Igaz, professzor úr?

– Ahogy mondja, tanárnő! – bólintott az öreg, és odaült melléjük az asztalhoz.

– Edit, ha kérhetném – mosolygott negédesen Búné.

– No igen... Edit...

A Felemásszemű újra töltött magának egy műanyag ke-nőolajos dobozból, aminek a tetejét levágták, hogy kan-csóként lehessen használni.

– Szóval? Hogy történt?

– A kis csetepaté? – az öreg professzor hangja megkeményedett. – Tudja, Imre, ezen magam is sokat gondolkodtam abban a röpke tíz évben, mikor a föld alatt kuksoltam egy atombunkerben. Eleinte élet és halál közt lebegtem, a testemet fekély borította, magas lázam volt, később meg a fogaimat köpködtem ki egy mosdótálba.

– Inkább ne részletezzük, ha kérhetném!

A Felemásszemű újabb jókora darabot tört le a vekni-ből, és a szájába tömte.

– Tudja, kedves Imre, nekem világéletemben a szellem és az intellektus, a tudományos karrier és a szakmai elismerés volt az első. Én az iskolában a saját anyámat is eladtam volna az év végi ötösért.

– Sokunkra igaz ez – mondta Bujdosóné.

– Ó, igen. Nekem is megvoltak a magam példaképei. De az a tíz év a föld alatt megtanított egyre-másra. A Nagy Háborút a tudományos dölyf szabadította a világra. Az a mohón nyáladzó, reszkető kezű kíváncsiság, ami Isten titkai után kapkod. És ami még pénzre sem váltható, mind-össze csak néhány betű az ember neve előtt...

– Professzor úr, a tudás nem rossz. Rossz az, aki rosszra használja – szentenciázott Bujdosóné.

– Az ember, úgy, ahogy van, rossz. Mélyen romlott, olcsó hústömeg. Velem együtt!

– Ön nem tehet arról, ami történt!

Az öreg keserűen felnevetett.

– Nem tehetek róla? Boldogan asszisztáltam hozzá! Kezemet-lábamat törtem, a barátaimat elárultam, a szelmemet elhagytam, a családommal megszakítottam a kapcsolatot, csak hogy felvegyenek abba a kutatólaborba, ahol végül is kikísérleteztük az Isteni Anyagot.

A Felemásszemű elakadó nyelvvel kérdezte.

– Isteni Anyag? Mik voltak maguk? Valami megkattant papok?

– Imre!

– Hagyja, Edit, igaza van!

A banya egy tál vízbe áztatta az összemorzolt gyógyfüveket, és újra kántálni kezdett. Bulcsú hátán a hideg futkosott.

– Valami vallásos áhítattal rokon érzélem lett úrrá mindannyiunkon – folytatta a professzor. – Megszállottan kísérleteztünk és megszületett a kezeink között az Új Anyag. Bármire képes volt, amit csak akartunk tőle. Bármire... Elég volt egy apró molekula belőle, és megváltozott a hagyományos földi anyag szerkezete és viselke-

dése. Mindenhatók lettünk. Ha akartunk, gyógyítottunk, emberi szerveket építettünk belőle. De ha úgy akartuk, pusztítottunk: eleinte beteg sejteket, később rossznak ítélt DNS-mintázatokat, aztán...

A professzor hirtelen elhallgatott. Kibámult az ablakon.

– Aztán? – sürgette Bujdosóné.

– Mindegy – mondta az öreg. – Aztán már csak azon kaptuk magunkat, hogy lángokban áll a világ. Háború háború hátán... az Új Anyagért... – arcát keserű grimasz torzította el –, a Tudásért.

A kántálás tovább erősödött. Bujdosóné felcsattant.

– Esetleg nem hagyná ezt abba a néni?!

Az öregasszony elhallgatott és odafordult. A banya ránézett a dementorra. Szép kis találkozás volt. Az öregasszony olyan átható utálattal nézett Bujdosónéra, hogy Bulcsú attól félt, tekintete mindjárt lyukat éget a tanárnő arcába.

– Rozsó néni... semmi baj... – szólt halkán az öreg.

A két nő még egy ideig farkasszemet nézett, aztán Búné nem bírta tovább, és elfordította a fejét.

– Elnézést. Csak szétmegy a fejem ettől a hangtól...

– Edit, ne igyál többet! – nevetett fel kurtán Imre bá. – De kivételesen igazad van, Rozsomák néni picit szünetelhet.

– Az nem lenne túl szerencsés – mondta az öreg.

– Miért?

– Belehalnának a gyerekek. Különösen a kislány van veszélyben.

A vénasszony feljajdult.

– Nem halhat meg több gyerek!

– Azért kell énekelnie, hogy életben maradjanak a gyerekek? – húzta fel a szemöldökét Búné. – Ne bolondozzon már velem, professzor úr!

– Nem bolondozok. Ahhoz túl sokat láttam. Rozsó néni pedig többet tud, mint amit mi valaha is megálmodtunk a tudásról.

– Ez ostobaság! Ide figyeljen! Maga egy tudós! Azaz: a tudás birtokosa! Lefogadom, hogy mindent vissza tudna fordítani!

– Nem akarok semmit sem visszafordítani.

– De hát ez örűtség! Itt ül a világvége kellős közepén a Föld egyik legnagyobb koponyája, és egy bolond öregasszony gajdolását hallgatja! Miért nem tesz valamit?

– Mert az emberiség nem érdemel meg még egy esélyt – rázta meg a fejét az öreg. – Menthetetlen faj.

– Emlékezzen csak a múltra! Emlékezzen arra a rengeteg szenvedésre, amit látott! Ugye, nem akarja, hogy meghaljanak ezek a gyerekek?! És azok a gyerekek, akik a Nagy Háborúban veszttek oda?

– Adjam vissza nekik az életet?! Minek? Mindig ez lesz a vége... Semmi értelme!

Elég depis a bácsi – gondolta Bulcsú, de legalább kiderült, hogy mégsem halt ki a Föld. És az sem utolsó dolog, hogy van fedél a fejük felett.

– Kaphatnék valamit inni? – szólalt meg végül.

Mindenki odakapta a fejét.

– Nézd már, az okostojás! – kurjantott a Felemásszemű. – Bebútolt!

Két eseménytelen nap következett. Rozsó néni folyamatosan kotyvasztotta bűzös gyógyfüves főzeteit. Tibi egész nap Zsófi betegágya mellett ült. Bulcsú a benzinkút környékén kószált. Nem mert túl messzire menni, mivel a por azóta is produkált fura dolgokat, mozgott, forgott,

felpúpozódott és kisimult. De volt, amikor órákig nyugton maradt.

Tekla minden este felhívta főreglyuktelón, hogy beszámoljon a Szuperlézerről.

– Anya összeszedett egy szuper kis csapatot, a legjobb tudósok vannak benne. Az alapítvány fizeti őket. Illetve hát Hanna néni.

– És mit mondanak, mennyi idő kell nekik?

– Ervin szerint legalább még egy hónap.

– Ne már, a pedálgép is benne van? – húzta el a száját Bulcsú.

– Ne bánts, nagyon sokat segít anyának...

– Képzelem... – Bulcsú bosszúsan igazgatta a szemüvegét. – Siettesd őket, Tekla, nem tudom, hogy bírjuk ki itt egy hónapig!

Végül Bulcsú úgy döntött, hogy nem vár senkire, a kezébe veszi a dolgokat. Ha lenne itt valami nagy teljesítményű külső energiaforrás, talán fel tudná turbózni a főreglyuktelót annyira, hogy lehessen vele utazni. Épp ezen töprengett, amikor Tibi bukkant fel a benzinkút felől. Sápadt volt és nyúzott a kialvatlanságtól. Egész éjjel virrasztott Zsófi mellett. Mikor meglátta Bulcsút, elindult felé.

– Zsófi evett egy kis levest – közölte Tibi elégedetten.

– Ne zavarj, dolgozom! – morgott a dalek.

– Dolgozol? Reggel óta itt ülsz a stégen, és lógatod a lábad a hamuba.

– Gondolkodom! – csattant fel Bulcsú. – Tudod, ez az a tevékenység, aminek a végzéséhez neked nincsen szerved!

Bulcsú megint felhúzta magát. Apró kis szikrák pattogtak a füléből meg az orrából.

– Azannyát, megint szikrázol! – kiáltott Tibi, aztán csapkodni kezdte a lába szárát, mint egy megkergült néptáncos. – Ne már, kiégetted a legjobb gatyámat! Az egyetlent!

De ez Bulcsút nem nagyon izgatta, rohant a benzinkút felé.

– Most meg hova mész?!

– Megvan! Rájöttem! Kösz, Tibi! – intett hátra Bulcsú, és rohant tovább.

Az öreg professzor majdnem szívszélhűdést kapott, mikor a dalek feltépte az ajtót, és berontott a szobába.

– Megvan! Csak erősítő kell!

– Bulcsú, ezen a bolygón az a szokás járja, hogy kopognak az ajtón, mielőtt belépnek – mondta nyugodtan az öreg.

– Jó, bocs!

– Továbbá köszönnek.

– Akkor csókolom.

– Szervusz, Bulcsú! – mondta a professzor, és letette a kis suszterkalapácsot, amivel épp apró szögeket vert be egy elnyűtt bőrbakancsba. – Itt a Földön, legalábbis azon, ami megmaradt belőle, betartjuk a kulturált viselkedés szabályait.

– Jó, betartom...

Bulcsúnak most egyáltalán nem volt türelme ehhez. Egy széket húzott az öreg mellé, és tovább hadarta.

– Megtaláltam a megoldást! A Tibi irtózatosan felidegesített, erre szikrázni kezdett a legnemesebb szervem burkolata...

– Hogy micsodád?

– Hát az arcom! Na szóval: amennyiben ezt a különleges elektromágneses bioenergiát, ezt a tisztán szellemi

energiát egy napelemes mini hadronütköztetővel felerősítjük...

A professzor tiltakozón emelte fel a kezét.

– Már mondtam, végeztem a tudománnyal egyszer és mindenkorra!

Ekkor kivágódott az ajtó, és a Felemásszemű támolygott be rajta.

– Itt a vacsi! – jelentette be büszkén, és egy gyújtógyertyás dobozt hajított az asztalra.

Búné lépett be mögötte.

– Mutasd, mit fogtál!

– Nem szeretnénk visszaélni a vendégszeretetükkel, professzor úr! – hajolt meg gálánsan Imre bá. Elég nehezen nyerte vissza az egyensúlyát. – Úgyhogy ma este mi hívjuk meg önöket!

– De mi az?! – toporgott mögötte Búné.

Napok óta csak főtt zöldségeket és száraz kenyeret evett. Szeretett volna újra jóllakni.

– Na, Edit, ma nem fogsz nekem rinyálni, hoztam húst eleget!

A Felemásszemű felpattintotta a doboz tetejét, és kiborította az asztalra. Kitinpáncélok és csápok kavarogtak a szétdobált suszterszerszámokon.

– Te meghibbantál? Ezek svábbbogarak! Ez neked hús?! – méltatlankodott Búné.

– Fehérje – röhögött Imre bá.

– Nem fogok bogarat enni, mint egy hülye valóságshow-ban!

Az öreg professzor, aki eddig iszonyattól elkerekedett szemmel bámulta a szanaszét mászó bogarakat, kirúgta maga alól a széket, és a fal felé hátrált.

– Rozsó! Rozsó! – kiáltotta.

– Egy kis olajon megfuttatjuk őket... – ragozta élvezettel Imre bá.

A professzor hajlott korát meghazudtoló fürgeséggel felmászott a szekrény tetejére, és onnan kiáltozott tovább:

– Valaki csapja agyon őket!

Bulcsú alig akart hinni a szemének: nem nézte volna ki az öregből ezt a tornamutatványt. A Felemásszemű vigyorogva rálépett az egyik szökevény csótányra. Hangosan reccsent a kitinpáncél.

[25] A világvégebuli

Benedict napok óta hiába próbálta kiengesztelni Hannát. Mondjuk, ennek legfőbb oka az volt, hogy fogalma sem volt, miként lásson hozzá. Általában fordított volt a leosztás, őt próbálták puhára főzni a női rajongók. Gondolt ugyan egy újabb szerenádra, de az most túl nagy feltűnéssel járt volna. Tudta azt is, hogy édességgel és apró ajándéktárgyakkal Hannánál nem menne semmire, és nyilván az sem hatná meg a lányt, ha frissen szedett virágcsokrokat hajigálna be hozzá a nyitott ablakon.

Fura egy teremtés... – töprengett Benedict –, de talán éppen ezért ennyire vonzó.

Egy délután aztán beillatosította magát, magára húzta a legjobb rend ruháját, és odaállt Hanna elé.

– Eljössz velem a világvége-táncmulatságra?

Hanna gyanakodva pillantott udvarlójára, akinek úgy csillogott a feje a sok rákent brillantintól, mint egy félig elszopogatott nyalóka.

– Te most viccelsz?

– Ez nem vicc. Mostantól december 21-ig mindennap van egy ilyen bál – bizonygatta a fiú. – A bécsiék szeretnek mulatni. És mi lehetne erre jobb alkalom, mint a végítélet? A piactéren a *Doktor Faust* adják marionettfigurákkal, a Kék Flaskában minden ötödik menet karambol ingyenes. Na?

Benedict ellenállhatatlan mosolyt villantott a lány felé. Szívdöglesztőnek érezte magát, és Hanna kénytelen volt belátni, hogy ebben nem is tévedett. Haragudott a fiúra még a Charlotte-ügy miatt, és azt kívánta, bárcsak kevésbé tetszene neki ez a majomparádé, akkor talán könnyebb szívvel tudná visszautasítani.

– Nem mehetek el bulizni, egy hívást várok – mondta végül.

– De hát épp most hívlak!

– Nem tőled, egy barátnőmtől.

– Nem is tudtam, hogy vannak barátnőid. Ez új.

– Egyébként is vigyáznom kell Mozarttra.

– Miért, mit csinál?

A rejtekszoba felől egyenletes horkolás hallatszott. Amióta Sándor bá megoldotta a helyiség szellőzését, ez lett a komponista kedvenc tartózkodási helye. Ott benn békén hagyták, nem volt ott se macska, se oroszlán, se rendőrkopók.

– Úgy hallom, alszik – mondta Benedict.

– Igen – vallotta be kelletlenül Hanna.

– Akkor ide te egyáltalán nem kellesz. Vigyáz rá a rejtékajtó, meg a Berci, meg a Sanyika.

– Berci már nincs itt, mint azt te is tudod.

– És a Sanyika?

– Akkor se mehetek!

– Ugyan már, csak sétálunk egyet! Engesztelésül.

Hanna kérdő pillantást vetett a fiúra.

– Te most tulajdonképpen bocsánatot kérsz?

– Miért kérnék?

– Mert Charlotte-tal randizgattál.

– Te meg táncoltál Metzlerrel! – vágott vissza Benedict.

– Jó, mondjuk, tényleg.

– Akkor?

Hanna elbizonytalanodott. Szívesen megleckéztette volna ezt a felfújott hólyagot, ugyanakkor nagy kedve volt elmenni vele táncolni. Végre egy kicsit máshol lenne, mást csinálna, másra gondolhatna, nem mindig Zsófia és Tibi-re, hogy mi lehet velük, vagy Mozart, hogy mennyi lehet neki még hátra. Rohadt fárasztó dolog folyton aggódni.

– Nem tudom... – vonogatta a vállát.

– Hanna! – tette össze a kezét Benedict. – Csak egy órára! – duruzsolta. – Kérlek!

– Na jó, de csak egy órára – adta meg magát a lány. – De utána azonnal hazajövök.

– Persze, persze, nekem ma még úgyis előadásom lesz! Mióta végítélet van, ez a barom Schikaneder hármát játszik egy nap!

– De legalább jól keres vele.

– De könyörgöm, mikor fogja elkölteni? A világvége után?

Benedict udvariasan felsegítette a lányra a köpönyegét. Hanna egy könyékig érő, ötujjas kesztyűt kezdett felrángítani, amit Kempelentől kapott.

– Benedict, nem lesz világvége, ez egy babonás baromság!

– Mondod te.

– Történetesen biztos forrásból tudom.

Mikor kiléptek az utcára, Benedict előzékenyen nyújtotta karját, és Hanna belekarolt. Így, kart karba öltve indultak a város főtere felé, ahonnan már tombolva szólt a dob- és dudaszó. Egy egész város járta önfeledt haláltáncát.

Közben megtörtént az, amitől Tekla napok óta rettegett. Hiába hívta a jövőt, Bulcsú egész nap nem válaszolt.

Rácsörgött reggel, rácsörgött délben, hiába. Délután már ötpercenként hívta, és közben hangosan szitkozódott. Aztán bevillant neki, hogy mi van, ha az ő készüléke a hibás. Elindult megkérni az anyját, hogy nézze át a telót, de Pusztai most nem ért rá mobilt szerelni – ugyanis épp Hanna nénit kellett leszerelnie.

– Hogy érted azt, csillagbogár, hogy nem mehetek el az én Imrémért? – kérdezte a Szuperlézer nagylelkű mecénása, és letelepedett a professzor asszony dizájn forgószékére. Úgy trónolt a labor közepén, mint egy anyakirálynő.

– Nézze, asszonyom...

– Hanna néni, szívem, neked csak Hanna néni! – vágott közbe a matróna, és jóindulatúan mosolygott.

Pusztai professzor el volt ragadtatva a megtiszteltetéstől.

– Szóval... Hanna néni... az időutazás egy rendkívül bonyolult kvantumfizikai jelenség...

– Magyarul beszéljél, szívecském! – rikkantott a vénség.

– Jó – Pusztai igyekezett higgadt maradni, bár ez most egyáltalán nem volt könnyű. – Adott a szuperlézer mint energiaforrás...

– Azt építik itt az én pénzből a fiúkák.

Ha még egyszer közbekotyog, fejbe kólintom egy T-vonalzóval – gondolta a professzor asszony, de azért mosolyt erőltetett az arcára.

– Pontosan! Továbbá adott a főreglyuk-kiterjesztés, amit Bulcsú a lányom telefonjára optimalizált.

Tekla megpróbált közbeszólni, de az anyja jelezte neki, hogy ne most, és tovább magyarázott.

– Ha ezt a kettőt... hogy is mondjam... összekötjük, akkor elvben lehetséges az időutazás.

– De az én Imrém a gyakorlatban is elment – szögezte le Hanna néni.

– Egyelőre alig tudunk valamit az utazás fiziológiás hatásairól.

– Azt tudjuk, hogy a Bulcsú csillog – szúrta közbe Ervin, aki új, fehér kutatói köpenyében fontoskodva állt a professzor asszony jobbján.

– Az igaz, Zsófi viszont lebénult – vetette ellen Tekla.

– Egyszóval: rendkívül nagy a kockázat – összegezte Pusztai. – Nagyon meg kell gondolnunk, kit küldünk utánuk.

– Kisszívem, én túléltem ezt a ronda huszadik századot cakkumpúder mindennel együtt, és még mindig itt vagyok. Elpusztíthatatlan vagyok, mint egy svábbogár.

– Hol?! – kapta fel a fejét rémülten Ervin.

– Nyugi, sehol – sóhajtott Tekla.

Hanna néni felállt, mintegy jelezvén, hogy hamarosan vége az audienciának, és Pusztai elé állt.

– Én magam szeretném visszahozni az én Imrémet! – mondta ellentmondást nem tűrő hangsúllyal. – És mivel én adom a pénzt, erről nem vitatkozom többet. Szóval mikor indulunk?!

A professzor asszonynak nem volt más választása, találmomra mondott egy határidőt. A nagylelkű mecénás pedig elégedetten távozott.

Pusztai ezután átnézte Tekla mobilját, de nem talált benne semmi hibát. Kezdeményeztek egy próbahívást a jövőbe. Semmi. Aztán hívták a múltat. Hanna felvette.

– Szia, Tekla!

Alig lehetett hallani a hangját az iszonyatos háttérzajtól.

– Rosszul hallak! – kiabált Tekla a telefonba.

– Épp világvégebuliban vagyok – kiabálta túl az eszelős dudálást Hanna. – Beszéljünk később!

– Tudtál ma beszélni Bulcsúékkal?

– MI?!

Tekla nagy levegőt vett, és teli tüdőből ordította:

– TUDTÁL MA BESZÉLNI BULCSÚÉKKAL?

– Ja! Nem. Na, szia – mondta Hanna, és kinyomta a telefont.

Tekla még percekig állt mozdulatlanul, és bámult maga elé. Tudta, érezte, hogy Bulcsúékkal történt valami. Sírás szorongatta a torkát. Már a legrosszabbra gondolt.

Pedig nem történt végzetes baj. Csak épp eltűnt a fereglyuktelő.

– Hogy érted azt, hogy nincs meg? – üvöltött Bulcsú magánkívül.

– Ne húzd fel magad, még felgyújtod a kérőt! – nyugtatgatta Tibi.

– Hogyhogy ne húzzam fel magam? Hogyne húznám fel magam?!

A Felemásszemű idétlenül röhögött a dobozokból összetakolt vackán heverve. Gyakorlatilag napok óta forralt boron élt.

– Nézd már, Edit, a Bulcsúnak megint lángol a feje! Tojást lehetne sütni rajta!

– Nagyon vicces – morogta maga elé Bujdosóné.

– Okostojást! – nyerített hangosan Imre bá.

– Én ezt egyszer kinyírom! – kiabált Bulcsú, és egy vékonyka villámívet húzott a jobb füle és a fém lámpabura között.

– Áúúúú! – visított fel, és a füléhez kapott.

– Feszültnék tűnsz, kedves Bulcsú... – vihogott Imre bá, és meghúzta a levágott tetejű flakont.

Az öreg professzor, aki épp Zsófi tüdejét hallgatta egy benzincsőből eszkábált fonendoszkóppal, Bulcsú felé fordult.

– Fiam, én tisztelem benned az alternatív energiaforrást, de nem mennétek ki egy kicsit? Zsófinak csendre és nyugalomra van szüksége a gyógyuláshoz!

Tibi és Bulcsú a benzinkút előtt folytatták a veszeke-dést.

– Most ezt miért kellett? – pattogott Tibi. – Látod, Zsófi milyen rosszul van!

– Mit miért kellett?

– Üvöltözni.

– Nem, Tibi, a kérdés nem ez. A kérdés az, hogy miért, mi a búbanatos istennyiláért kellett elveszteni a féreglyuktelefont?

– Nem vesztettem el!

– De nálad volt utoljára!

– Mikor?

– Amikor Hannát hívtad!

Tibi ezen egy picit leakadt. Tényleg kölcsönkapta a telefont, hogy beszámolhasson Zsófi állapotáról, de az még tegnap volt.

– Nem igaz, mert aztán meg te beszéltél Teklával. Nálad volt utoljára! – vágott vissza.

– De most nincs nálam! – kiabált Bulcsú. – MERT ELTŰNT!

– Lehet, hogy valaki elvette.

– És mégis ki? Az Imre?

– Hát például.

– Be se tudja kapcsolni! Azt se tudja, mire jó!

– Miről nem tudom én, mire jó? – szólalt meg egy kásás hang a hátuk mögött.

Úgy látszik, Imre bá utánuk lopakodott, és megbújt az egyik töltőszekrény takarásában.

– Semmiről! – mondta Bulcsú.

Tibi viszont nem hagyta annyiban, és harciasan a férfi elé állt.

– Maga vette el a Bulcsú telefonját?!

– Miért érdekelné engem a Bulcsú telefonja? Be se tudom kapcsolni!

– Na, ugye – bólintott a dalek.

– Habár az érdekelné, hogyan tervezitek ezt a hazamenetelt. Mert valahogy csak tervezitek, nem igaz? – Imre bá egy szál cigarettát vett elő. – Adjál tüzet!

– Nem tudok, már lenyugodtam – mondta Bulcsú.

– Benzinkútnál nem is túl jó ötlet cigizni... – tette hozzá Tibi.

Felesleges aggodalom volt, mert a töltőállomásból jó tíz éve kifogyott a benzin.

– Szóval? – kérdezte a Felemásszemű, a szája sarkában meggyújtatlanul fityegő cigivel. – Hogy akartok hazamenni?

– Miért mondanánk el pont magának? – kérdezte Tibi.

– Mert az öreg láthatóan nem lelkesedik a gondolatért, és ha Zsófit is magatokkal akarjátok hurcolni, kell egy erős felnőtt a csapatba.

– Szerintem nem kell! – mondta mogorván Tibi, mert személyes sértésnek vette a megjegyzést. Van ő olyan erős és kitartó, mint egy felnőtt. Főleg ha Zsófiról van szó.

– Nézzétek, srácok! – kezdte Imre bá behízeltő hangon. – Én tudom, hogy az utóbbi időben volt köztünk némi... nézeteltérés... de ez már... hogy úgy mondjam...

okafogyottá vált. Itt vagyunk a világ végén, egymásra vagyunk utalva. Én nem bírom ki sokáig közös idősíkban a drágalátos tanárnőtökkel meg ezzel a gajdoló öregasszonnyal. Egyszóval én ebben a helyzetben nem tehetek mást, mint hogy veletek vagyok.

Tibi és a dalek összenézett. Így még soha nem beszélt velük a Felemásszemű. Ha szövetkeznek vele, lehet, hogy még a hasznát vehetik. Persze nem árt az óvatosság. Imre bá várakozva nézett hol az egyikre, hol a másikra.

– Jó, mondjuk tényleg tök mindegy, mert a teló nélkül úgyse tudunk elmenni sehová – jegyezte meg Bulcsú.

– Akkor keressük meg! – kiáltott Imre bá. – Szóródjunk szét, és fészüljük át a terepet!

Ez nem tűnt rossz ötletnek. Úgyhogy szétszóródtak, és átvizsgálták a töltőállomás környékét. Botokkal feltúrták a mindent vastagon beborító porréteget.

Benn a házban az öreg befejezte a vizsgálatokat. Leült az asztalhoz, és hümmögve írt valamit a jegyzeteibe. Gondterheltnak tűnt. Rozsó néni vizet melegített, és egy puha ronggyal mosdatni kezdte Zsófit.

– Rozsó néni... – a lány olyan halkán szólalt meg, hogy az inkább hangzott nyöszörgésnek.

A banya közelebb hajolt.

– He?

– Nem bírom tovább – lehelte a lány.

– Frászt nem! – csattant fel az öregasszony.

– Nem, tényleg nem... egyetlen porcikámat sem érzem, és mégis olyan, mintha mindenem fájna... nem tudok aludni... és itt vagyok a világ végén... én azt hittem, a kerekesszéknel nincs rosszabb... de ez maga a pokol!

Rozsó néni belemerítette a szivacsot a meleg vízbe.

– A háború, az pokol. Az éhínség, az pokol. Ez itten csak betegség, ez elmúlik – mondta, és végighúzta a szivacsot Zsófi nyakán.

– De mitől múlik el?

– Hát a nyírástól meg a nyüsztéstől biztos nem – mondta nyersen a banya. – Értem?

– Értem.

– Azér.

– Rozsó néni...

– He?

– Milyen volt a háború?

– Nem akarod te azt hallani.

– De.

– Hát szerintem meg nem. Pokol volt, azt' annyi.

Zsófi egy ideig csendben feküdt, de aztán tovább fagatózott.

– És ha nem fedezik fel a tudósok azt az Isteni Anyagot... ha nem kezdik el rosszra használni... akkor nem lett volna háború, igaz?

– Tudja a rossznyavalya! Ne beszéljél most! Csak nyugodtan... szépen...

Azzal újra gajdolni kezdett. Valami ráolvasás vagy pogány ima lehetett. Zsófi köhögni kezdett. Először csak két rövidet, de aztán egyre sűrűbben szakadt ki belőle a száraz, hörgő hang, míg végül folyamatos, ugató köhögőroham rázta meg a testét.

– Öreg! Öreg! – kiabált a banya.

A professzor odasietett, de aztán csak tehetetlenül állt az ágy mellett. Fogalma sem volt, hogyan tudna segíteni. Szürke szemében düh és kétségbeesés villogott.

Mikor a fiúk fél óra múlva dolgvégezetlenül visszatértek a keresésből, Zsófi már újra nyugodtan lélegzett.

– Hogy van? – kérdezte Tibi.
– Csendesen! Végre elaludt! – piszegett Rozsó néni.
Tibi meglátta az ágy körül szétdobált rongyokat.
– Mi történt? – kérdezte ijedten.
– A bénulás lassan eléri a tüdejét – válaszolt halkán az öreg.

Tibi torka összeszorult.
– És akkor?
– És akkor vége.
– DE NEM HALHAT MEG! – rimázkodott Tibi. –
Csináljon valamit! Adjon neki gyógyszert!
– Rozsó mindent megtesz – mondta a professzor.
– Nem halhat meg több gyerek! – kezdett rá a banya megint a kántálásra. – Nem, nem, nem...
– Nem halhat meg! – ismételte Tibi. – 2058-ban vagyunk!

– Nem értem az összefüggést – mondta Bulcsú, aki a cipőjére rárakódott portól próbált éppen megszabadulni.

– Nincs erre valami kvantumizé? – kérdezte Tibi. – Hogy aki időutazik, az... szóval hogy az nem...?

– A humanoid szervezet romlandó – közölte a dalek szenvtelenül. – Ha leáll a rendszer, akkor game over. És nincs újraindítás.

– De ha meglesz a telód, és visszamegyünk akkorra, amikor Zsófi még jól volt, akkor lehetséges, hogy... – Tibi elhallgatott, és reménykedve nézett Bulcsúra.

– Tibi. Aki meghal, az minden idősíkban meghal. Ezt még a hülyék is tudják.

Tibi összeszorított szájjal állt. A keze ökölbe szorult. Szívesen behúzott volna valakinek, csak azt nem tudta, hogy pontosan kinek.

– Egyetlen esélyünk van – folytatta Bulcsú –, ha vissza tudjuk vinni Zsófit a múltba. Úgy értem, időben. De ahhoz meg kell találnunk a telefont.

Tekla nem bírta tovább, és újra hívta Hannát. Ő legalább fel fogja venni – gondolta. És igaza volt. Ráadásul a pokoli háttérzaj is megszűnt, véget érhetett a táncmulatság.

– Na, mi van, megvannak a srácok? – kérdezte egyből Hanna.

– Á, nincsenek – sóhajtott Tekla. – Csak gondoltam, megkérdezem, mi a pálya...

Tekla kocsizörgést hallott, és lónyerítést.

– Mi ez a zaj?

– Semmi különös, csak még az utcán vagyok. Most megyek hazafelé.

– Aha... És milyen volt a buli?

– Csomót táncoltunk! – lelkenedett Hanna. – És asszem... szóval úgy tűnik, ki vagyunk békülve!

Tekla hallgatott. Fogalma sem volt, ilyenkor mit kell mondani egy barátnőnek. Talán olyasmit rikkantani, hogy *vaó* vagy hogy *király*, de ebben nem volt biztos, úgyhogy inkább csendben figyelte, ahogy Hanna tovább áradozik.

– És Benedict nagyon aranyos volt, mert megtanított egy ilyen ugrálós lengyel táncra, és közben átkarolta a derekam, és...

Tekla nem bírta tovább szó nélkül.

– Figyelj, én nem a Zsófi vagyok!

Hanna meglepve elhallgatott.

– Mert? Ezt most mért mondod?

– Hát... Csak mert nem igazán tudom, mit kell egy barátnőnek reagálni ilyenkor. Tudod, nekem olyan sose volt.

Most Hannán volt a sor, hogy zavarba jöjjön.

– Bocs – nyögte ki végül.

– Te bocs – itt egy kis hallgatás következett. – És Benedict? – próbálkozott Tekla, hátha mégis összejön a bártnős csevegés. – Hogyhogy nem kísér haza?

– Haza akart kísérni, de aztán inkább táncoltunk még egyet, aztán meg majdnem elkésett a színházból... tudod, előadás lesz.

– Nem veszélyes így egyedül mászkálni?

– Mindjárt otthon vagyok, most fordulok be a sarkon...
Úristen!

Tekla hallotta, ahogy Hanna lélegzése zihálássá gyorsul.

– Mi van?! – kérdezte rosszat sejtve.

– Egy... egy négylovas hintó áll a házunk előtt... – lihegte Hanna.

– Milyen hintó?

– A fekete lovak... Charlotte négylovas hintója! Elin-
dul... Jaj, ne!

Tekla hallotta, ahogy Hanna rohanni kezd a ház felé.

– Wolfi! WOLFI!

– Ne menj oda, Hanna! Hallod?! NE MENJ ODA! – kiáltotta Tekla, de hiába.

A telefon szétkapcsolt.

[26] Az új Nagymester

Hanna lélekszakadva rohant a hintó után, de esélye sem volt utolérni a habos-babos szoknyácskájában meg a puha tánccipőjében. A saroknál feladta, és inkább visszaszaladt a házhoz.

A bejárati ajtó leszakítva fityegett a zsanérjain. Hanna atlépett a romokon, és óvatosan lépkedett a szédült előszoba félhomályában. Ha nála lenne legalább a kardja! Vagy csak egy tör. Charlotte töre...

A lakást teljesen felforgatták, a fiókokat kiborították, a könyveket, a ruhákat a földre szórták. A földszint kihalt volt, sehol senki. Hanna felrohant az emeletre. Remélte, hogy a többiek ott fogja a találni a rejtkszobában. De súlyosan csalódnia kellett. A könyvespolcot elfordították a faltól, méghozzá a helyes irányba, hogy hozzá lehessen férni a rejtékajtóhoz. A kamra üres volt. Hanna torkát a sírás szorongatta. Elárulták őket!

A szobában mindenhol kották heverték a földön. A *Requiem* partitúráján sáros csizmanyomok kenődtek el. Hanna könnyes szemmel támolgott le az emeletről. A lakás csendje szokatlan és elviselhetetlen volt. Mozart nem klimpírozott, Benedict nem fecsegett, Sándor bá nem harákkolt, Schrödinger nem dorombolt... Akkor nyilallt belé, hogy a macska is eltűnt.

– Ciciííí! Cica!

Hanna négykézlábra ereszkedett és benézett a bútorok alá, hátha ott lapul Schrödinger. Talán csak megijedt a felfordulástól – gondolta. De a macska sem volt sehol. Hanna a műhely felől halk neszezést hallott. Óvatos lép-tekkel megindult a résnyire nyitott ajtó felé. A szíve a torkában dobogott.

– Cica! Cíííic!

Benyitott. A műhelyben látszólag nem volt senki, éppen úgy, mint amikor az előbb járt itt. Legalább a macska lenne meg! De sehol senki! Minden, minden üres! Hanna hirtelen olyan egyedül érezte magát, mint még soha. Lerogyott a földre, és sírni kezdett. Időnként megpróbálta abbahagyni, de a fájdalom lökésszerűen áradt ki belőle, és csak annál jobban bömbölt, minél keményebben akart uralkodni magán. Az egész ház zengett a zokogásától. És akkor megszólalt a Sakkozó Török.

– Ne bömböljél már, mert én is rákezek!

Hanna felsikoltott.

– Csitt már, csak én vagyok! – nyugtatgatta a bábú.

Kinyílt a sakkasztal hátulja, és a Sanyika mászott elő belőle.

– Már alig férek bele... hogy a macska rúgja meg... – zsörtölődött. – Hamarosan új inas után kell néznie a Mesternek!

Hanna odaszalad hozzá, és boldogan megölelte.

– Sanyika!

– Naaa, nyughass már! Eddig a Török préselte a májám, most meg te lapítasz ki!

– Láttál valamit?! Kit voltak?! Hova vitték őket?! – fag-gatta a lány.

– Nem sokat láttam, mert mihelyst betörték az ajtót, én egyből ugrottam fejest a Törökbe.

– És hallani sem hallottál semmit?

– Dehogynem. Nagy női hahotát.

Hanna megdermedt. A sejtése valósággá vált.

– Charlotte!

– Aztat én nem tudom, csak hogy nagy ricsaj meg du-lakodás volt, aztán meg hirtelen csönd lett.

Sanyika tovább mesélt nagy lelkesedéssel, de Hanna egy idő után leintette, és fülelni kezdett. Kintről kocsizörgés hallatszott, és patkók lassuló koppanása. A hintó megállt. Hanna az ablakhoz lépett, leheletnyit félrehúzta a csip-kefüggönyt, és kikandikált. Négy hatalmas, fekete ló állt gőzölgő háttal a ház előtt.

– Mi az? – nyújtogatta a nyakát Sanyika.

– Visszajöttek – mondta Hanna.

– De miért?!

– Valamit itt felejtettek.

– Mit?

Hanna visszaengedte a függönyt, és a fiú felé fordult.

– Engem.

– Ne már! – Sanyika megragadta a lány kezét, és húzni kezdte. – Pucoljunk innen!

De Hanna nem mozdult.

– Sanyika, most nagyon figyelj! A te kezeden van az életünk!

– Ne csináld már, én nem tudok püfölni meg kardoz-ni! – tiltakozott a fiú.

– Nem is kell! Én most kimegyek, és megadom ma-gam...

– Frászt! – rángatta tovább Sanyika. – Ha hátul kime-gyünk, még meg tudunk lépni!

– És akkor soha nem fogjuk megtudni, hogy hova vitték a Mestert meg Sándor bácsit!

– No, az igaz.

Az egyik ló felnyerített a ház előtt. Léptek hallatszottak. Sietniük kellett.

– Kövesd a hintót! – mondta Hanna. – Menni fog?

– Ha csak el nem mennek Makóig!

– Reméljük, hogy nem. Nyilván bevisznek majd valami házba. Várj egy fertályórát, aztán ha nem jönnek ki, szaladj és értesítsd a rendőrfőnököt! Vagy Herr Gotthardit. Tudod, hol találsz?

– Hogy a nyavalyába ne tudnám! Minden bécsi tudja, hol fészkel az a kanördög.

– Ügyes légy!

Sanyika odalépett a lányhoz, és szorosan átölelte. Így álltak pár másodpercig.

– Hé, összeroppantasz! – mondta mosolyogva Hanna, és finoman lefejtette magáról a fiú karjait. – Na, szia!

Egy puszit nyomott Sanyika fejére, és kilépett a műhelyből.

Arra számított, hogy Charlotte ott vár rá a hintóban, de csak a csontvázszerű kocsis ült a bakon. A hintó ajtaja nyitva volt. Hanna beült, és fázósan összekucorodott az ülésen. Vagy egy órát utaztak a dermesztő hidegben. Egy ideig tudta követni, hogy merre mennek, de aztán szép lassan rájuk esteledett. Nem lehetett biztos benne, de volt egy olyan érzése, hogy egy ideje körbe-körbe járnak. Vajon a kocsis kiszúrta Sanyikát, és most megpróbálja lerázni? – töprengett.

A hintó egyszer csak megállt. Hanna megmozgatta elgémberedett tagjait, és kinyitotta az ajtót. Egy hatalmas, elhagyott épület előtt álltak. Egykor talán szélmalom lehetett, legalábbis a leszakadt lapátkerékből ítélve, ami úgy csüngött az épület homlokzatán, mint egy törött szárny.

A kocsis a lovak közé csapott, és a hintó csörömpölve indult vissza a Duna felé. Metszően hideg szél fújt, és valami szúrós nedvesség is szemerkélni kezdett a tintafekete égből. Hanna körülnézett, hátha meglátja Sanyikát. Vajon tudott-e futni ennyit a fiú? Vajon tudta-e őket követni, vagy a kocsisnak sikerült őt leráznia a ravasz csalinkázásával? Nem látott senkit, csak néhány varjú marakodott valami dögön.

Elindult az épület felé. Tudta, hogy nincs más választása: be kell mennie. Léptei alatt finoman roppantak a vékony jégvártyák, amiket már húzni kezdett a pocsoltyák tetejére az esti fagy. Az épületben koromsötét volt. A beszűrődő holdfényben meglátta, hogy a bejárattal szemben egy szűk lépcsősor indul lefelé. Hanna beljebb lépett. Dörrenve csapódott be mögötte a vastag faajtó. Tapogatózva indult lefelé. A lépcsősor egy idő után elkarnyarodott, és akkor a lány meglátta, hogy valahol mélyen lenn egy fáklya világít. A gyomrát vasmarokkal szorította össze a bizonyosság: Charlotte ott vár rá. És nincs visszaút, mennie kell, ha viszont akarja még látni a barátait. Erőt vett magán, és tovább lépkedett lefelé. Halk lépteit felerősítette a boltíves lejáró.

– Gyere csak! Már nagyon vártunk! – szólalt meg egy ismerős női hang letről.

Hanna megállt, és a dohos falnak támaszkodott. A lélegzése felgyorsult, forgott körülötte a világ. Teltek a másodpercek.

– Na, mi van, meddig várjunk? Az urak már epedve óhajtják a társaságod – évődött Charlotte.

Hanna összeszedte magát, lement az utolsó néhány lépcsőfokon. A szűk, föld alatti termet négy oszlop tartotta.

Mindegyik oszlophoz ki volt kötve valaki. A rabok szája bekötve, a kezük hátul összebilincselve.

– Mozart! – kiáltott fel Hanna.

– Többek között! – mondta Charlotte elégedetten. – Gyere, nézz csak körül, itt vannak mind a hódolód!

Hanna elindult a terem belseje felé. Ahogy közelebb ért, ki tudta venni a többi fogoly arcát is. Egy másik oszlophoz Kempelen volt kikötve, mellette Sándor bácsi ült lehajtott fejjel, összekaszabolt ruhában.

– Ūristen! – Hanna letérdelt az öreg mellé, az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét. – Sándor bácsi, hall engem?

– Persze hogy hall – mondta fagyosan Charlotte. – Kutyája baja, csak sajnálatja magát.

Ekkor Hanna meghallotta a nyöszörgést. A negyedik oszlop felől jött. Közelebb lépett. Benedict nézett rá, ijesztően nagyra nyitott, rémült szemekkel. Valamit akart mondani, amiből a szája elé kötött kendő miatt csak szánalmas vinnyogás hallatszott.

– Viselkedj férfiként, Benedict! – szólt rá Charlotte.

Hanna a hang irányába fordult. Charlotte a terem végében ült egy trónszéken. Mögötte a fali karokban fáklyák égtek. Schrödinger ott hevert összegömbölyödve a nő ölében, és elégedetten szunyókált. Charlotte hosszú, vékony ujjai szórakozottan szántották a macska vastag, vörös bundáját.

– Schrödinger! – csúszott ki Hanna száján.

A macska megrázta az egyik fülét, de a szemét nem nyitotta ki, ahhoz túl jól érezte magát.

Rohadt áruló! – gondolta Hanna. Rá kellett volna vetnie magát Charlotte-ra, és szétkarmolni az arcát! De a macskáknak semmi erkölcsi érzékük. Ezért szeretett volna mindíg inkább kutyát.

– Foglalj helyet, drága barátném! – fuvalázta Charlotte. – Ennél, innál valamit? Esetleg egy kis szőlőt, naspolyát?

– Engedd el őket! – kiáltott Hanna.

– Hogyne, mindenképpen, csak előbb csevegünk mi ketten egy kicsit. Na, gyere közelebb, nem harapok! – mosolygott Charlotte.

Hanna két lépést tett a trónszék felé, aztán hátrahőkölt. Most már tisztán látta, min ül Charlotte. Egy karosszék volt... a Földgömbbel, a Nappal és a Holddal... és egy sakasztallal.

– Igen, jól látod, kedves barátném, ez bizony az időgép. A te időgéped, amivel idejöttél. És amivel haza is szeretnél menni. És amivel még ma haza is tudsz menni.

Hanna felismerte a koponyafejes sakk-készletet. Charlotte gúnyos mosollyal folytatta:

– Ezt a masinát elvileg csak négy év múlva fogja feltalálni eme nagyszerű koponya, Kempelen Farkas... ott látható kikötve, balról a második oszlop... de szerencsére egy ütődött öregúr hamarabb az ölünkbe pottyantotta e jeles találmányt. Ő Sándor bácsi, a jobb szélső oszlopnál. Így aztán hamarabb el tudjuk kezdeni a leszámolást az olyan felfuvalkodott alakokkal, mint Herr Mozart... jobb szélső oszlop. Tárlatvezetésünket egy fiatalemberrel zárjuk, aki meg is úszhatta volna ezt az egészet, ha nem él vissza aljasul gyöngéd érzelmeimmel... mert azok bizony még nekem is vannak, igaz, Herr Benedict?

A fiú megint magyarázni kezdett, a szája elé kötött kendőtől ez újfent csak nyöszörgésnek hangzott.

– Költői kérdés volt, Benedict, nem muszáj válaszolni – jegyezte meg szárazon a francia striga.

– Engedje el őket! – kiáltott Hanna, és indulatosan közelebb lépett a trónhoz.

– El fogom őket engedni, Hanna, csak előbb beszélgetünk!

– Mit akar tőlem?

– Neveket.

– Milyen neveket?!

– Tudósok neveit. Akik a következő kétszáz évben valami nagyot fognak alkotni. Mondjuk... fel fognak találni valamit. Elsősorban a tudományos szenzációk érdekelnének. Nos?

– De minek?

– Az legyen az én dolgom.

Charlotte egy köteg papírt vett elő, és rátette a sakkasztalra. A lúdtollat belemártotta a tintába, kicsit lerázta, aztán mosolyogva Hanna elé tette.

– Már írhatod is, drágám!

Hanna zavartan rázta a fejét.

– Nem... nem vagyok valami túl jó töriből.

– Kár. Ebben az esetben...

Hanna egy pendülő hangot hallott, és valami villant Charlotte kezében. Mielőtt kinyithatta volna a száját, egy tör repült el a füle mellett, átszállt a termen, és becsapódott Benedict feje fölött a faoszlopba. A fiú kétségbeesetten hánya-vetette magát, megpróbált szabadulni, de a kötél erősen tartotta mindkét csuklóját.

– Tehát ebben az esetben... – folytatta a legnagyobb lelki nyugalommal Charlotte –, a barátaidat szép sorban...

– Nem teheti! – kiáltott Hanna.

Charlotte lesöpörte a macskát az öléből, felállt, kényelmesen átsétált a termen, és kirántotta a tört az oszlopból.

Schrödinger visszaugrott a karosszékre, és elmélyülten nyalogatni kezdte magát.

– Ez a vékony kis edzett acél csodákra képes! – pöckölte meg a pengét Charlotte. – Fantasztikusan serkenti az emlékezetet. Szerintem rólad is mindjárt kiderül, hogy jó voltál töriből... vagy hogy is mondtad.

A tört finoman végighúzta Benedict torkán. A fiú moccani sem mert.

– De mire kellene azok a nevek?! – kérdezte Hanna, csak hogy magára vonja a nő figyelmét.

– Szerinted?!

– Ki akarod nyírni őket.

– Én csak elkezdem – bólintott Charlotte, és elindult Kempelen felé. – Aztán a lista alapján az utódaim folytatják a nemes munkát, míg ki nem pusztítjuk az összes pökhendi paprikajancsit!

A tör most Kempelen fülcimpáját csiklandozta. A Mester összeszorított szájjal tűrte a megaláztatást.

– De hát ezek tudósok, ártalmatlan, rendes emberek, a légynek sem tudnának ártani! – kiáltott Hanna.

– A légynek sem, áhá! – csattant fel Charlotte. – És ezt te komolyan is gondold?!

A nő komor arccal elindult Sándor bácsi felé.

– Tudod, amíg vártunk rád, az öreg cimboráddal egy kicsit elbeszélgettünk... én, és ez a fürge acél... – Charlotte boszorkányos ügyességgel megpörgette ujjai között a tört. – És csodás dolgokat tudtam meg. Hogy micsoda háborúk voltak abban a században, ahonnan jöttetek. Hogy micsoda fegyverek voltak, hogy a levegőből is lehetett már pusztítani, sőt egész városok tűntek el egyetlen bombától. És miért? Mert ezek a kedves, ártalmatlan tudós bácsik végtelen gögjükben istennek képelték magukat!

Charlotte megállt a lány előtt, és mélyen a szemébe nézett.

– Hanna! Ezek nélkül az önhitt férfiak nélkül újra béke és szabadság lenne a földön. Egyszerű és jámbor harmónia. De ehhez előbb valakinek el kell végeznie a piszkos munkát. Csak néhány nevet kell mondanod!

Hanna nehezen vont ki magát a delejes pillantás hatása alól. Végül elfordult, és halkán mondta.

– Sándor se mondott neveket.

– Valóban nem. Hősködik a vén bolond. De nem sokat kockáztat: azt a pár évet, ami neki még hátra van... vagy lett volna. De te? Mit nyerhetsz? És mit veszíthetsz?

A nő Hannához lépett, és a haját kezdte igazgatni. Kiemelt egy rakoncátlan tincset az arcából, és a füle mögé simította, majd kedvesen megszólalt.

– Csak pár nevet mondasz, és megszabadítod a barátaidat. És a szerelmedet. Csak pár nevet mondasz, majd beülsz az időgépbe, és akár már ma este együtt vacsorázhatsz a szüleiddel! Megöleled édesanyádat...

Hanna hirtelen iszonyú gyengének érezte magát. Lehajtotta a fejét, és csendben sírni kezdett. Igen, igen, ezt szeretné, ezt akarja, hazamenni végre, és megölelni az anyukáját, az apukáját...

Charlotte a fejét simogatta, és úgy duruzsolt tovább.

– Ne sírj, kislány! Gyere, ülj ide! Fogd meg ezt a tollat! Írj ide pár nevet! Fizikusok, kémikusok, matematikusok...

Hanna a fejét rázta, és közben némán nyelte a könnyeit. Charlotte hangja most szinte anyaián lágy és megértő volt.

– Emlékszel, hol találkoztunk? – kérdezte. – Egy börtönben, ahova ezek a kedves bácsik zártak be minket, téged és engem, hogy megégessenek... a tudomány ne-

vében. Akkor te megmentetted az életemet. Kérlek, hadd mentsem meg most cserében a tiédet! Élhetsz! Szabad lehetsz! Hazamehetsz! Csak írd le pár nevet!

Hanna remegve állt a terem közepén. A nő közelebb lépett, és átkarolta.

– Írd le négy nevet! – suttogta a fülébe. – Csak négyet! Minden barátodért egyet! Négy tudós nevét!

Hanna hitelen iszonyatos dühöt érzett, és ellökte magát a nőt.

– Nem, nem, NEM! – kiabálta. – Nem a tudás rossz! A tudás nem rossz, csak ha rosszra használják! Ők nem rosszak! Nem... Nem avatkozhatunk bele!

Charlotte tekintete elsötétült.

– Írd le a neveket! – mondta keményen.

– NEM! – kiáltott Hanna.

– Inkább meghalsz?!

– IGEN!

És akkor mélységes csend támadt. Mintha a teremben mindenki visszatartotta volna a lélegzetét. Csak Schrödinger buzgó lefetyelését lehetett hallani. Aztán hirtelen megint minden mozgásba lendült, és érthetetlen hangzavar támadt. Sándor bácsi felemelte a fejét, letépte a szájáról a kötést, és kiabálni kezdett.

– Mondtam, ugye?! Megmondtam, hogy ő az! – kurjantotta lelkesen.

Kempelen felállt az oszlop mellől, Hannához lépett és szó nélkül megölelte. Mozart lelkesen lapogatta Sándor bácsi hátát.

– Én végig tudtam! Végig tudtam, naná! – hajtogatta.

Hanna azt hitte, megbolondult. Ide-oda kapkodta a fejét, és próbált valamit megérteni a felfordulásból. Charlotte mosolyogva megfogta a kezét.

– Bocsáss meg, Hanna, de tudnunk kellett, hogy tényleg te vagy az!

– De ki? – kérdezte Hanna.

A terem elcsendesedett. Charlotte és a férfiak ünnepestélyes arccal állták körül a lányt. Benedict ugyan még mindig ki volt kötve az oszlophoz, de vele most senki nem törődött.

– Sándor? – nézett kérdően a lány az öregre.

Sándor bácsi megköszörülte a torkát, és belekezdett:

– Hát... Hannácska... hogy is mondjam. Maga a mi új vezérünk. Born Ignác utódja. Az új Nagymester.

[27] Kard ki kard!

Tekla csak másnap délben tudott újra beszélni Hannával. Előtte az éjszakát ébren töltötte, várta a hívást. És közben szidta magát, mint a bokrot. Minek kellett neki kis barátokat szerezni? Hogy aztán halálra aggódhassa magát miattuk? Eddig olyan jól megvolt egyedül... Egy kicsit nem figyel oda, és tessék... Bulcsúék is felszívódtak, Hannáról sincs semmi hír... Lefeküdt, szorosan behunyta a szemét, hátha el tud aludni, de aztán pár perc múlva megint lerúgta magáról a takarót, és járkált tovább.

Így aztán másnap az ebédnél, mikor meghallotta a fereglyuktelő csörgését, gondolkodás nélkül, mintegy három méterről vetette rá magát a telefonra.

– Halló, ki vagy?! – kiáltotta.

– Hanna.

– Úristen, hol voltál eddig?!

Hanna részletesen elmondott neki mindent onnantól kezdve, hogy megpillantotta a négylovas hintót a ház előtt. Mikor ahhoz a részhez ért, hogy kinevezik Nagymesternek, Tekla nem bírta tovább, és közbeszólt.

– Várj, nem értek semmit! Charlotte most mégis jó fej?! De hát ő ölte meg Born Ignácot!

– Én is azt hittem. Mert azt akarták, hogy azt higgyem.

Hanna dermedten állt, és hol Charlotte-ra, hol meg Kempelenre bámult.

– De hát Charlotte meg akarta ölni magát!

– Biztos ez? – mosolygott Kempelen.

– Bornt is megölte!

– Nem, nem Charlotte ölte meg. Nem ölte meg senki. Ignác sajnos nagyon beteg volt. Még a régi nagybányai gázmérgezés miatt.

– De a gyűrű! Elküldték Mozartnak Born gyűrűjét! – macskakodott Hanna.

– Elküldtem – bólintott Charlotte. – És Wolfi úgy vette át, hogy te is lásd. És aztán kíváncsian vártuk, hogy mit teszel.

– Akkor... ez valami vizsga volt?

– Igen.

– De minek?!

– Jöjjön, Hanna, foglaljon helyet! Mindent elmondunk. A bekötött szájú Benedict bekötött szájjal újra vergődni kezdett. Az öreg végre észrevette.

– Oppárdon, az úrfi még le van béklyózva?! Hát miért nem szól?! Néma gyereknek... – elkezdte kibogozni a kötelet az ifjú tenor csuklóján. – Elengedem, ha nem csinál konsternációt. Megígéri?!

Benedict buzgón bólogatott. Ám amint újra szabadnak érezte magát, talpra ugrott, letépte a szájáról a kötést, és kiáltozni kezdett.

– Hol a kardom?! A kardomat akarom!

– Halló, halló, nem ezt ígerte! – tiltakozott Sándor bá.

– Mi ez az egész hülyeség?!

– Egy kis pajkos tréfa, csíny, maskaravicc, tudja, ifiúr, mint a darabokban! – nevetgélt az öreg.

Benedict zsibbadt csuklóját masszírozta.

– Vicc?! Mindjárt hülyére röhögöm magam...

Közben Kempelenék letelepedtek a sakkasztal köré.

– Kérdezzen, Hanna! – mondta a Mester. – Itt az idő, hogy mindenre válaszoljunk.

– Mozart hol van? – forgatta a fejét Charlotte.

– Itt... – hallották a halk, rekedtes hangot –, a tűz mellett.

Mozart a fal mellett állt, és egy fáklyánál melengette a kezét.

– Nem jössz közelebb?

– Fázom – mondta a komponista, és halkan köhögött.

– Hozok egy kis aqua vitae-t! – ajánlkozott Sándor bá.

– Nem kell! Nem kell semmi... – tiltakozott Mozart.

Arca rémisztően sápadtnak tűnt a fáklyafényben, a teste szinte összetöporodott.

– Jó, oké, sajnáljuk Mozartot, de mondd már el, hogy mi ez az egész vizsgahülyeség! – szólt közbe türelmetlenül Tekla. – Mi az, hogy Charlotte együtt van a jófiúkkal?! Vagy ezek most rosszfiúk? Vagy most mi van?!

– Charlotte is a titkos társaság tagja. Együtt találták ki ezt a vizsgát, hogy leteszteljenek – magyarázta Hanna. – Az első próba az volt, hogy kiszabadítom-e Charlotte-t, amikor ránk gyújtották a börtönt.

– És te kiszabadítottál – mondta Charlotte.

– Ez volt a tűzpróba – bólintott Kempelen. – Utána jött a hűségpróba.

Charlotte lesöpörte a karosszékről Schrödingert, és leült az előmelegített helyre.

– Figyelmeztetted Kempelent, hogy merénylet készül ellene. Pedig tudtad, hogy ezzel a saját életedet kockáztatod.

Schrödinger nem vette szívére a kilakoltatást, azzal a lendülettel vissza is ugrott, és belegömbölyödött Charlotte ölébe.

- Utána jött a hallgatás próbája.
- Mikor megvádoltak a Galvani-gyilkossággal...
- Hát ez az! – emelte fel a kezét Hanna. – Galvanit tényleg te szúrtad le! Az nem lehetett beugratás!
- Charlotte elégedetten elmosolyodott.
- Pedig az volt.
- Carlo régi jó emberünk, az olasz páholy tagja – mondta Kempelen.
- Mágneslemezekből csinált magának páncélinget – folytatta Charlotte. – Tudtam, hogy nyugodtan szűrhatok. Messziről azért elég jól nézhetett ki...
- Ez hihetetlen! – rázta a fejét Hanna. – Most komolyan! Megérte ilyen cirkuszt csinálni, csak hogy meggyőződjének arról, hogy én... hogy én...
- Megérte, Hanna – mondta Kempelen. – Mert kiálta a hallgatás próbáját is. Nem fecsegett rólunk Gotthardinak, pedig akkor még azt hitte, hogy az ellenségei vagyunk.
- És a zuhanó trón a színházban, ami majdnem agyoncsapta Born Ignácot?
- Na látja, Hannácska, az véletlen volt – szólt közbe Sándor bá. – Ahogy a művelt francia mondja: malőr. Megbokrosodtak azok a nyavalyás csörlők...
- Malőr, na persze! – csattant fel Benedict. – Ember, majdnem agyonütött valakit az a böhm nagy szék!
- Engedelmet, néha még a legnagyobbak is hibáznak! – tárta szét a karját Sándor bácsi. – De a lényeg, hogy nem ment fuccsba a terv!
- A terv... – ismételte gúnyosan Benedict.

Hanna végigpörgette magában az elmúlt pár hónap eseményeit, és nem jutott az eszébe több tisztázandó kérdés. Úgy látszik, el kell hinnie ezt az egész elképesztő históriát. Kempelenhez fordult.

- És tényleg, ki találta ki ezt az egész *nagyszerű* tervet?
- A terem távolabbi sarkából, ahová nem hatolt el a fátylák fénye, egy magas, hajlott hátú alak lépett elő a sötétből.
- Én.
- Metzler! – kiáltott fel meglepetten Hanna.
- Ön itt?! – horkant fel az ifjú tenor. – A kardomat! A csudába is, hol a kardom?!
- Nyugalom, Benedict! – intette le Kempelen.
- Metzler leült a sakkasztal szélére.
- Tudom, hogy nem lett tökéletes, de hát nem volt más választásom, ha már a nyakamba varrták a második felvonást.
- Egész jó kis marhaság lett a végén... – mormogta Mozart.
- Végül is minden adva volt... – magyarázta Metzler. – Charlotte mint Éjkirálynő, Born Ignác mint Sarastro. Gotthardi mint a gonosz Monostatos... Már nem is kellett más, csak próbatételek – és egy szerelmespár.
- Benedict kakaskodva előrelépett.
- Ön és Hanna, erre spekulált, mi?!
- Ugyan dehogy! Hát én játszom Taminót?
- Benedict meglepve elhallgatott.
- Nem. Én.
- Hát akkor? – nevetett Metzler.
- Végig a bolondját járatta velem!
- Semmi oka a panaszra, Benedict! Van, aki éli – van, aki írja.

Teklát nem igazán érdekelte a szerelmi civódás.
 – Még mindig nem értem! Mire volt jó ez az egész? – értetlenkedett.
 – Új tagokat kellett felvenniük a harmincegyek közé
 – válaszolt Hanna. – Mert két testvér eltávozott.
 – Az egyik Born, az oké, de ki a másik?
 Hanna elhallgatott, aztán szomorúan kinyögte:
 – Nézd meg a Wikipédián. 1791. december...
 – Mozart!!!

Mozart ellépett a meleget adó fáklya mellől, és zsebre dugott kézzel Benedict elé állt.

– Hallgass ide!
 – Mondjad, drága barátom!
 – Kiálltad a próbákat. Most már te is beavatott lettél.
 Benedict arca megnyúlt a csodálkozástól.
 – Felvesztek a társaságba?! Ez komoly?!
 – Örülök, hogy ilyen utódom van! Eszed ugyan nincs sok, de a szíved aranyból van – folytatta Mozart. – Járj ezen az úton, szolgálj ügyünket, és adj örömet az emberiségnek! Eszközöd is van hozzá, a hangod.

Sándor bácsi megrázott egy csengettyűt. Mozart egy csuklyát húzott ki a zsebéből, és a fejére húzta. Kempelen és Metzler is követte a példáját.

– Álljanak szépen középre! – rendezkedett Sándor bá, és újra megrázta a csengőt.

Hanna és Benedict beállt a kör közepére. Kempelen kitérte feléjük karját, és szónokolni kezdett.

– A Nagymester érezte, hogy nem fogja megérni a napot, mikor a jóslat szerint a Napba öltözött asszonynak össze kell csapnia a sárkánnyal – és igaza lett. Így hát az

év legsötétebb napjaig meg kellett találnunk az utódot. És, Testvéreim, megtaláltuk!

Föntről dörömbölés hallatszott. Sándor bácsi letette a csengettyűt, és szentséggel elindult felfelé a lépcsőn. Kempelen folytatta a beavató beszédet, amit hamarosan újra megszakított a hangzavar. A dörömbölésbe ezúttal kardcsörgés is vegyült. Sándor bácsi kiáltozva bukdácsolt le a lépcsőn.

– Itt vannak a kopók! De vagy egy falka!

– Gotthardiék? – kérdezte nyugodtan Kempelen.

– Ja, kérem, a kanördög is itt van!

– Túl jól sikerült ez a Monostatos... – jegyezte meg Benedict. – Nem írná ki valaki a fináléból?

– Nagyon vicces! – mormogta a csuklya alól Metzler.

– De hát honnan a pitvarból tudhatta, hogy itt vagyunk?! – dühöngött az öreg.

– Hát... azt hiszem, tőlem – vallotta be Hanna.

Mindenki ránézett.

– Hannácska, hát mit művelt már megint?! – csapta össze a kezeit Sándor bá.

– Mondtam Sanyikának, hogy kövesse a hintót, és ha sokáig nem jönnek ki, hívja a rendőrséget. Persze akkor még azt hittem, hogy Charlotte...

Kempelen közbevetésként:

– Erre! Mindenki!

Azzal megindult egy oldalajtó felé, de Charlotte hangja megállította.

– Minek?! Mindig csak menekülünk! Pedig vagyunk elegenden! És kardunk is van!

Egy halom fegyvert szórt a férfiak elé a földre.

– Charlotte, a mi fegyverünk nem az erőszak! – szólt szelíden Kempelen.

– Már akinek – Charlotte felemelt egy vékony pengéjű, csillogó kardot, és megsuhogtatta. – Hanna, jössz?!

– Ő nem mehet! – tiltakozott Kempelen. – Ez túl veszélyes!

– A férfiak menekülnek, mutassuk meg nekik!

Charlotte bátorítóan mosolygott a lányra. Hanna úgy érezte, hogy ezek után, ami ma este történt, nem hátrálhat meg. Meg egyébként is ő hozta a fejükre a bajt.

– Hát... jó – mondta nem túl sok meggyőződéssel.

– Akkor megyek én is! – ajánlkozott rögtön Benedict.

Metzler is választott egy kardot.

– És én is! – úgy látszik, nem akart rosszabb színben feltűnni egykori riválisánál.

– Én is, én is! – toporgott lelkesen Sándor bácsi. – Teszenek várni, hozok egy husángot, hú, rég vertem rendőrt!

Kempelen eléjük állt.

– Testvérek, mi egy békés, altruista közösség vagyunk...

De mintha a falnak beszélt volna. A fiatalok, nyomukban a harciasan kurjongató Sándor bácsival, felrohantak a lépcsőn.

– Rontsunk ki, mint Zrínyi! – javasolta az öreg, és szélesre tárták az öreg malom ajtaját.

A titkosrendőrök már attól összezavarodtak, hogy szembe találták magukat négy csuklyással meg egy bolond vénemberrel, aki egy korhadtt husángot lóbált, és folyamatosan népi rigmusokat üvöltözött.

– Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

Gotthardi emberei hamar feladták, szabályosan utánuk kellett futni, hogy legyen végre egy kis kardozás.

– Halló, halló, álljon meg az eleje! – lihegett az öreg. – Verekedni jöttem, nem futkározni!

Csak Sanyika nem értette az egészet.

– Segítek, Sanyi bácsi! – kiáltott a kisfiú, és nekiesett az egyik csuklyásnak.

– Nesze, nesze!

– Aú, Sanyika, ne csináld már, én vagyok az!

Hanna az egyik kezével lefogta a kisfiút, a másikkal meg lehúzta a csuklyáját.

– Hanna?! – a fiú döbbenten meresztgette a szemeit. – De hát... várjál... most akkor...

– Majd elmesélem! Gyere!

[28] Szemtől szemben

A Kalász család a karácsonyi nagybevásárlás lázában égett. Hanna szülei már hajnalban kimentek a vásárcsarnokba, hogy szép pulykát kapjanak, de Csaba bácsi még a halas előtt kanyargó sorba is beállt, mert Hanna egyszer azt mondta, hogy halászlé nélkül nem is karácsony a karácsony. Niki néni az eladónak elújságolta, hogy a kislánya hónapok óta külföldön van, de az ünnepekre hazalátogat, úgyhogy legyen szíves a legszebb pulykát adni. És az eladó volt olyan szíves, és Niki néni örömmámorban úszott.

– Hívjuk meg Géza bácsit is! – javasolta a férjének, miközben megbuggyantották válogatott finomságokkal a csomagtartót. – Meg a kis barátait is, Szabikát meg...

Niki néni elhallgatott. Rájött ugyanis, hogy Tibit nem tudják meghívni. Ahogy Zsófit és Bulcsút sem, mivel egy ideje mindegyikük *ismeretlen helyen tartózkodik*. Viszont Zsófi azt írta az anyukájának, hogy találkozni fog Hannával. Szóval lehet, hogy hazajön vele ő is.

Már csak egy nap, és újra látom! – gondolta mosolyogva Niki néni, és lecsapta a csomagtartó tetejét.

Ám karácsonyig Hannának még el kell intéznie pár dolgot. Például megmenteni a világot.

Miután szétzavarták a titkosrendőröket, a kis csapatnak biztonságos rejtékhelyet kellett találnia. Kempelen házá-

ba nem mehettek vissza, úgyhogy Benedict bevitte őket a Népoperába, ahol Hanna egyből rohant a kelléktárba, hogy újra megdögönyözhesse Bercit. Az oroszlán a hátára hengeredett, és felkínálta a hasát egy kis vakargatásra.

Kempelen vészgyűlést hívott össze – ezen a napon nem az elsőt és nem is az utolsót.

– Az esztendő leghosszabb éjszakáján, amikor a kígyó a saját farkába harap, egy hatalmas fénygömb száll majd alá az égből, és örök sötétségbe borítja a Földet – idézte Kempelen. – Az ő száma az 58 és a 12, mint az apostoloké, és az ő eljövételével nem leszen többé világosság.

Hanna a földön ült, és ujjával álmatagon fésülgette az oroszlán sörényét.

– Tudom, ez az a jóslat, amivel a vándorprédikátor paráztat mindenkit – mondta.

– Hogy mondja, Hannácska?

– Nem számít, folytassuk!

– Vajon milyen világosságról beszél? – kérdezte Kempelen.

– Passz.

– A szellem világosságáról. Ezt fogja kioltani ez az égi jövevény, ki elragadja tőlünk a tudást, középkori sötétségbe taszítva vissza az emberiséget.

Hanna a fejét rázta.

– Mester, biztos forrásból tudom, hogy 1791. december 21-én nem lesz világvége.

– Onnan nézve, ahonnan te jöttél, lehet, hogy így látszik. De a kígyó a saját farkába harap, tehát valaki újra akarja írni a jövőt – mondta Charlotte.

Egy ládán ült keresztbe vetett lábakkal, és egy benyomható pengéjű kelléktörrel játszott.

– Újra akarja írni a jövőt? De ki? – kérdezte Hanna.

– Pár óra múlva kiderül – mondta Charlotte. – Még nem tudjuk. Csak azt tudjuk, hogy akárki vagy akármi is lesz az, neked kell megküzdeni vele.

– Szuper – dünnyögte Hanna nem túl lelkesen.

És Kempelen még rátett egy lapáttal.

– Méghozzá egyedül.

– Egyedül?! De miért?!

– Ez is benne van a jóslatban – mondta Kempelen, és egy repedezett bőrborítójú könyvet vett elő köpönyege zsebéből. – Jelenések könyve 12. – Olvasni kezdett. – Az égen nagy jel tűnik fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona. Most egy másik jel tűnik fel az égen: egy nagy vörös sárkány. S ezután iszonyú harc támad a mennyben.

Kempelen leengedte a könyvet, és Hannára nézett.

– Igen, és? – kérdezte a lány.

– Csak ketten harcolnak – mondta a Mester.

– És te vagy az egyikük – tette hozzá Charlotte.

– A napba öltözött nő?

– Nem, a másik.

– Mi?! A sárkány?!

Hanna nem szívesen látta magát sárkányként.

– Jó, oké, néha nem túl jó a modorom, meg néha hisztis vagyok... de azért sárkány!

– Mi a gond a sárkánnyal, Hannácska? – szólalt meg Sándor bácsi.

– Hogyhogy mi a gond?! A sárkány egy gonosz szörnyeteg!

– A sárkány maga az élet – mondta Kempelen. – Bölcsesség és életerő. Az ősi tudás jelképe, amit el akar pusztítani a hideg fényesség.

Hanna kénytelen volt beletörődni, felsóhajtott.

– Szóval megint sárkány.

– Tényleg, Hannácska, milyen jó sárkányka volt *A varázsfuvolában* is! – próbálta felvidítani az öreg, de kevés sikerrel.

Hanna egyedül akart maradni, hogy átgondolja ezt az egészet. Felcaplatott a színház tetejére, és kiült a tetőre. Mozartot ezúttal nem találta ott, most túl hideg volt ehhez. Még szerencse, hogy előrelátóan felhozott egy vastag palástot, abba burkolózott. Pamina jelmeze volt, abban találkozott a jégkirálynővel. Eszébe jutott *A varázsfuvola*.

– Azért ez tényleg furá – töprengett. – Már kétszer voltam sárkány színpadon, és most kipróbálhatom élesben is. Hát kösz. Legszívesebben elrohannék. De nem lehet... sajnos. Úgy látszik, itt mindenki tutira veszi, hogy én vagyok az, akire vártak... akit a körző választott... a nagy sárkányharcos... – Hanna a mondat végét hangoosan mondta ki: – Röhej!

A hófelhők szakadozni kezdtek, és cafrangjaik között kibukkant a Hold. A lány a fény felé fordította az arcát.

– Tök véletlenül keveredtem bele ebbe az egészbe, és ez tökre ki fog derülni a végén, és tök ciki lesz! Mindig is utáltam a szuperhősös mozikat. Nem vagyok Lara Croft, se Macskanő, sőt még Nyúlányka se vagyok, sose tudtam rendesen lemenni spárgába. Na, jó, mondjuk kardozni megtanultam...

A lába mellett kinyílt egy repedezett üvegű bukóablak, és Sándor bácsi dugta ki a fejét rajta.

– Jöjjön be, Hannácska, megfázik!

Zsófi szörnyen fázott, hiába tekerte be az öreg három pokrócba. De ennél is rosszabb volt a bizonytalanság és a félelem, ami a szívét markolta.

– Hova visz? – kérdezte századszorra, de az öreg professzor most sem válaszolt. Minden erejét megfeszítve vonszolta fel a talicskát a domboldalon.

– A többiek keresni fognak! – kiabált kétségbeesetten Zsófi.

– De mire megtalálnának, már nem leszel itt – szuszogta az öreg. Legalább végre megszólalt.

Zsófi érzékelte, ahogy a teste ide-oda verődik a göröngyös úton haladó taligában, de legalább nem fájt. Nyaktól lefelé már napok óta nem érzett semmit. A többiek még aludtak, mikor hajnalban a professzor karba vette, és kicipelte az épületből. Zsófi félálomban tűrte, hogy az öreg berakja a talicskába, csak akkor eszmélt, amikor már messzire elhagyták a benzinkutat. Hiába kezdett kiabálni, nem hallotta meg senki.

Kempelen türelmetlenül járkált le-föl Benedict öltözőjében.

– Hol van már az a hintó?!

– Nézzen ki az ablakon, Mester! – mondta Sándor bácsi, és egy kissé félrehúzta a függönyt.

Az utcán hatalmas tömeg verődött össze. A részegen gajdolók elkeveredtek az imákat mormolókkal. Mindenki az utolsó éjszakára készült, ki-ki a maga módján, hisz eljött a Végítélet Napja.

– Szép kis vezeklők – jegyezte meg Charlotte.

A csöcselék nekiesett az egyik szemközti szatócsboltnak, betörték a kirakatot, és egymáson taposva kihordták az árukat.

– A fele imádkozik, a fele meg fosztogat...

A távolból harangszó hallatszott.

– Úgy látszik, már gyűjtogatnak is... – mondta Sándor bácsi –, félreverték a harangokat.

Kivágódott az ajtó, és Benedict lépett be rajta.

– Erre nem jutunk ki!

– Pedig meg kell próbálni! – mondta határozottan Kempelen. – El kell jutnunk a sziklához!

Charlotte végre elemében érezhette magát. Kirántotta a kardját.

– Átvágjuk magunkat a tömegen!

– Nem ajánlanám, madame – mondta Sándor bá –, széttépnek minket. A hölgyekkel még rosszabb is történhet. Ezek ott lenn azt hiszik, hogy ez életük utolsó napja.

– És az is lesz, ha hozzám nyúlnak! – kiáltott harciasan Charlotte.

– És az is lesz, ha nem érünk oda időben a sziklához – mondta Kempelen.

A szobában tanácstalan csend támadt. Hanna, aki eddig csendben üldögélt Benedict fészülőködöasztlánál, háttal a tükörnek, hogy ne kelljen látnia saját szorongó, sápadt arcát, most halkan megszólalt.

– Menjünk a tetőn.

– A tetőn?! – nézett kérdően Kempelen.

– Bercivel sokat sétáltunk arra... ismerem a járást...

Charlotte magára kanyarította a köpenyét.

– Akkor mire várunk?!

Zsófi lehunyta a szemét, és megpróbált másra gondolni. A talicska nyikorgása és az egyhangú rázkódás elringatta. Nem tudta volna megmondani, hogy mennyi ideje mennek. Órák óta vagy talán fél napja is. De hát hogy bírja így az öreg? Van vagy nyolcvanéves. Bár valahol hallotta, hogy a legidősebb maratoni futó százegy éves volt, egy indiai

férfi, a Turbános Tornádó. Gondolataiból egy jókora nyögés zökkentette ki. Az öreg kifulladásra engedte le a talicskát.

– Na... itt is vagyunk – lihegte.

Zsófi kinyitotta a szemét. Egy kopár dombtetőn voltak, amit hatalmas, meghajlított vasak borítottak.

– Ez mi?

– A boglári gömbkilátó – válaszolt az öreg. – Vagy hát ami maradt belőle. Nem ismerős?

Zsófi nézte a húsz-huszonöt méter hosszú acélrudakat, amiket mintha egy láthatatlan óriás keze hajtogatott volna össze spirálalakba. Ehhez persze először meg kellett olvasztani őket. Nyilván a robbanás hője.

– Elég ijesztő – mondta ki hangosan.

– A célnak megfelel – szólt az öreg, és feláll a kidőlt fáról, amire leült egy kicsit megpihenni.

– És mi a cél?! – kérdezte Zsófi aggodalommal a hangjában.

– Türelem!

Az öreg kibontotta az elnyűtt katonai hátizsákját, és kivett belőle valamit.

– Mit akar?! – kérdezte halkán Zsófi.

– Semmi rosszat... majd meglátod...

– Ez valami újabb kísérlet?! – a lány kétségbeesve kiabálni kezdett. – Nem akarok több kísérletet! Nem akarok több szenvedést!

– A szenvedésnek mindjárt vége, meglátod!

Zsófi valami ismerős zúgást hallott, mint amikor bekapcsol a féreglyuktelő. Először megörült, hogy Bulcsúék itt vannak a közelbe, aztán rájött, hogy ez lehetetlen, hiszen... És akkor meglátta. Ott volt az öreg kezében.

– A féreglyuktelő! – kiáltott felháborodva. – Maga lopta el!

– Sajnos szükségem van rá, ha vissza akarlak küldeni – mondta az öreg, és színes kábeleket kotort elő a hátizsákjából.

– Visszaküldeni?! Hova?!

Az öreg elengedte a füle mellett a kérdést.

– Persze cserébe meg kell tenned nekem valamit...

– Megtenni? Mégis hogy? A kezemet sem tudom mozditani! – kiáltott Zsófi.

– A visszafele út regenerálni fogja a tested. Mikor ki lépsz ebből a kapszulából, újra ép és egészséges leszel.

– Na persze, Genfben is ezt mondták!

A professzor egy rőzsekupachoz lépett, és elkezdte lepakolni a száraz gallyakat. A kupac alján tompán felfénylett valami. Az öreg lesöpörte róla az utolsó megbarnult leveleket is, és akkor Zsófi meglátott egy tojás alakú tárgyat, aminek tetejéből kábelcsonkok álltak ki.

– Gyere, beteszlek... – mondta a professzor, és elindult felé.

Zsófit elborította a pánik.

– Ne! Kérem, ne! Segítség! Tibi! Tibi!

Mivel mozdulni nem tudott, esélye sem volt ellenállni. Tehetetlenül hagyta, hogy az öreg professzor a lábai alá nyúljon, és óvatosan kiemelje a talicskából. Az idős férfi szuszogva indult terhével a kapszula felé.

– Tegyen le... kérem! – rimánkodott a lány.

– Nyugalom, Zsófi!

– Elegem van! Mindenből, mindenből elegem van! Tegyen le és hagyjon itt! Legyen már vége! – kiabált a lány. – Legyen már végre vége!

– Hogy lenne már vége?! Hisz csak most kezdődik!

A kapszula teteje szisszenve felnyílt, és az öreg óvatosan belefektette a lányt.

– Kényelmes? Jó így a fejednek?

Zsófi úgy érezte magát, mint akit élve belefektettek egy koporsóba.

– Ezt rám akarja csukni?!

– Nem. Még várunk.

– Mire?

– A viharra.

A távolból mennydörgés hallatszott.

– Minek? – kérdezte rosszat sejtve a lány.

Az öreg rögzíteni kezdte a kábeleket féreglyuktelóra.

– Tudod, évek óta dolgozom ezen az időkapszulán.

Nem volt egyszerű, mivel hulladékból kellett megcsinálnom, de hát végül is volt rá időm. Elbíbelődtem, és most már kész. Már csak egyvalami hiányzik hozzá. Energia.

Pár kilométerre tőlük villámlás hasította ketté az eget. Az azt követő dörrenés elnyomta Zsófi szorongó hangját, úgyhogy meg kellett ismételnie a kérdést.

– És az honnan lesz? Energia.

– Olvastad a *Frankensteint*? – kérdezte a professzor. – Vagy láttad a *Vissza a jövőbe* című filmet?

Zsófi bátorító erővel hasított a felismerés. Az öreg a villámlás erejét akarja használni energiaforrásként.

– Jaj, ne! Ugye, nem?!

– De bizony! Ez a vasroncs itt a hegytetőn a legtökéletesebb villámcsapda.

– Azt akarja, hogy belénk csapjon a villám?! Maga teljesen megőrült! – kiáltott a lány.

– Neked semmi bajod nem lesz a kapszulában, Zsófi! A biztonság kedvéért azért felrakom a fejedre ezt az abroncsot...

Az öreg egy koronaszerű szerkezetet vett ki a hátitáskájából, és körültekintően Zsófi fejére illesztette.

– Áú! Ez szorít! – szisszent fel a lány.

A szél felerősödött, felkapta a száraz leveleket, és tisztára söpörte a gömbkilátó környékét. Egyre közelebből hallatszódott a dörgés.

– Hallod? Már közel van! – lelkesedett az öreg.

A szürke por mozogni és kavarogni kezdett, szabályos köröket rajzolt körülöttük. Talán a szél mozgatta meg a dombot beborító vastag hamuréteget. Bár ahhoz túl szabályos volt.

Zsófi taktikát váltott, és megpróbált máshogy a professzor szívére hatni.

– Ha idecsap a villám, azt maga sem éli túl! – mondta.

– Kit érdekel! – legyintett az öreg. – A lényeg, hogy te már úton leszel, hogy beteljesítsd a küldetést...

– Milyen küldetést?!

A szél tovább erősödött, már kiabálva lehetett csak beszélni.

– Amire az egész életemet rátettem. Hogy helyrehozzam Prométheusz hibáját, aki tudással mérgezte meg az emberiséget.

Hatalmas, ritkás cseppekben hullani kezdett az eső. Az öreg széttárt karokkal, lehunyt szemmel kiáltott a tomboló ég felé.

– Elküldöm Ethont, az óriás sást a Kaukázus sziklájára, hogy gyógyítson, és büntessen!

Villám szisszent, és szinte azonnal egy fülsiketítő mennydörgés követte.

– Zsófi, nézd meg, mit csináltak veled! – üvöltött az öreg. – Műtöttek, szurkáltak, sugarakkal bombáztak, gyógyszerekkel tömtek... és mi értelmű volt az egésznek? Nézz magadra! A tudomány tehetetlen! Az az írástudatlan vénasszony többet tudott tenni érted, mint a világ összes

orvosa együttvéve! Vissza kell menned, és meg kell törnöd az értelem gögjét! El kell pusztítanod, mielőtt az pusztítja el a világot!

– Nem értem... – kiáltott Zsófi, arcán az esőcseppek könnyekkel keveredtek el. – Mit akar tőlem?!

– Meggyógyítalak! De cserébe szolgálni fogsz! Vállalod? A ritkás esőcseppeket felváltotta az özönvízszerű zápor.

– Én... én... – dadogta Zsófi.

– Vállalod?! – harsogta az öreg.

– Én...

– Meg akarsz gyógyulni?!

Zsófi nem bírta tovább, és teli tüdőből felkiáltott:

– IGEN!!!

A hamu örült hullámokat vert és kavargott körülöttük. Az öreg professzor a lányhoz lépett, és megfogta a kezét.

– Akkor elmondom, mit kell tenned.

Kempelenék szinte vakon kapaszkodtak fel a hegyoldalon. Nem mertek fáklyát gyújtani, nehogy a távolból észrevegyék őket. Még szerencse, hogy a Hold néha előelőbújt, hogy megvilágítsa nekik a szűk kis ösvényt, ami a bécsiek kedves kirándulóhelyéhez vezetett. Éjfél előtt felértek egy köves fennsíkra, amit egy hatalmas szikla zárt el. Mögötte szakadék tátongott.

– Hanna... – mondta ünnepélyes hangon Kempelen –, most magára kell hagynunk.

– Minden jól, Hanna! – búcsúzott tőle Charlotte.

Hannának hirtelen a maradék kedve is elment a hősködéstől.

– Ne, ne, ne hagyjatok itt! – kiáltott és belekapaszkodott Sándor bácsi karjába.

– Hannácska, ne bolondozzon már! – szólt könnyedén az öreg, de a hangja remegett.

– Hanna! – szólt Kempelen. – Egyedül kell szembenéznie azzal, ami jön!

– És kikötözni nem fognak esetleg? – kérdezte keserűen Hanna. – Mert akkor tényleg úgy érezhetném magam, mint Naomi Watts a *King Kong*-ban.

– Parancsol? – húzta fel a szemöldökét a Mester.

– Ja, azt én is láttam, csak még Jessica Lange-gel! – kotyogott közbe Sándor bá, de senki nem értékelte a humorát.

Kempelen kihúzta a mellényéből a zsebóráját, és rápillantott.

– Itt az idő! Sándor, menjünk!

Hanna azonban még mindig szorosan tartotta az öreg karját.

– Sándor bá... – mondta halkan.

– Semmi baj, Hannácska, itt leszünk a közelben! – paszkolta meg kezét az öreg, és az erdős rész felé mutatott. – Benedict úrfi is ott hasal a törpefenyő mögött...

Benedict a sapkájával integetett.

– Itt vagyok, Hanna, ne félj!

Kempelen elindult az ösvény felé, Charlotte követte. Már csak ketten maradtak a sziklánál, Hanna és Sándor bácsi. Ott álltak ketten összekapaszkodva, pont úgy, ahogy megérkeztek Selmecebányára.

– Csak ügyesen, Hannácska! Ahogy szokta! – mosolygott rá az öreg.

– Ja... ahogy szoktam... – mondta halkan Hanna, és elengedte az öreg karját.

– Ha ezen túl van... – az öreg hangja megremegett –, elmegyünk a Döglött Harkályba, és iszunk egy kupa forralt bort... akarom mondani habos kakaót.

Sándor bá csak állt ott beesett vállakkal, és csendben nyelte a könnyeit. Kempelen parancsoló hangja csattant a fák felől.

– Sándor!

– Megyek már, Mester... megyek...

Sándor bá elfordult, mentében még végigsimított Hanna karján, elindult a többiek után. Egyszer sem fordult vissza, nem akarta, hogy sírni lássa a lány.

Hanna egyedül maradt a sziklán. Most érezte csak, hogy milyen hideg van. A szél bebújt a köpenye alá, belekapott a hajába, és megcibálta. Egész testében remegett. Amikor összefogta magán a ruhát, észrevette, hogy még mindig Pamina jelmezében van.

Valami szisszent, és akkor meglátta az ég alján a fényt. Nem csillag volt, mert gyorsan nőtt és növekedett, fénye egy váratlan villanással elborított mindent, úgyhogy Hannának be kellett csuknia a szemét. Másodpercekig moccanni sem bírt. Mély, halálos csönd vette körül. Majd óvatosan újra kinyitotta a szemét.

Ott hevert előtte a deres fűben valami hatalmas, tojás alakú... izé. Fogalma sem volt, hogy mi az, még sosem látott ilyet. Az izé egyik oldala kormosan izzott és füst szivárgott belőle. Aztán megint szisszenés hallatszott, és a tojás kettévált. A kiáradó fény elvakította Hannát, a szeme elé kapta a kezét.

A tojásból egy sudár, fiatal nő lépett ki. A fején egy tizenkét ágú korona ragyogott. Egész teste világított.

– A Fénybe Öltözött Asszony! – futott át Hanna agyán.

A nő közelebb lépett, és csak akkor látszott, hogy mennyire fiatal. Még szinte gyerek. Egy szép, fiatal lány...

Hanna szíve egy ütemet kihagyott, amikor felismerte.

– Zsófi!

A szél elhallgatott. Hirtelen olyan csend lett, mintha a Föld is megállt volna égi pályáján.

Igen, ez Zsófi! – Hannát a boldogság forró hullámai borították el. – Zsófi jön felé! A saját lábán! Gyönyörűen és karcsún! Ő az! A régi Zsófi! Meggyógyult! Újra a régi! Minden a régi!

Kitárt karokkal rohant barátnője felé.

– Zsófi!!!!

A Fénybe Öltözött Asszony kifejezéstelen arccal nézte a felé rohanó lányt. Felemelte a karját. Valami villant a kezében. Hanna leírhatatlan döbbenettel az arcán lefékezett. Nem akart hinni a szemének. Zsófi fegyvert fogott rá.

A Fénybe Öltözött Asszony megszólalt. A hangja közönyös volt és rideg.

– Helló, Hanna! – mondta.

Gondosan célzott.

Tartalom

1. Találkozás Mozarttal.....	5
2. A fizikaverseny.....	13
3. Szabi nyála.....	26
4. És a Török beszél.....	35
5. Nem boszorkányság, technika.....	43
6. Hogyan úszta meg Hanna a vérpadot.....	53
7. Szájzár.....	62
8. Gavallérok és szellemek.....	76
9. Az Éjkirálynő.....	92
10. Ösbemutató.....	107
11. Frankenstein háza.....	122
12. A Nagy Hadronütköztető.....	135
13. Bujdosóné vércsoportja.....	148
14. Nyúlháj, daruháj.....	157
15. Schrödinger és a valószínűség.....	167
16. Időutazás receptre.....	175
17. Tessék vigyázni az oroszlánna!.....	188
18. Szerelem, szerelem, átkozott gyöttelelem.....	201
19. Indulás!.....	213
20. Az elátkozott osztály.....	231
21. A jóslat beteljesül.....	248
22. Egy életmentő kávé.....	258
23. A magyar szürkeállomány.....	270
24. A Nagy Háború.....	282
25. A világvégebuli.....	294
26. Az új Nagymester.....	307
27. Kard ki kard!.....	319
28. Szemtől szemben.....	328

IDŐFUTÁR 1. – A KÖRZŐ TITKA

Hanna nemrég költözött Budapestre, minden szokatlan: új lakás (egy hetedik kerületi gangos bérház), új iskola (a Sigray), új tanárok, és persze új osztálytársak.

Ha ez még nem lenne elég: úton-útfélen egy furá öregemberbe ütközik, megbolondul a számítógépe... és az egésznek valahogy köze van ahhoz a rozsdás körzőhöz, amit az utcán talált.

Vajon miért kell mindenkinek ez a körző? Mit akar vele kezdeni Sándor, a vén ócskás, és miért nem tud Hanna sem megválni tőle? És mi köze mindennek Bécshez, a Sakkozó törökhöz és Bujdosónéhez, a történetárhoz?

A rejtélyek kinyomozásában segít Hannának Zsófi, a szuperokos szegedi barátnő, és Tibi, a kicsit lassabb eszű, de hűségese osztálytárs.

A kalandok szüneteiben pedig arra is van idő, hogy barátságok szakadjanak meg és szülessenek újja, no és persze szerelmek is szövődnek...

IDŐFUTÁR 2. – A KIRÁLYNŐ PALÁSTJA

Hová tűnt Hanna? Mindenki őt keresi. Zsófi és Tibi egész nyáron nyomok után kutat, de mikor nem jutnak eredményre, kénytelenek bevonni az okostojás Ervint és Bulcsút a keresésbe. Sőt, még az a nyávogós Edina is rájuk akaszkodik, a mitugrász Szabikáról nem is beszélve. De nem elég, hogy meg kéne találni Hannát, még az üldözőket is le kell rázni! Hanna eltűnése és az időgép ugyanis a Felemásshé fantáziáját is megmozgatja. Ráadásul a rendőrség is sejti, hogy Tibiék többet tudnak, mint amennyit elárulnak.

De Hannának sem sokkal könnyebb az élete a 18. században. A varázsfuvola próbáiiba csöppenve (ezúttal az igaziba!) a színházban inaskodik, Mozart után kajtat a kocsmákban, sőt előbb-utóbb megtanulja, mi is az a kiskacaj.

Senki sem az, akinek látszik. Sem Bécsben, kétszáz évvel ezelőtt, sem Budapesten, 2012-ben.

Vajon ki a barát, és kitől kell tartani? Mindenki gyanús...

